

Writers of West View 2022

CONTENT PAGE

Foreword from the Principal

Culture stories

My Vibrant Vietnam	8
My Lovely Japan	8
My Charming China	9
我喜欢的传统游戏	9
My Dazzling Denmark	10
My Amazing Philippines	11
புதுமனை புகுவிழா	12
பொங்கல்	13
தபாவளி	14

English Compositions

Easter Party	16
The Missing Cat	16
Making a Stationery Holder	16
Easter Day	17
An Injured Finger	17
Making a Paper Collage	17
A Broken Figurine	18
An Accident in the Canteen	18
Sportsmanship	18
A Frog Was Born	19
The Careless Boy	19
A Relay Race	19
A Tadpole Is Not a Fish!	20
A Close Shave	20
Safety is Everyone's Responsibility	21
An Unfortunate Incident	21
The Sack Race	22
The Fragile Glass Accident	22
The Kite That Got Stuck	23
Together Is Better	23
The Lost Kite	24
A Diary Entry	24
An Incident at the Canteen	25

My Day at Kampong Lorong Buangkok	25
The Kite	26
The Dance Competition	27
A Lesson Learnt	27
The Unlucky Incident	28
The Unfortunate Incident	28
A Humiliating Incident	29
An Accident	30
A Mischievous Act	31
A Promise	32
Overcoming My Fear	32
A Race to Remember	33
Being Resilient	34
A New Side of Life	35
Never Lose Hope	36
Lucky Me	37
A Special Friendship	38
An Act of Gratitude	39
An Unforgettable Incident	40
A Friend in Need Is a Friend Indeed	41
A False Alarm	42
The Donation Club	43
An Act That Was Not Responsible	44
More Than a Discovery	46
Stavnding Up to a Bull	47
Fear Is a State of Mind	49

Chinese Compositions

救小猫	51
我的异族同学	51
美丽的愿望	51
抗击病毒	52
助人为快乐之本	52
参观新组屋	53
金箍棒的来历	53
偷看电视	54
看新年表演	55
他的脸红了	55
一件令我难忘的事	56
漫画三国	56
努力使我取得成功	57
露营记	58
魔法眼镜	59
一次挫折	60
我也可以当天使	61

小女孩和她的桃子树	62
倾斜的伞	63
我找回了一件丢失的东西	64
森林里的一天 (小剧本)	66
失而复得的手表	67
帮助小猫	68
我是一只小小的蜗牛	69
小蜗牛的人生	70

Malay Compositions

Kembali Ke Sekolah	71
Berkelah Bersama Keluarga	71
Menyambut Hari Lahir Nenek	72
Membantu Jiran	73
Lawatan ke Taman Haiwan	74
Gelas yang Jatuh	74
Akibat Kecuaian	75
Bermain Layang-layang	75
Ikhlās	76
Hilang	77
Suatu Penyesalan	78
Budi Baik	79
Pengajaran Akibat Bersikap Leka	80
Peristiwa Yang Telah Mengubah Hidupku	81
Kisah Misteri	83
Akibat Bersikap Leka	84
Keputusan Yang Salah	86
Masa Depan Musnah!	87
Terkunci	88
Satu Peristiwa di Sekolah yang Tidak Dapat Saya Lupakan	90
Akibat Malas Bangun Pagi	91

Tamil Compositions

கடற்கரையில் ஒருநாள்	92
காதணி விழா	92
புதிய பயணம்	92
குறும்பு செய்த குரங்கு	93
புதிய உண்டியல்	93
அலட்சியத்தால் ஏற்பட்ட விளைவு	94
சிறுவர்களின் நற்செயல்	94
சேமிப்பு	95
சுற்றுலா	95
எங்கே போனாய்?	96
திருட்டு!	96

சமூக சேவை	97
பாட்டிக்கு நடந்த அசம்பாவிதம்	97
பேரங்காடியில் திருட்டு	98
பூனையை வதைக்காதே!	98
தேசிய தினக் கொண்டாட்டம்	99
நிலா பணியார விழா	99
பொறுப்புள்ள பிள்ளைகள்	100
ஆபத்தில் உதவிய தோழர்கள்	101
நேர்மை கடைப்பிடி	102
முரளியின் நற்செயல்	103
தன்வினை தன்னைச் சுடும்	104
நேர்மை	105
ஒன்றுகூடி உதவலாம்	106
பொது இடத்தில் கவனம் தேவை	107
நிழலாட்டம்	108
கனவு நனவாகுமா?	109
தீய எண்ணத்தின் விளைவு	110
நண்பர்களின் விழிப்புணர்வு	111
என்றும் நிதானம் தேவை	112
திருடாதே	113
கனவு நனவாகுமா?	114
கவனக்குறைவு கற்றுத்தந்த பாடம்	115
நல்லுள்ளம்	116
மனச்சாட்சி கூறும் அறிவுரை	117
நண்பர்கள் ஆற்றிய உதவி	118

Acknowledgements

FOREWORD FROM THE PRINCIPAL

"If you want to be a writer you must do two things above others: read a lot, and write a lot."

- Stephen King

This is our fifth publication of West View's very own WOW! – Writers Of West View! Celebrating our creativity and efforts of our budding writers, we compile their stories, ideas and thoughts in this publication to inspire all you avid readers.

In West View, we strongly believe that you are all talented. Each of you has unique talents, interest and abilities! Regardless of your starting points, each of you is endowed with varied and memorable experiences – experiences from reading to listening, speaking and observing – to give you many great ideas to write immeasurably in your compositions.

We hope the inspiring stories and fascinating ideas in this publication will get you to start thinking about your own experiences and penning them down in your own writings.

Mr Eddie Foo
Principal

MY VIBRANT VIETNAM

In my country, the local food dishes are noodles with soup (Pho), spring rolls (Nem) and sticky rice with sesame seeds and floss.

The festivals we celebrate are Lunar New Year, Independence Day and Mid-Autumn Festival which is also known as Children's Festival.

There are 3000 kilometres of coastal beaches and mountains. The Fanxipang is the highest mountain in Vietnam. We also have many big cities like Ho Chi Minh City, Hanoi and Danang.

Unlike Singapore which is a melting pot of cultures and races, there are mostly Kinh people in Vietnam. Most Vietnamese are Buddhists but in Singapore, there is a multitude of religions. Also, people in Vietnam speak only Vietnamese as we are not used to the English Language.

Vu Bao Han
3 Empathy

MY CHARMING CHINA

Hello everyone! I am Chenxi from China and I am ten years old now. I am currently living in Singapore but I love my homeland, China. You would not believe how amazing and nice China is!

Do you know that the Chinese civilisation is over three thousand years old? Travellers can admire the history of the country in museums around the country. Inside, there are many ancient artefacts.

China has delicious local food. My favourite is corn dumplings. You can also find other delicious food items in different cities like spring rolls, steamed fried buns and fried rice.

There are also beautiful sceneries in China such as the Yangtze River and the Great Wall of China which stretches over twenty-one thousand, one hundred and ninety-six kilometres. You can also travel to the Gobi Desert which is one of the coldest deserts on Earth. Another attraction is the Shanghai Oriental Pearl Tower which has a unique architectural design.

I live in Singapore but my China is my homeland. What a wonderful country China is! You should go and visit it someday!

Chu Chenxi
4 Brilliance

MY LOVELY JAPAN

My home country, Japan, is special because there are thousands of anime shows which are popular all around the world and they originate from Japan. One of the most popular anime is Attack On The Titan and it also my favourite anime.

Another thing that is special about Japan is its cuisine. Many people enjoy Japanese food and sushi is the most popular one amongst non-Japanese people. Sushi is a Japanese rice roll made of vinegared rice with seafood, vegetables, and sometimes tropical fruits. There are many varieties of sushi available everywhere around the world.

Japan has a volcanic mountain that is world-renowned for its beauty. Yes, it is none other than Mount Fuji. One amazing fact about Mount Fuji is that it has not erupted for over 300 years. The water from Mount Fuji is clean. It is even sold as souvenirs for tourists.

I hope you have learnt some interesting facts about Japan. Do come and visit my wonderful homeland, Japan. We love having tourists from all over the world. ありがとうございました

Kaisei Kobori
3 Empathy

我喜欢的传统游戏

这是什么？当老师拿出一卷长长的、彩色的橡皮筋时，我们都睁大了双眼。原来这长长的皮筋是小朋友们很久以前玩的一种游戏，叫做“跳皮筋”。这是女孩子特别喜欢玩的一个游戏。

石老师拿着橡皮筋，给我们讲解怎么玩。首先，由两个同学把橡皮筋挂在脚踝上，两个同学比赛，双脚跳进去，再用双脚分开跳，然后跳进来，跳出去。第二轮，橡皮筋要升高，放到膝盖，用同样的方法比赛，如果出错就输了。如果两个同学分不出输赢，橡皮筋继续升高，直到分出输赢。石老师说这是最基本的玩法，还有一边念儿歌一边跟着节奏跳，一会儿要踩着橡皮筋，一会儿要左右跳动，这种玩法更有趣，也更难！我们还学习了一首跳橡皮筋的儿歌：“小皮球、香蕉梨、马兰开花二十一……”

今天，我跟几个同学一起跳皮筋。比赛时，我跳得很高，老师夸我跳得好，还让我在全班同学面前表演跳皮筋，我多么自豪！

传统游戏不但有趣，还能锻炼身体。以前的小朋友没有电脑游戏，没有电视，玩这些游戏健康又快乐！小朋友们，让我们少玩电脑游戏，多跳橡皮筋，既好玩又健康！

妙玉 - Twe Tar Myo Oo
4 Confidence

MY DAZZLING DENMARK

Denmark is a gorgeous and wonderful country. It is peaceful and serene. The people are kind and very caring. If you were to visit Denmark, then you would agree on how unique of a country Denmark is. The slogan commonly known amongst the people of Denmark is, "Guds hjælp, Folkets kærlighed, Danmarks styrke." This translates to, "God's help, People's love, Denmark's strength." This demonstrates how caring yet strong the people of Denmark are. Denmark is known for its high-quality design and architecture. Ever heard of Bang Olufsen, Arne Jacobsen's Egg Chair, Royal Copenhagen Porcelain and the Royal Opera House in Sydney? These are works from some of Denmark's amazing designers and companies.

Denmark's food is generally inspired by sandwiches. "Smorrebrod" which means sandwich, is the most famous food in Denmark. It is an open-faced sandwich. A Smorrebrod is typically made with buttered rye bread and topped with any combinations of meat, cheese and garnishes. "Kartofler" is caramelised potatoes and is often used as a side dish for Christmas dinners. "Stegt flæsk med persilleovos" is the national dish of Denmark. It is a simple and tasty combination of crispy pork, potatoes and parsley or brown sauce. "Firkadeller" is a savoury pork meatball which is a hot favourite amongst the Danes. It is normally served with brown sauce, potatoes and cabbage. "Polser" is Denmark's ultimate street food. It is known as a gourmet hotdog.

If I had to pick my favourite tourist attraction in Denmark, I would pick the Hans Christian Andersen Museum. In the museum, you would be given headphones so that you could listen to the fantastic stories he wrote and also his incredible life story. There are many other different things that you can see and do in Denmark. If you like thrills, I would recommend that you visit Tivoli Gardens, also simply known as Tivoli, as the roller coasters there are fun to ride. It is an amusement park and pleasure garden in Copenhagen, Denmark. The park opened on 15 August 1843 and is the third oldest operating amusement park in the world.

The fun facts about Denmark are interesting. Denmark is one of the happiest countries in the world. People often say that it is the country that you will visit to destress. Denmark's flag is the oldest flag in the world. It was first acknowledged in 1219. More than fifty percent of Copenhageners cycle to work every day. They cycle an average of three kilometres every day.

Companies such as Stena Woo and the world-famous LEGO brand, are examples of some of the companies which originated from Denmark. The LEGO brand was created by a Dane, Ole Kirk Christiansen, in the town of Billund in 1949. Nowadays, you can visit the original LEGOLAND and learn more about this renowned toy at LEGO House.

I hope this brief introduction of mine would make you keen to learn more about the people, lifestyle and culture of my country, Denmark.

Trea Larsen
5 Brilliance

MY AMAZING PHILIPPINES

My home country is Philippines. Philippines is known for having an abundance of beaches and delicious fruits. Philippines has one of the world's biggest arenas, the Philippines Arena. It has so many attractions and amazing landmarks. I remember going there when I was six years old. My family and I took a bunch of photographs!

Filipinos are generous, helpful, funny, and sometimes even crazy! Do you know that a Filipino, Fe Del Mundo, made the world's first bamboo incubator? Yes, it was made for first-year babies!

Many people think that Philippines is poor. Although that is true, we should be thankful for Philippines. Without Philippines, you would not even have a computer. Philippines created the first ever PC chipset. A PC chipset is the traffic controller between the CPU, GPU, RAM, storage, and its peripherals. Experts have referred to it as the "glue" of the motherboard. Many people use this invention to make the computer that you use today! It took a lot of effort for Philippines to make it to where it is right now.

We should be glad that Philippines has done many things to support the world. This is why I love and am proud of my country, Philippines.

Salamat sa pagbabasa ng aking kwento, nawa'y magkaroon ka ng magandang araw sa hinahirap. Paalam an sa ngayon.

Sabado James Stephen Gonzales
5 Confidence

புதுமனை புகுவிழா

அன்று வியாழக்கிழமை. பள்ளி முடிந்ததும் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு வீட்டிற்கு விரைந்த பாலு, தன் அம்மாவிடம், “அம்மா! நாளை நாம் புது வீட்டுக்குச் செல்வதை நினைத்து எனக்கு மிகவும் சந்தோசமாக உள்ளது!” எனக் கூறி முகமெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்தான். அம்மாவும் அவனை முக மலர்ச்சியுடன் ஆரத் தழுவிக்கொண்டார்.

அன்றைய இரவு, பாலுவிருந்த தூக்கம் வரவில்லை. மறுநாள், சூரியன் தன் செங்கதிர்களைப் பரப்பத் தொடங்கிய நேரம், பாலுவின் நண்பர்களும், உறவினர்களும் ஒருவரின் ஒருவராக வீட்டுக்கு வந்தனர். புது வீட்டிற்குத் தேவையான நிலை மாலைகளை பூக்கடையிலிருந்து விநியோகம் செய்யப்பட்டன. பாலுவின் அம்மா இரவெல்லாம் கண்விழித்து, மாவிலைத் தோரணங்களுக்கு மஞ்சள், குங்குமம் ஆகியவற்றைப் பூசி ஒரு பையில் வைத்தார்.

புதுவீட்டிற்குச் செல்ல பாலு தயாரானான். புதுமனை புகுவிழாவிற்கான அழைப்பிதழ்கள் எல்லாம் ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே அனைத்து உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டன. வீட்டில் உறவினர்கள் அனைவரும் வந்திருந்தனர். பாலு மகிழ்ச்சி கடலில் திழைத்திருந்தான்.

புதுவீட்டின் வெளியே கோமாதாவிற்கு முதல் பூஜை செய்யப்பட்டது. பழங்கள், மாலைகள் போன்றவை வழங்கப்பட்டுக் கோமாதாவை வீட்டிற்குள் நாங்கள் அழைத்துச் சென்றோம். பூசாரி ஒருவர் யாகம் வளர்த்து சிறப்பு பூஜைகள் செய்தார். வீட்டிற்கு உறவினர்கள் பல பரிசுகளும், உப்பு, சர்க்கரை, மஞ்சள், பழத்தட்டுகள் முதலிய மங்களப் பொருள்களும் கொண்டு வந்திருந்தனர். அவை பூஜைக்கு முன்னால் வரிசையாக வைக்கப்பட்டன.

உறவினர்களும் நண்பர்களும் இன்முகத்தோடு பூஜையில் கலந்துகொண்டனர். பின்னர் அனைவருக்கும் விருந்து உபசரிக்கப்பட்டது. நாங்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் அந்த நாளைக் கொண்டாடினோம். அன்றைய தினம், என் நெஞ்சில் பசுமரத்தாணிப்போல நீங்கா இடம் பெற்றது.

Jeyakumar Deepa Chandrika
4 Diligence

பொங்கல்

வணக்கம் நண்பர்களே! என் பெயர் அஞ்சனா. நான் இன்று உங்களிடம் பொங்கல் திருநாள் தொடர்பான முக்கிய தகவல்களைப் பற்றி விவரிக்க போகிறேன்.

பொங்கல் திருநாள் மொத்தம் நான்கு நாட்களுக்குக் கொண்டாடப்படும். போகி பண்டிகை, உழவர் திருநாள், மாட்டுப் பொங்கல் மற்றும் காணும் பொங்கல் ஆகிய நான்கு நாட்கள் மிக விமர்சனமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன.

போகி பண்டிகை என்பது நம்மிடம் உள்ள தேவையில்லாத பயனற்ற பொருள்களை வீட்டிலிருந்து அகற்றி, வீட்டைச் சுத்தம் செய்து புதிய வண்ணம் தீட்டி, வீட்டை மங்களகரமாக மாற்றும் நாளாகும். என் பெற்றோரும் நானும் பொங்கலுக்கு முன்னால் எங்கள் வீட்டிலுள்ள தேவையற்ற பொருள்களை அகற்றி சுத்தம் செய்தோம்.

பொங்கல் திருநாள் அன்று, என் அம்மா காலையில் பொங்கல் செய்தார். ஒரு புதிய பாணையில் மஞ்சள் பூசி, இஞ்சிக் கொத்தும் கட்டினார். பின் அதை அடுப்பில் வைத்து அதில் பாலை ஊற்றி கொதிக்க வைத்தார். பால் பொங்கி வரும்போது என் குடும்பத்தினர் அனைவரும் “பொங்கலோ பொங்கல்! பொங்கலோ பொங்கல்!” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறி வணங்கினோம். அச்சமயத்தில் என் அம்மா பொங்கி வரும் பால் பாணையில், கழுவிய புது அரிசியைப் போட்டார். அத்துடன் நெய்யில் வருத்த முந்திரியையும் உதிர்ந்த திராட்சையையும் சக்கரையையும் பாணையில் போட்டார். சிறிது நேரத்தில் சுவையான பொங்கல் தயாரானதும், அத்துடன் காய்கறிகள், தானியங்கள், பழங்கள், ஆகியவற்றை ஒரு தட்டில் வைத்து, உலகிற்கே ஒளி தரும் சூரிய பகவானுக்கு படைத்தோம். உழவர்கள் அரும்பாடுபட்டு உழவு செய்வதற்குத் துணையாக இருந்த சூரிய பகவானுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்வதே இந்த இறைவழிப்பாடு. சூரிய பகவானுக்கு நன்றி கூறும் வகையில் இந்த இறைவழிப்பாடு நடப்படுகிறது. அம்மா செய்த பொங்கல் மிகச் சுவையாக இருந்தது.

மாட்டுப் பொங்கல் என்பது நமக்கு விவசாயத்திற்குப் பங்கு அளித்த மாடுகளை நன்கு பராமரித்து அவற்றிக்குச் சத்தான உணவு அளித்து நன்றி கூறும் நாளாகும்.

காணும் பொங்கல் அன்று குடும்பத்தினர் தங்கள் உறவினர்களுடன் இன்பமாகக் கழித்திடம் நாளாகும். பொங்கல் அன்று, என் வீட்டிற்கு என் உறவினர்கள் வந்திருந்தனர். அவர்களுடன் நாங்கள் உணவு உண்டு மகிழ்ச்சியுடன் உரையாடி நேரம் கழித்தோம்.

இப்பண்டிகையின் எவ்வாறு நான் கொண்டாடினேன் என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொண்டீர்கள். இனி வரும் பொங்கல் பண்டிகை நாளன்று நீங்களும் உங்கள் குடும்பத்தினருடனும் உறவினர்களுடனும் மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடுவீர்கள் என நம்புகிறேன்.

Anjana Ramakrishnan
5 Confidence

தீபாவளி

தீபாவளி என்பது தமிழர் திருநாள்களில் ஒரு முக்கியமான பண்டிகை. உலகம் முழுவதும் உள்ள இந்தியர்கள் விரும்பி கொண்டாடும் பண்டிகை என்றால் அது தீபாவளிதான். மக்கள் தீபாவளி அன்று புதிய ஆடைகள் உடுத்தி பட்டாசு வெடித்து, திண்பண்டங்கள் உண்டு அந்த நாளை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடுவார்கள். மற்றும் தீபாவளி அன்று ஒருவர் மற்றொருவரின் வீட்டுக்குச் சென்று அன்பையும் பலகாரங்களையும் பரிமாறிக்கொள்வார்கள். தீபாவளி என்று சொல்லுக்குத் 'தீப ஒளி' என்று பொருள் ஆகும்.

தீபாவளி திருநாளை நான் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து இருந்தேன். தீபாவளிக்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பே என் பெற்றோர் என்னைச் சிராங்கூன் சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். மாலையில் சென்றதால் சிராங்கூன் சாலை ஒளியூட்டு விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து நான் அகமகிழ்ந்தேன். கண்களும் விளக்குகளும் அலங்காரங்களும் மிகப் பிரமாதமாக இருந்தன. சந்தையில் அழகான ஆடைகளும் சுவையான பலகாரங்களும் எங்கும் பரவலாகக் காணப்பட்டன. எனக்குப் பிடித்த ஆடையை என் பெற்றோர் வாங்கி தந்தனர். பின் அங்குள்ள மற்ற கடைகளையும் பார்த்துவிட்டு நாங்கள் வீடு திரும்பினோம்.

தீபாவளி அன்று நாங்கள் அனைவரும் அதிகாலையில் எழுந்தோம். என் அம்மா என் உடலில் நல்லெண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்க வைத்தார். பின்பு, வாங்கிய புத்தாடையை எனக்குக் கொடுத்தார். நான் அதை ஆசையுடன் அணிந்துகொண்டேன். அதன் பிறகு என் அம்மாவும் நானும் வீடு முழுவதும் தீப விளக்குகளை ஏற்றி வைத்தோம். என் பெற்றோரும் நானும் வீட்டிலேயே தெய்வ வழிபாடு செய்தோம். அதன் பிறகு நான் என் பெற்றோரின் காலைத் தொட்டு வணங்கி அவர்களிடமிருந்து ஆசி பெற்றுக்கொண்டேன்.

மதியம் நேரம் என் உறவினர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அவர்களுடன் நாங்கள் தீபாவளியைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினோம். என் அம்மா சமைத்த அறுஞ்சுவை உணவு வகைகள் விருந்தினர்களுக்குப் பரிமாறப்பட்டன. அனைவரும் கூடி உட்கார்ந்து சுவையான உணவையும் தித்திக்கும் பலகாரங்களையும் உண்டு களித்தோம்.

அன்று, மாலை என் அப்பா எங்களை விளையாட்டு மைதானத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே பலவகையான பட்டாசுகளை எங்களுக்குக் காண்பித்தார். இன்ப அதிர்ச்சியில் நாங்கள் திழைத்தோம். அந்த இனிய மாலை நேரத்தில் நான் என் குடும்பத்தினருடனும் நண்பர்களுடனும் பட்டாசு வெடித்து இன்புற்றேன். அந்த நாள் எனக்கு மறக்க முடியாத திருநாளும்.

Arul Johitan
5 Diligence

EASTER PARTY

On Easter day, my family and I had an Easter party in church.

First, we sat quietly on a pew in the church. Next, we decorated the chocolate eggs with bright colours. Then, we hid the Easter eggs. After that, we were ready for our Easter party.

Finally, we took our baskets and went everywhere to hunt for the Easter eggs. We had a whale of a time.

Ranjit Adhithi
1 Aspiration

THE MISSING CAT

Last afternoon, my mother and I were waiting at the lift lobby. We saw a poster on the noticeboard. It was about a lost cat.

My mother and I decided to search for the missing cat at a nearby park. While walking, we spotted a familiar cat under a bench. It was the missing cat! Then, I patted the cat to comfort it. My mother called the owner.

Finally, the owner came and we returned the cat. I was proud of myself and felt happy.

Clarabelle Chang
1 Brilliance

MAKING A STATIONERY HOLDER

Yesterday, June thought of making a stationery holder because she wanted to give it to her friend as a birthday gift.

First, she prepared the things she needed. Next, she cut the thick paper into different parts using a pair of scissors. However, she accidentally cut her finger. She cried because it was painful. After that, Mother heard her cries and came into the room to see what had happened. She was worried.

Finally, Mother helped to wash the wound to stop the bleeding. Mother and June felt relieved when the bleeding stopped. June learnt to be careful when using scissors.

Clarabelle Chang
1 Brilliance

EASTER DAY

Last Sunday, I woke up to Easter Day. I was happy because it was my first time celebrating Easter. There were many fun-filled activities!

First, we went to a church. Next, we worshipped and prayed on the pew. It was very quiet. Then, we went home to have our Easter egg hunt. My sister and I decorated the chocolate eggs with many different colours before our parents hid them in different parts of the house.

Finally, my friends and I went around the house looking for the Easter eggs. We were very happy because we enjoyed the games.

Justin Diraviyam Joel Milton
1 Diligence

AN INJURED FINGER

Last Friday, Jazabel was at home. She was bored because she had nothing to do. She thought of making a stationery holder.

First, she got a pair of scissors and some thick papers. Next, she cut out the different parts of the stationery holder. However, she accidentally cut her finger. She cried loudly because it was bleeding and it was very painful.

Jazabel's mother ran over to help her. She washed the wound and helped to stop the bleeding. After that, Jazabel felt happy because her wound was not bleeding or painful anymore.

Lee Dam Yoon
1 Empathy

MAKING A PAPER COLLAGE

Yesterday, my friends and I made a paper collage during English lesson. We were very excited.

First, we watched a video on how to make a paper collage. Next, we gathered in our groups to draw a picture for the collage. Then, we put glue on our drawing. After that, we tore coloured papers into small pieces before pasting them on the drawing.

Our paper collage looked beautiful. We were proud of our work.

Vu Minh Tri
1 Faith

A BROKEN FIGURINE

Yesterday, my brother and I were horsing around in a figurine store. The figurines were covered in glitter. I picked up a beautiful glass figurine.

While I was admiring the glass figurine, my brother shoved me from behind. I was startled and dropped the fragile figurine. Crash! It shattered into pieces. We stood rooted to the ground.

The store owner was cross and reprimanded us. We were ashamed of our behaviour and we apologised profusely to him.

We offered to pay for the broken figurine. We learnt to be more careful and to respect others.

Choi Yewon
2 Aspiration

AN ACCIDENT IN THE CANTEEN

Last Friday, my friends and I went to the canteen for recess. I went to buy some noodles and the queue was long. I was famished. After I bought my bowl of noodles, I started walking towards my table.

As I was walking, I slipped on a puddle of water. "Ouch!" I screamed. My friend, Lily, came over to me and helped me up. I felt embarrassed. One of my friends asked me, "Are you alright?" I nodded my head.

I was grateful towards Lily and thanked her for her help. I learnt to be more aware of my surroundings.

Adelyn Medina Binte Mohamad Yuslan
2 Aspiration

SPORTSMANSHIP

Ring! It was time for Physical Education. Tom, John and Alex remembered that their teacher, Mr Tan, told them that they were going to have a sack race. They went to the field to get ready.

The pupils stood in a straight line. Mr Tan blew the whistle. The race began. The boys started hopping. Suddenly, Tom tripped and fell. "Ouch!" he cried. Alex saw what happened and he helped Tom up. They were determined to finish the race, so Alex and Tom continued to race.

In the end, John was in the first place, but he cheered when Alex and Tom crossed the finishing line. Everyone was elated. They learnt to show sportsmanship and be kind to their friends.

Teo Yuqi Kaelyn
2 Brilliance

A FROG WAS BORN

Last week, Jack went to a pond to catch some fish. He used a fishing net and managed to catch one. He was overjoyed! He carefully placed it in a small jar.

Once Jack went home, he placed the fish in a fish tank and admired it. However, as time passed, he realised that it did not look like a fish at all! The fish grew legs. Jack was confused. He called his mother for help. His mother told him to read books to find out more.

Jack read some books and found out about the life cycle of frogs. He learnt about the differences between a fish and a frog. In the end, he decided to release the tadpole back into the pond.

Harith Umar Bin Muhommad Sumali
2 Brilliance

THE CARELESS BOY

Last Tuesday, Mary and Henry were doing group work in class. They wanted to make a friendship circle using the outlines of their hands.

While cutting out the outline of his hand on a paper, Henry accidentally cut his finger. He yelped in pain. His finger was bleeding profusely. Mary was shocked and she tried to help Henry.

Mary helped Henry to rinse away the blood under running water. Henry was thankful that Mary helped him to wash his wound. They learnt to be careful when using scissors.

Chew Zi Jia Claire
2 Confidence

A RELAY RACE

Yesterday morning, Mr Ramesh and Mdm Tey brought us to the Indoor Sports Hall for Physical Education lesson. We were very excited because we were going to have a relay race.

Mr Ramesh grouped us into five teams. Each team had to roll, walk sideways, hop, leap and climb. We had difficulty deciding who should take each segment of the relay race. After some discussion, we finally came to a decision. We were nervous when Mr Ramesh blew the whistle to signal the start of the race. We did our best even though it was a challenging race.

Finally, the race was over. We learnt about teamwork as everyone had to play their part during the relay race. We also learnt about integrity as we had to follow the rules. It was the best lesson ever!

Jeyakumar Charan Sanjai
2 Confidence

A TADPOLE IS NOT A FISH!

Last Saturday, Johnny went to a pond near his house. He brought a fishing net along as he wanted to catch a fish. A few hours passed and he finally caught one! He was overjoyed.

Johnny went home happily and placed the fish gently in a fish tank. He admired it as it swam around in the water. A few weeks later, Johnny spotted legs on the fish! He was very confused and shocked. He ran towards his mother and told her what he had discovered.

Mother giggled and showed him a book about the life cycle of a frog. Johnny then found out that the fish he had caught was actually a tadpole! He laughed at himself for being silly.

Johnny learnt that tadpoles grow legs before turning into frogs. They may resemble fishes during the early stage of the life cycle.

Ong Yu Han Chloe
2 Diligence

A CLOSE SHAVE

Last Friday, John was famished and he decided to go to the kitchen to look for some food. Luckily, he saw a jar of delicious cookies on a shelf. John was smacking his lips and thinking about how he could reach for the jar as it was not within his reach.

After some thought, John grabbed a chair in the kitchen and climbed onto it. While he was standing on it, he stretched out his arm to reach for the cookie jar. However, he was still unable to reach it. Hence, he tiptoed on the chair and attempted to reach for the jar again. At this moment, the chair tipped and he wobbled precariously on it. "Oh no! I am falling! Help!" John yelled at the top of his lungs.

Father, who was in the living room, heard his scream and dashed to the kitchen. Fortunately, he managed to hold on to the back of the chair in the nick of time. John heaved a sigh of relief as it was a close shave and he did not get into a terrible accident. He thanked Father for saving him. He learnt that he should ask an adult for assistance in future if he needed help.

Sim Jeongyoon
2 Diligence

SAFETY IS EVERYONE'S RESPONSIBILITY

Last Wednesday, we participated in a relay race. We had to roll on the gym mat, walk sideways, climb over a stepping rock, leap over an obstacle and finally hop over an object. We also had to run back to our teammates to tap their hands, indicating that it was their turn.

All of us stood behind the starting line. We were eagerly waiting for the race to start. The race began. During the relay race, Dylan tripped and fell. Mr Chng saw what happened and he quickly blew his whistle to stop the race. He asked Dylan if he was fine. Mr Chng instructed Sebastian to go to the General Office to ask for help. Meanwhile, some of our classmates helped Dylan up. The rest of us were instructed to sit at a corner and wait for further instructions.

After a while, Sebastian came back with Mr Foo. Mr Foo was carrying a first-aid kit with him. Mr Chng bandaged Dylan's leg. Mr Foo and some of the boys brought Dylan to the General Office. The staff in the General Office called Dylan's parents. His parents brought him to the doctor to treat his injuries. Mr Chng then asked us to continue with the race. We were tired but happy as we managed to complete the race.

In conclusion, we learnt that we always need to be careful because safety is everyone's responsibility.

Elizabeth Rachel Goh Rui Xuan
2 Empathy

AN UNFORTUNATE INCIDENT

Last week, Tom and Lily were doing some craft work in class. They wanted to create a friendship circle using the outlines of their hands. They were excited and eagerly looking forward to the activity.

While cutting the outline, Tom accidentally cut his finger as he was not watching what he was doing. He yelled in pain. Lily was shocked when she heard Tom's scream. She nearly fainted when she saw his wounded finger. It was bleeding profusely. Fortunately, Lily managed to compose herself so that she could help Tom.

Lily brought Tom to the sink so that he could wash his wound under running water. After washing his finger, Lily helped to apply medicine on his finger and put a plaster over it. Tom was thankful for Lily's help and he promised to be very careful the next time.

Nilani Sudershan
2 Empathy

THE SACK RACE

Jack and his friends were at the school field with their Physical Education teacher, Mr Ramesh. Mr Ramesh taught them what to do in a sack race. He demonstrated how to jump and leap in the sack safely.

The boys stood behind the starting line while waiting to hear the whistle. Their hearts were beating very fast. Beep! Mr Ramesh blew the whistle to start the race. The boys hopped as fast as they could because they really wanted to win the race. Their friends cheered for them. During the race, Jack accidentally tripped and fell. He hurt his knees. "Ahh!" He realised that he did not manage to see the stone in front of him as he was too focused on wanting to win. He felt disappointed because he thought he would lose the race.

Jack was determined to win the race so he tried to forget about the pain and picked himself up tiredly. He continued hopping as fast as a kangaroo could hop and caught up with his friends!

In the end, Jack crossed the finishing line by making an enormous leap and cheered very loudly, "Yes! I did it!" He felt so proud of himself. Jack learnt that having perseverance was more important than winning the race.

Layla Naima Binte Mohamed Solliqin Diaz
2 Faith

THE KITE THAT GOT STUCK

"Wow! That was a great soccer game!" Amali exclaimed. Amali and his friends, Sam and Ahmad, were on their way home from the field.

As they were walking under the tall trees, Ahmad spotted a kite stuck on a tree. "Look! I wish we could have that kite!" Ahmad said. Sam thought of the fun they would have after retrieving the kite. Amali then came up with a plan.

He suggested searching for a long, sturdy stick to retrieve the kite. "Give me a boost!" Amali cried out as he carefully poked the side of the kite with the stick. Finally, the kite fell to the ground! The three boys celebrated by cheering joyfully.

Suddenly, a boy came running towards them. "Hey!" the boy exclaimed. "That's my kite!" Sam held the kite and asked, "This?" The boy answered sadly, "Yes! It got stuck on the tree! I left to get help, but no one could help me."

The three friends apologised for taking the kite and explained that they did not know that it belonged to him. They returned the kite to him. The boy suggested flying the kite together and the rest agreed. The boys soon became good friends and met regularly to play with their kites.

Siti Nurzawanah
3 Aspiration

THE FRAGILE GLASS ACCIDENT

On a Sunday morning, Ferneil and Tomneil were at Plaza Singapura Shopping Centre because they wanted to buy a present for their friend. They walked past a glittery gift shop and they went inside to check it out.

Tomneil was fooling around while Ferneil was admiring the fragile glass figurines. Ferneil accidentally hit Tomneil with his arm. Clang! The glass figurine slipped out of Tomneil's hands and dropped to the ground. It shattered into pieces. They were frantic!

Shortly after, the furious shopkeeper saw the mess they had created. He reprimanded the boys for being careless and playful. They hung their heads in shame. The shopkeeper asked them to step aside.

The boys regretted their actions. They apologised and compensated the shopkeeper for the figurine. The shopkeeper felt angry. He said, "It is okay but just don't do it again." They learnt that they should be careful and not fool around in public places again.

Zhang Jinghan (Jasmine)
2 Faith

TOGETHER IS BETTER

"Class! Are you ready for your English Review Paper?" Mrs Lim squealed.

The pupils of Primary 3 Dare were very ready for their English Review Paper. They were as quiet as mice, anxiously waiting for the papers to be given out.

Soon, the review started.

Suddenly, John decided to fold some paper planes with some pieces of paper he found underneath his desk. He started to throw the folded paper planes at his best friend, James. James, who was concentrating on answering the questions, got irritated and lost his focus. Soon, he gave up and decided to join John. They began throwing paper planes at each other. They also started to make a lot of noise together.

When Mrs Lim saw the boys playing, she was fuming mad. She scolded the two boys furiously and demanded that they stop their misbehaviour. She punished the class by giving a low score for the Model Class Award (MCA) for that day. She also warned the class that she would not give them high MCA points anymore if they did not improve their behaviour.

Everyone was upset with the two boys and told them that they must change for the better. All the pupils promised to listen and pay close attention to their teachers for every subject.

The class learnt that they should remain united and display teamwork and good behaviour.

Angela Lim Xin Yu
3 Aspiration

THE LOST KITE

Last Sunday, Tubbo, Tommy and Ranboo went to the park. "Yahoo!" they shouted as they felt very excited. They were thrilled as they had won a basketball match. As they were walking past a tree, Ranboo, the tallest boy said, "Look! There is a kite stuck on a tall tree!"

The three excited boys tried to get the kite down. They used a long stick to retrieve the kite. After many tries, the boys managed to get the kite. Tubbo happily jumped up and down. Tommy was holding the bright red kite. Ranboo said, "Let's play with it!"

Suddenly, they saw a boy running towards them. The boy whose name was Wilbur said, "Nice to see you. Can you give me back my kite?" The three boys gave him back the kite. They felt sad.

As they were about to leave, Wilbur shouted, "Hey, do you want to fly kites with me? I brought an extra kite." The four boys enjoyed flying the kites. After an hour, they went to have some snacks. Later, everyone went home feeling very happy.

Dokkeaw Davika
3 Brilliance

A DIARY ENTRY

Thursday 18 August 2022
Dear Diary,

Last month, my classmates and I went to Kampong Lorong Buangkok. I enjoyed my visit to Kampong Lorong Buangkok because I saw old houses there. There were also games that we could play. We played Capteh, Gasing, Five Stones, Marbles and Kuti-Kuti. My favourite part of the learning journey was playing these old games.

We saw animals like chickens, cats, birds and squirrels. I appreciate how the people in the past had built houses that are still stable till now. They used wood and metal to build their houses.

I feel that our lives today are easier as compared to those in the past. In the past, the toilets were built outside the houses. People needed to share the toilets. Today, the toilets are built in the houses. It is more convenient for all of us.

I feel happy for the people in Kampong Lorong Buangkok. Their life is comfortable, and they live in a quiet environment. I wish I could stay there!

Regards,
Faizah

Nurzulfaizah binte Sugiman
3 Brilliance

AN INCIDENT AT THE CANTEEN

"Ring!" It was time for recess. Pupils from different classes were rushing into the school canteen. Janice bought a bowl of piping hot soup. She looked forward to eating her noodles as she walked to her table.

Janice did not see a puddle in front of her. She slipped on the puddle and fell. The bowl of noodle soup crashed on the floor and spilled all over. Janice was very embarrassed. She sat very still not knowing what to do. "This is so embarrassing," she thought as she looked at the mess in horror.

Some pupils came to help her up. Janice was still upset and angry with herself. "Why wasn't I more careful?" she thought as she walked back to her table.

When she reached her table, she saw a note and a bowl of noodle soup. The note read, "For you. From your friend Yi Shun." Janice was very thankful for Yi Shun's caring and considerate actions. After recess, she went to thank Yi Shun profusely.

Janice learnt that she must be aware of her surroundings. She also learnt that true friends are those who help you when you are in trouble.

Katernya Akimova
3 Diligence

MY DAY AT KAMPONG LORONG BUANGKOK

11 August 2022
Dear Diary,

My class went on a learning journey to Kampong Lorong Buangkok. I noticed there were a lot of wildlife, plants and old houses there.

The guide brought us to Madam Sng's house. In her house, we played Hopscotch, Marbles, Spinning Tops and Capteh. The group I was in played Hopscotch. It was a memorable experience as I had never played this game before.

There were also many interesting wild plants such as hibiscus, cocoa, and star fruit trees. I also saw many household items from the past like old metal irons, cooking stoves and old lights.

We should appreciate the houses that we stay in now as there is electricity, fresh water and comfortable beds for us. Our toilets are also indoors, and this is convenient for us. It was a good learning experience for everyone!

Yours,
Makar

Demeshkin Makar
3 Diligence

THE KITE

"Phew! That was the best match, wasn't it?" Mike exclaimed gleefully. It was eleven in the morning and Roy, Mike and Ali were returning home after a two-hour long football match. They walked with a bounce in their steps. They were tired from their soccer game. They were celebrating with joy as they had won the match. Smiles were plastered on their faces.

The boys were passing by a park when they saw a mango tree. A kite was stuck in the tree. Roy looked at the kite in excitement, thinking of the fun they would have with it. He discussed with Ali and Mike on how to retrieve the kite. The three boys came up with a good plan.

Since Mike was the oldest, he stood on top of Roy, who stood on top of Ali. Mike tried to reach for the kite. "I can't hold you any longer," grunted Roy and Ali.

"Try, keep trying! You guys can do it!" encouraged Mike. "Got the kite, Mike?" asked Ali. "Yes! Oh no!" cried Mike as they came crashing down.

"Ouch! That hurt!" cried the three boys together.

"Well, it doesn't matter. The important thing is that we have retrieved the kite," shrugged Ali. They celebrated by cheering joyfully and jumping in jubilation.

Just then, a boy came running towards them. Roy recognised him. It was James, a big bully in their school! "It's James. Beware of him," Roy whispered to Ali. At that moment, James took the kite and said, "Ah, look what you three got me. I shall keep this forever." "It's not yours!" thundered Ali. "We got it by through our hard work!" Ali and Roy continued to argue with James while Mike ran to get help from people nearby.

Mike found a kind old woman and explained to her about what was happening. He also asked her to stop James from bullying them. The woman agreed. She saw James and said, "Stop! Bullying is not the right thing to do. They found the kite first and it belongs to them. You are trying to steal. Are you a thief? I don't want you to do this again, ok?"

"Okay," James stammered. The old woman then turned around and said, "Boys, remember this. If someone is bullying you and you cannot handle the situation on your own, you should tell an adult." The three boys thanked her for her kind help and returned to their homes safe and sound.

From this incident, the three good friends learnt that if they work together, they could achieve much greater things.

Stuti Hegde
3 Confidence

THE DANCE COMPETITION

"Where is Jane?" Ruby asked her dance instructor. Her instructor explained that Jane had hurt her ankle in a fall. Therefore, she would not be coming for practices for the dance competition. Marianne, Ruby and the others gasped as Jane was their main dancer.

The instructor said, "We must change the dance routines. We need to have more practices so that we will be prepared for the competition." All the team members had to stay back after school for more practices and they worked hard to dance well.

Marianne, Ruby and the rest of the team showed teamwork and worked well in the next few weeks before the big event. Everyone displayed resilience. Soon, the day of the competition arrived. The dance troupe gave their best and put up an awesome performance.

In the end, the team's effort paid off. They won a silver medal in the competition. All of them learnt the importance of having good teamwork. "Together is better!" they shouted in delight.

Clayton Dsouza
3 Empathy

A LESSON LEARNT

"That was a good match, wasn't it?" John exclaimed gleefully. Eddie and his two good friends, Fred and John, were on their way home from a soccer match. Perspiration dripped down from their foreheads. They were talking excitedly about the thrilling soccer match.

Their eyes suddenly lit up as they saw a kite stuck in a gigantic tree. "I will go home and get a ladder since my house is nearby," Eddie said. Fred and John agreed with him.

After a few minutes, Eddie dashed back to the tree with a ladder. With the help of Fred and John, he lifted the ladder and put it against the tree. Eddie climbed up the ladder to get the kite down. He held the kite in both his hands, afraid that the kite would drop. He got down the tree cautiously. The three boys jumped in jubilation.

"What are we...?" Fred was interrupted by a loud "Thank you!" A boy came running towards them. "That is my kite!" he said. Abruptly, their hopes of flying the kite were dashed. "If you wish, you can play with me," the boy said. The smiles reappeared on their faces.

The four boys flew the kite together for the rest of the afternoon. "Wow! Look at that!" Fred shouted as he pointed to the sky. Everyone looked towards the direction where he pointed at. An evening glow had appeared in the sky. After watching the glow for a few minutes, they bade each other goodbye and went home.

Chen Zihao
3 Confidence

THE UNLUCKY INCIDENT

'Ring! Ring!' The bell sounded. Everyone went to the canteen to buy their food. Katara was concentrating on walking to her table quickly because she was very hungry. She did not notice the puddle of water in front of her. Suddenly, Katara slipped and lost her balance. Her food fell onto the floor.

"Ouch!" Katara screamed. Sokka rushed to Katara to help her up. He brought her to the General Office to get a new set of uniform and to seek medical help. After she had changed, Katara and Sokka walked back to the canteen.

When they returned, Katara looked at her wallet with a heavy heart. She knew that she would not be able to buy food. Katara looked around for a teacher and saw Mrs Toph. She went to Mrs Toph and asked her for help.

Mrs Toph lent her some money and asked Katara why she did not have any money. Katara then told her what had happened. Mrs Toph reminded Katara to be more careful when walking to her seat. Katara nodded and thanked her for the money. She went back to the canteen and thanked Sokka before she bought her food. This time, she was more careful.

After this experience, Katara learnt that she should be more aware of her surroundings. As for Sokka, he was proud that he had helped Katara when she fell.

Vu Bao Han
3 Empathy

A HUMILIATING INCIDENT

Every time I looked at the bicycle in my house, an incident which took place one year ago would flash in my mind.

"Ring!" The shrill of the bell resonated throughout the school. I had planned many activities over the March school holidays and biking was at the top of the list! That day, I decided to go to the park to cycle.

When I reached the park, I scanned my surroundings. Tall trees towered over me, allowing only rays of sunlight to shine through. I was on cloud nine as others whizzed past me on their rollerblades. I hopped onto my bicycle and started cycling.

Suddenly, I thought of a fantastic idea. "Hey, look at me! I can show you the coolest trick!" I shouted at the bystanders. I threw my hands off the handles of the bicycle. "Don't do that! It's dangerous!" shouted the others. In my mind, I knew that it was a dangerous act, but I threw caution to the wind.

Out of nowhere, a rock appeared in my path! I clutched the handles of the bicycle and tried to swerve away but it was too late. Everything seemed like it was slowing to a crawl as I found the ground rising to greet me. I fell onto the ground, face first! I could feel the blood oozing from my forehead.

At that moment, a passer-by whipped out her mobile phone to call for help. Other onlookers gravitated towards the scene. I was full of remorse over what had just transpired. I trembled with fear. I kept my eyes fixated to the ground, not daring to meet anyone's gaze.

Soon, sirens filled the air, signalling the arrival of the ambulance. The paramedics tended to my injuries and lifted me carefully onto the stretcher. As I had suffered some severe injuries, I needed a surgery urgently. All I could do was to hope for the best and be prepared for the worst.

Fortunately, I was discharged after two weeks. I was relieved that everything was over. On that fateful day, I learnt to put safety first.

Azul Enyd Acosta
4 Diligence

THE UNFORTUNATE INCIDENT

"Hey Tom, do you want to come to my house on Sunday?" asked Jerry. "No, my mother will not allow me to go over," replied Tom sadly. "Come on, let's play!" said Jerry. After much persuasion, Tom agreed.

While they were playing soccer in the living room, Jerry accidentally kicked the ball too hard and it flew towards the window. "Crash!" There was a huge hole in the window. Jerry was trembling with fear when he saw the broken window. He was worried that his mother would find out. He quietly closed the curtains so that she would not notice.

At this moment, Mother came out of the kitchen and asked, "Why did you close the curtains?" Jerry kept quiet. She sensed that something was wrong and walked towards the window. She drew the curtains and to her horror, she saw the broken window. Mother asked him how it happened. Jerry said, "I accidentally kicked the ball too hard and broke the window."

Mother punished Jerry for not being honest about his mistake. Jerry learnt not to play soccer in the house and to be more careful in future to prevent such accidents from happening.

Eng Qian Le, Karllyn
4 Brilliance

AN ACCIDENT

14 July 2022
Dear Diary,

Today had been a terrible day. The day started with me waking up late. I missed the bus and had to run all the way to school. Luckily, I arrived in school in time for the flag-raising ceremony.

When lessons started, my stomach started growling as I did not have my breakfast. I was counting down to recess. My Social Studies teacher, Mr Ang, brought my class to the National Education walkway to view the exhibition. While we were listening attentively to our teacher's sharing about the exhibition, we heard a loud scream coming from the canteen. We saw two prefects supporting a girl and walking with her to the General Office. The pupil's uniform was wet and there were bits of noodles stuck on it. We overheard another prefect explaining to the cleaner that the pupil had slipped and fallen in the canteen while holding on to a bowl of hot noodle soup. The cleaner started cleaning the spot where the accident had happened.

Before we could find out more about the accident, Mr Ang continued with the lesson. Finally, the bell rang and it signalled the start of recess. My stomach was growling and I ran to the canteen. A prefect who had spotted me running tried to stop me but I ignored him. Just as I was reaching the noodle stall, I slipped and fell backwards. The back of my head hit the edge of the railing in front of the stall and it started bleeding profusely. I was lying on my back feeling dizzy and started seeing stars. Before I knew it, I lost consciousness.

When I regained consciousness, I was lying on a bed in the hospital. I saw my parents looking at me worriedly. My mother started sobbing when she saw that I had regained consciousness. The doctor came and shared with us that I had to stay in the hospital for further observation and could only be discharged the next day.

After that incident, I learnt my lesson that I should not run in the canteen. I should be more careful. It was a really painful experience for my parents and me.

Lovingly,
Jing Min

Pang Jing Min
4 Aspiration

A MISCHIEVOUS ACT

24 May 2022
Dear Diary,

Yesterday, my teacher took us to Jurong Bird Park. It was all fun and games until Javier, Liam and I saw one of the rangers drop a bunch of keys while feeding the ostriches. Liam grinned mischievously. Javier and I just knew that he had something up his sleeves!

"Hey Jessica! I bet you can't unlock any of the pens over here," Liam whispered to me. He knew I could never pass up on a dare so I replied instantly, "Well, let me show you then. Give me that key!" Javier tried to stop me but it was all too late. The moment I had the key in my hand, I sprinted over to the lock and unlocked the pen.

A loud sound pierced through the air as the ostrich bolted out of the pen. Javier stood at the side and was all shaken. Our teacher rushed over when she heard the commotion. She gasped in horror and her face turned white when she saw the chaos. We could hear people screaming and crying across the park as the ostrich terrorised the visitors. The park rangers rushed over and tried to calm us down. Liam and I froze on the spot. Our teacher stormed over to us and unleashed her fury upon us. We bowed our heads in shame and apologised for our inconsiderate act.

An hour later, the rangers returned with the ostrich in tow. Liam and I apologised profusely to the rangers. They gave us a stern warning and told us to clear the mess before we could leave. While Liam and I were relieved that the park rangers had let us off with a stern warning, we knew we had to face the music.

Regretfully,
Jessica

Nyla Asfia Binte Mazlan
4 Confidence

A PROMISE

Looking at the pet store, Mary remembered a promise that she had broken. Last week, Mary told her mother that she had always yearned for a pet. Her mother told her, "If you study hard, I will buy you a pet!" Mary answered immediately, "I promise I will study hard!"

There was an upcoming test in July but after receiving a birthday invitation, Mary had completely forgotten about the test and her promise. The next day, her teacher said that the test would begin at 10 a.m. sharp. During the test, Mary did not know how to do any of the questions and failed the test badly.

When Mary brought the test paper home, her mother was disappointed with her result. She punished Mary by not letting her watch television for a week and not getting her a pet.

Mary was upset but knew that she deserved the punishment. She decided to pull up her socks and finally passed her second test with flying colours.

Chan Jingwen
4 Diligence

OVERCOMING MY FEAR

"Thinking will not overcome my fear but action will," I thought to myself. Indeed, my mother's advice had helped me overcome my greatest fear.

"Believe in yourself! You can do it!" I remembered my mother's encouragement. Upon stepping onto the stage, I froze like a statue. All sorts of thoughts ran through my mind. "Must I do this? Can't I just quit?"

The judges told me to start singing but all I could utter was, "I...I..." Just then, I saw a huge smile plastered on my mother's face, giving me a nod of encouragement. Seeing this, I took a deep breath and gave it my all. I closed my eyes and started singing. When my song ended, there was a loud applause across the whole auditorium. I looked at the judges who were smiling and clapping. I guessed I had done well. One of the judges exclaimed, "That was amazing!"

I was smiling from ear to ear when I went on stage to receive my gold trophy. Since then, I had learnt not to give up easily. I had finally overcome my fear of performing on stage. I am grateful to my mother for pushing me to face my fear.

Miracle Pang
5 Aspiration

A RACE TO REMEMBER

Whenever John passed by this stadium, he would remember the running competition that was held a few years ago.

"John, are you ready?" the coach asked John. That day, John participated in the National Primary School Running Competition. He was taking part in a two hundred-metre race. "Of course!" John replied ecstatically. This was the first time he was participating in a national competition and he was having butterflies in his stomach.

Before the race, Coach asked John to warm up before the race and gave him a pep talk. "You do not need to come in first, second or third. I just want you to do your best!"

"Yes Coach!" John replied confidently.

The race was starting. John went to the starting line and began to stretch his body. He was determined to win.

"Beep!" The referee blew his whistle. John and the other competitors sprinted towards the finishing line. All of the runners were neck to neck. The spectators were cheering wildly for their schools. John used his best effort to sprint faster, and he was faster than the rest! "Yes! If I continue to run like this, I will be in first place!" John thought to himself while running.

Just when things were looking up for him, John tripped and fell on the track. When he fell, all the other runners ran ahead of him. John asked himself doubtfully, "Why do I still have to do this?" He was feeling hopeless and he thought that since he would lose anyway, there was no point in continuing the run. John looked at the front and saw that the other runners were all close to the finishing line. His shoulders slouched in defeat as he was about to give up.

Just then, John heard his classmates and teachers cheering for him, "Go, John! Don't give up! Do your best!" John thought of all the trainings he had undergone. If he were to give up, all of those trainings would have been a waste of effort and time. He gritted his teeth and stood up. His face was red and he was sweating a lot, but he put in his best and dashed towards the finishing line with determination.

When John finished the race, all the spectators were cheering and clapping their hands for him. John was proud of himself and he thanked the spectators. After that, he joined the rest of his team. His friends, coach and teachers were all clapping and cheering for him. Coach said, "Don't be sad. You showed resilience. You did very well!" After hearing Coach's words of encouragement, John felt better.

A few minutes later, the emcee announced the first, second and third place winners. Suddenly, the emcee added, "Now, we will have John from West View Primary School to receive the Resilience trophy!" John could not believe his ears. "A trophy! I have won a trophy!" John squealed with delight. He went forward to the emcee and was given a trophy for his resilience. John was over the moon! Despite the fact that he had fallen down, he did not give up and finished the race!

This experience would forever be etched in John's mind – a moment in life when he showed resilience, and it paid off!

Paek Minchang
5 Diligence

BEING RESILIENT

I was very interested in playing basketball but I did not have the skills for it. I admired the players who were able to shoot the balls into the net. It looked absolutely cool. When I was in Primary Five, I decided to join Basketball CCA in school as I hoped to play in the school team.

During my first CCA training, I realised that I could not even dribble the ball. When it was my turn to shoot the ball into the net, I felt butterflies in my stomach. I was like a cat on hot bricks and my palms became sweaty as many of my schoolmates looked on. Once, twice, three times... the balls did not even come close to the net. There were sudden whispers behind me followed by some giggles. I felt embarrassed and devastated as I knew that some people were laughing at me.

"With more practice, you will improve," said the coach encouragingly.

"Success is no accident. You need to work hard and persevere to achieve your goals," my mother reminded me. I decided to train hard from then on. Every day after school, I practised my dribbling and shooting skills at a basketball court near my house. My body muscles felt sore and painful after training, but I refused to give up. I continued to train harder during the school holidays.

When school started, the coach decided to select players for the school team. It was my turn to shoot the ball into the net. My friends stood stunned in silence when I did not miss a single shot into the net!

"What a great improvement, Luis!" exclaimed the coach. I was over the moon when I knew I was selected for the school team.

I was excited. We began to train hard to prepare for our competition. The big day came and we made it to the finals. My teammates and I were a bundle of nerves as we were not confident that we would win.

The game started and our opponent scored many points. We had none. A wave of dread overcame me and my heart fluttered. Suddenly, a player from the opponent team ran right into me, knocking me to the ground. The referee blew the whistle, and we were given a free throw. I took two shots and I scored! Our confidence level went up and we started to play extremely well. Finally, I heard a long whistle and the game was over. Our team had won! We jumped up in joy. We were totally exhilarated. Our coach was so proud of us.

We received a big, beautiful trophy for our school and each of us was awarded a medal. In school, we went on stage to receive our medals and our photograph was put up at the school notice board. Indeed, success is no accident. My hard work and resilience had helped me to achieve my goal.

Albinto Luis
5 Aspiration

A NEW SIDE OF LIFE

"We may be excused for not always being bright, but we are not excused for not being gracious, yielding and considerate." That quote by Saint Francis de Sales, had in fact been an inspiration for Ryan and had motivated him to be considerate.

Years went by and Ryan was still a considerate person. Whenever he saw that quote, chains of vivid memories emerged in Ryan's mind, and he was lost in the wilderness of his thoughts.

In the past, Ryan was an inconsiderate boy. He would do things that made other people's lives a living hell. He would litter, sit at reserved seats and watch television with the loudest possible volume. Well, practically any inconsiderate act you could think of. Ryan could not care less about anyone's feelings, not even his parents. The only thing he sought was to see people suffer. Out of curiosity, others even questioned if he had any emotions of his own. But after lots of mistakes, guilt and repentance slowly crept up on Ryan. At that point, Ryan realised that it was best if he started acting more considerately.

It was a beautiful morning; the golden shine of the sun had awoken Ryan. It was the perfect day to go out and explore what life had to offer. As he walked out the house, he felt over the moon. He skipped with joy while planning the activities he would do for that day. He had decided to take the bus. For no apparent reason, Ryan felt a tingling sensation in his body, as if his brain was trying to warn him about the danger that lay ahead. He did not take those warnings seriously and that proved to be a catastrophic mistake.

When Ryan boarded the bus, he noticed it was crowded but he spotted a reserved seat. As usual, he decided to sit on it. At the next stop, the doors opened and a pregnant woman slowly maneuvered her way into the bus. Each step she took was a cautious one. The lady gently supported her belly from below and she asked Ryan politely, "May I sit here please?" Even after hearing her polite request, Ryan was indifferent. He turned a blind eye and did not say a word. Watching her smile turn into a frown, Ryan could not help but to have a sinister grin on his face. Soon after, that grin turned into a shocked expression, leaving his jaw hanging and his mouth agape.

The bus suddenly jerked forward causing the pregnant woman to lose her balance and hit her head on the floor. This incident left all the bus commuters speechless, as they saw blood dripping down her right temple. Some of them immediately treated her wounds the best they could. A feeling of regret immediately hit Ryan hard and he instantly started re-evaluating his decisions. Luckily, the injuries were not fatal, and with that, Ryan got off the hook.

That unforgettable incident had been engraved in Ryan's mind since then. He realised the importance of being considerate to others. Instead of wanting to see people in despair, Ryan decided that he would want to make people happy. He would also never dare to be nonchalant and inconsiderate again as these selfish behaviours might bring about negative consequences.

Low Yan Kai
5 Brilliance

NEVER LOSE HOPE

"Puny Sam is scared. Are you a baby?" Jenny, the class bully, cackled malevolently. "Nooo... Just do not tell anyone!" Sam thought of the horrors of being taunted by everyone in school. Jenny just snorted and pinned Sam down, rammed punches into his stomach and exited the deserted classroom.

Sam writhed in excruciating pain and struggled to stand. He limped slowly as he proceeded towards his classroom. He contemplated seriously about how he would ever overcome his fear of public speaking. Sam knew he had to step up his efforts.

The following day, Sam decided to ask his mother for suggestions on how to overcome his fear. Sam had been suffering from this phobia of public speaking since his childhood. Every time he tried to attempt public speaking in front of the class, he would stammer and stutter. His mother suggested to him to make more friends, open himself up to talk and mingle with his classmates more often. Sam religiously started implementing his mother's suggestions. Sam did not feel bold enough to conquer his fear and so he would always go to school and come back without trying to do public speaking.

Just as Sam was about to lose all hopes, his teacher told him about a public speaking competition. He knew it was a good platform for him to overcome his fear and hence, without further delay, he registered his name for the competition. Sam started practising public speaking in front of his friends and family. He practised every day until the day of the competition.

On the day of the competition, Sam's heart palpitated wildly and beads of perspiration trickled down his forehead. At last, the judges proceeded towards the stage. There were butterflies in his stomach. He started his story and within a few minutes, he was done. The class broke into a loud applause. He felt a sense of pride.

He learnt a valuable lesson to be brave and to show perseverance while conquering his fear.

Raaina Kausar Dey
5 Brilliance

LUCKY ME

"Every act of kindness and consideration changes and enhances the course of life," Mother told me. She said this as we were discussing about a news article which highlighted how inconsiderate some people were when taking public transport. I shrugged it off because I did not understand what she meant. However, something happened recently that helped me to understand what the statement meant.

The cool air from the air conditioner greeted me as I stepped foot into the train. It was a Monday morning and I was taking a train to school.

The train was crowded as usual but I was lucky enough to find a seat. While I was seated, I saw a pregnant lady enter the train. Without thinking twice, I offered her my seat. At first, she politely declined my offer but after I insisted her to sit on my seat, she smiled and accepted. I could see her eyes brimming with tears of gratitude.

After seeing what had happened, a snobbish woman started walking towards me. "You should have given the seat to me. I am tired of standing!" I explained to her that she did not have any special needs.

"I don't care! You must give up the seat to me."

I clenched my fist in an attempt to control myself and an angry frown creased my forehead. I tried my best to ignore her but she would not stop talking about how much she needed the seat.

"Stop it," I told her belligerently. I turned my back so I did not have to face her.

Suddenly, I heard a scream. The snobbish woman was attacking the pregnant lady. Without a moment's delay, I pressed the emergency button to call for help. I realised that it might take a while for help to arrive. I shouted, "Is there anybody who can help here?" Luckily, there were two security officers on board. They stepped in just in time to stop the snobbish woman from causing any more harm to the pregnant lady.

Luck was on our side and a doctor happened to be on the train. He rushed over and checked if the pregnant lady was fine. Fortunately, the pregnant lady was all right but a bit startled. Once she caught her breath, she thanked me profusely. The two security officers, the snobbish woman, the pregnant lady, the doctor and I alighted at the next station. We all waited for the police to arrive so that we could ensure that the snobbish woman would face the scales of justice. Once the police arrived, they assured me that the snobbish woman would get what she deserved.

As I continued on my journey to school, I heaved a sigh of relief as I reflected what had just happened. That was when Mother's words resonated with me. I finally understood what she meant and thanked her quietly for telling me the significance of kindness.

Mubasshira Tasnim Rakan
5 Confidence (2022)

A SPECIAL FRIENDSHIP

"Rrringgg" That was the sound I had been waiting for since our Physical Education lesson earlier. The sound that only meant one thing – dismissal! You might think that I was crazy for not enjoying the lesson, but you might not like it too if you had been hit with a dodgeball repeatedly. To be exact, eleven times!

I did not want to walk home with my friends on that day. I knew that they would start teasing me for being such an easy target. Playing sports was just not my strong suit. As I slowly trudged home, I heard a soft barking sound. I stopped and turned around. Standing not far away from me was a Golden Retriever. Normally, I would have petted it or given it my leftover food. That day, I was too tired and upset about school that I got even more annoyed by the dog's presence.

"Go away," I said. However, when I walked away, it started following me. I narrowed my eyes and gave it one last look of warning. However, it continued to follow me. I was angry at it then. I whisked around and shouted at it belligerently, "GO AWAY! NOW!"

The Golden Retriever cowered at my rage and moved away. Fuming, I marched to my house. After a while, my anger turned into guilt. Why did I do that? Why would I lash out at an innocent creature for no good reason? That thought haunted me throughout the day and well into the night.

The next day, I woke up late. I could not sleep well that night. I still felt guilty for shouting at the dog. "Oh, well. What is done is done," I thought to myself as I quickly got ready and ran to school. When I reached the traffic junction, I was absorbed in my own thoughts. I was still thinking about the Golden Retriever when the light turned green. Half-mindedly, I started walking, not noticing that it was the vehicle signal that had turned green. I looked up and saw a truck speeding towards me. I was rooted to the ground in shock. Just then, I was tugged from behind. Indeed, I had narrowly missed the truck. One millisecond later, I would have been a pancake. Not a very tasty one though. I turned around to see who my saviour was. To my disbelief, it was the Golden Retriever!

I dared not look him in the eyes. After a while, I stammered guiltily. "I ... I am... I am sorry ..." He licked me, to show that I was forgiven. I hugged him gratefully and said, "After school, I will come back for you."

After school, I took the Golden Retriever home and told my mother the whole story. She was so relieved that I was unscathed. That was when I asked her if I could keep him. She gave me a resounding 'yes.' I decided to name him Senior Saviour. After all, if not for him, I would not have lived long enough to tell this tale.

AN ACT OF GRATITUDE

The afternoon sun blasted its rays invading every inch of earth. Beads of perspiration dotted my forehead as I trudged under the merciless sun. The humidity in the air was adding fuel to the fire.

It was one of those exhausting days. I had just finished my intense training. My legs felt like lead. The only thing that was allowing me to gather my leftover energy to walk home was the thought of eating ice cream and sitting in front of a fan on full blast.

I was preoccupied with my thoughts when I came to a stop at the red light. My daydreaming was cut short when I saw an old lady hunched over a walking stick.

She was puffing and panting. Her back was bent under the strain of the heavy bags that she was carrying. Wisps of silvery grey hair were plastered to her forehead. Her face was lined and wrinkled. Her veins protruded through the frail skin of her hands.

My heart went out to her. What was she doing out and about in such a weather? No one had offered her a helping hand so I decided to be the one to do so.

"Hello there! Do you need any help?" I rendered help without a moment of hesitation. The old lady looked in my direction. Her weather-beaten face creased into a weary smile. "Why, thank you, young lady..." the elderly spoke in a dry and wheezy whisper.

I took the heavy bags from her and helped her cross the road. I wondered how she was able to carry such heavy bags all by herself! I helped her to her block. Surprisingly, it was the same as mine.

The old lady thanked me profusely. Her eyes were brimming with tears of gratitude. She even offered to reward me which I politely declined. I grinned from ear to ear. I was pleased to be of help and contented that I was able to help someone and make their day.

Before bidding me farewell, the elderly lady asked me whether there was something that she could do in return for my kind deed. After some consideration, I replied, "We need more people to show kindness to others. Simply pass the kindness on."

AN UNFORGETTABLE INCIDENT

School. Hours of boredom. Jack was absolutely tired as he had stayed up all night to finish up his project. He had never won a medal before. He really wished he could get everything about the project perfect so that he could finally get his hands on the gleaming gold medal. That morning, he submitted his project to his form teacher. Suddenly, something came to his mind. His eyes widened in shock. He had forgotten to complete his homework which was due that afternoon!

"Can this day get any worse?" Jack mumbled angrily to himself.

Jack hurriedly took the book out of his bag. He did not want to get punished. Putting his mind to his work, he hastily scribbled his answers in his Mathematics worksheet. Deep in his heart, he wished he could be out enjoying himself in the nature.

Finally, it was time to go home. While Jack was packing his bag, a commanding voice could be heard from across the room. It was Mrs Lim. She called Jack to follow her to the office. Jack, his face red with embarrassment and his hands trembling in fear, followed her. He wondered what he had done wrongly and hoped he would not be in hot soup. As he stepped his foot into the office, he greeted the principal.

The principal summoned Jack to her office as she wanted to talk about the project that he had submitted. Jack became more worried that she would not be satisfied with his project.

"Good afternoon, Jack! I called you here to tell you about what you need to do during assembly tomorrow. Before assembly, you will need to go to the back of the stage. There will be an award presentation and you are the recipient of the prize. Congratulations, Jack! Your project is one of the best that I have seen so far," beamed the principal.

Jack was confused and he could only nod his head as he was taken aback by this pleasant piece of news. As he walked out of the office, he came to the realisation of what was happening.

"I won? Hooray! I am finally receiving a medal! The first one in my life!" Jack yelled in excitement. He never thought he would ever win a competition.

During assembly the next morning, Jack strode confidently to collect his medal from the principal. He laid his eyes on the gold, shimmering circular medal. He knew his mother would be very proud of him. He also received a voucher from the principal and shook her hands with a firm grip. With a big smile on his face, Jack walked back to join his class. His teachers and classmates congratulated him.

"School is not boring after all," Jack thought to himself.

Natiara Balqistina Binte Mohamad Nadzri
6 Aspiration

A FRIEND IN NEED IS A FRIEND INDEED

"Bang!" This sound would always remind me of the incident that I experienced with my friend.

My friends and I were playing soccer at the park near our house on a scorching sunny day. Suddenly, someone kicked the soccer ball out to the road. All of us started arguing over who should retrieve the soccer ball.

After arguing for some time, one of my friends decided to get the ball. He was so engrossed in getting the ball that he did not realise there was a very fast car heading towards him. Unfortunately, he could not avoid the car and he was knocked down by it. We were all dumbfounded when we saw what happened. I quickly called an ambulance to get my friend to the hospital.

The doctor did a thorough examination on my friend and told us that he was seriously injured. As a result, one of his legs was fractured. I wished that I was the one injured. When my friend was being treated in the hospital, I would buy snacks to cheer him up and comic books to entertain him.

After a few weeks in the hospital, he was finally discharged. From that day onwards, I would help him to walk with his crutches. We would also go to the park regularly to get some fresh air.

Once he had fully recovered, he sent me a thank you card as a form of gratitude for the help and the time that I spent with him when he was still recovering. In his card, he wrote, "A friend in need is a friend indeed. Thank you for being my true friend. I appreciate what you have done for me."

I smiled.

Marcus Mok Kin Mun
6 Brilliance

A FALSE ALARM

"Chirp! Chirp!" The birds sang their merry song as I walked along the path, silently feeling so relieved after another tiring day at work. I dragged my tired feet towards the MRT station to board a train home.

As I waited for the train to arrive, I listened to some soft music. When it finally arrived, I noticed a man smirking as he was leaving the train. I searched for a seat as I stepped into the train. From the corner of my eye, I spotted a mysterious bag on one of the seats. As I was too tired, I turned a blind eye to the bag.

Suddenly, I witnessed frantic commuters running away from the direction where I first saw the bag. Curious, I tried to find out the cause of the commotion. That was when I heard faint ticking sounds coming from the bag.

As I made my way towards this 'bomb', I could hear the sound of my heart beating loudly. However, my curiosity got the better of me. As I inched towards the bag, I shuddered to think of the consequences. This situation could either result in survival or death. I was scared that I would lose my life if the bag really contained a bomb!

I approached the 'bomb' carefully when it suddenly started ringing. I swiftly grabbed the bag only to find out that the content was an alarm clock, together with mock dynamite sticks to make the bag look full. One of the bystanders was relieved and called the police. The train soon made an emergency stop at the next station, where the police and paramedics were on full standby. The prankster who was responsible for the incident was apprehended quickly, thanks to the CCTV recording, while the injured were attended to at once.

I now know that a false alarm is no laughing matter as it can cause chaos.

Firas Bin Hainiezam
6 Brilliance

THE DONATION CLUB

It was 5.00 a.m. It was almost time to wake up for the first day of school. My heart was pounding as I stared at the dark gloomy roof. The fan attached to the roof was whirling wobbly. The analog clock went 'tick-tock' as every second passed. All these sounds added to my anxiety about school.

Suddenly, my clock on my nightstand rang like crazy. I immediately jumped out of my bed. I ran as fast as a cheetah to the bathroom to take a shower and freshen up for school. When I finished, I checked my clock. RATS! It was 7.05 a.m. I immediately rushed to the bicycle stand to grab my bike.

As I unlocked my bike, I cycled as fast as my short legs could pedal. As I cycled, I kept checking my watch until I banged into a pole. I injured my knee, but I stood up determinedly and continued cycling. Fortunately, I managed to reach school on time. Upon reaching school, I saw my two buddies, Indira and Caleb. Both welcomed me like true friends. When we entered the classroom, I saw some of my classmates playing chess while others were drawing.

Everything seemed to be going well until Nicky came in and ruined everyone's mood. He turned the peaceful class into a zoo. Just in time, Miss Yow, our new form teacher, came in and greeted our class. "Good morning class," she greeted us politely. "Good morning, Miss Yow," we chirped. "I hope all of you have had a great and exhilarating holiday," she began. "Since it's the first day of school, I have a special announcement," she added. "In the news, Singapore General Hospital has donated over one million dollars to the Salvation Army," she announced. "We are going to raise funds at Zhenghua Park so that we can also do our part to help the Salvation Army to fund their activities for the poor children in the orphanage," Miss Yow finished.

After hearing this news, my heart pounded against my ribs as I thought to myself, "Will we be able to raise enough money for charity in a week? Not only that, we have to go to the park. Who visits the park regularly especially when COVID-19 cases are still on the rise?" With a huge sigh, I began choosing my group members until Nicky barged in between my groupmates and yelled, "I want to join too." At first, I did not want to choose him but for the sake of this project, I had to agree to have him in my group. However, everybody was keeping a distance from Nicky.

I named our group 'The Donation Club.' Everybody loved our group's name. During recess, we all sat at one table and discussed our plan. As we were discussing, Nicky came with packets of chips and shared them with the group. Then, I thought to myself that maybe Nicky was not that bad after all. After planning, we all thanked Nicky for his generosity. We decided that after school, we would all go to a nearby park to start raising funds.

We reached the park after lunch. We took our donation cans which Miss Yow had given us and started approaching people for donations. After we were done, we compared to see who had the heaviest cans. Indira was upset to see that he did not do as well as the rest of us. I gave him a pat on his shoulder and told him not to feel dejected as he had already done his best.

This went on for one full week. On the last day of the week, a lady took out a ten-dollar note from her handbag and put it in my can. I was extremely grateful. When I went to approach more people for donations, I spotted a familiar handbag at the side of the bench. At one look, I knew that it belonged to the lady who had donated earlier on. I panicked! I started searching for her and ended up at a carpark. Finally, I found the woman there dumping her items into the trunk of a black Mercedes. I hurriedly dashed towards her and told her that she had forgotten

her handbag. "Oh! Thank you, kind lad," she replied while receiving her bag. She kindly slipped a fifty-dollar note into my hands.

I was taken aback by the woman's generosity and thanked her profusely. With a smile on my face, I dropped the note into my donation can. I left the carpark to return to the fountain in the middle of the park. I saw my friends waiting patiently there for me.

The following week, we presented our donation cans to Miss Yow. She was impressed because our cans were heavier than the rest. We were overjoyed as our hard work had paid off. Together, we shouted in unison, "THE DONATION CLUB!"

Aamir Khilji Mohammad
6 Aspiration

AN ACT THAT WAS NOT RESPONSIBLE

I stared at the box. Was this a joke? It must be, for the box contained several bundles of cash, with a sticky note pasted on the box reading 'I am sorry.' I sighed as I picked up the sticky note. I knew that the boy who sent this, was the same boy who got me in a hospital bed, with a broken leg. The three words on the note made the unwelcomed memories of the last twenty-four hours come floating from the back of my mind.

The cool morning air was still and silent, occasionally punctuated by a rush of movement or the loud 'honk' of impatient drivers. The sun had barely risen, yet the streets of Singapore were already filled with vehicles, transporting students and work-goers to their destinations. It was on such a morning that I found myself, in the midst of a traffic jam, in my Toyota, listening to the 'tick... tick... tick...' of my watch. I was used to this as I had done it every single morning for the past years, since I started work as a banker. However, the cycle of mundanity would be broken that fateful day...

The road to the bank where I worked snaked through a primary school, and at 7.25 am on this particular morning, the road in front of the school was empty. Considering myself lucky to have caught the green light, I pushed my foot on the accelerator and sped forward. I was turning a corner when a blur of white and green appeared out of the blue on the road.

I immediately recognised him as a student. Anger flared in me. The red light for pedestrians was still on! Yet this irresponsible boy was dashing across the road! My anger quickly dissipated when my brain realised what was happening.

The boy was standing stock-still in the middle of the road, gasping at the speeding car in horror, seeming too petrified to move. And my car was going to crash straight into him!

It was an odd thing, but when faced in such a situation, logic went out the window. The logical thing to do would be to stomp on the brakes. The illogical thing to do would be to swerve left, where the school fence was. And that, was exactly what I did.

One moment, I was panicking, my brain and my body oddly not in sync. My brain yelled at me to brake but my arms gripped the steering wheel and swerved out of the way. For a split second, I thought I had saved the boy's life, until I realised that I had endangered mine. The next moment, my ears were popping from the thunderous crash that echoed throughout the entire neighbourhood.

All my mind seemed to register, was the searing, white-hot pain in my leg, and a hot liquid trickling down my cheeks. I remembered yelling out loud from the pain, remembered wishing to black out so that the pain would end, remembered the loud honks, before I was falling down, down into blackness.

The thing I next registered, was waking up in an incredibly white room. I noticed I was lying on a comfortable bed with a consistent 'beep... beep... beep' of something nearby, before I realised where I was. My heart started to palpitate wildly. What had happened? Why was I in a hospital? My right leg was in a cast. Why? Broken bones, perhaps. My thoughts were a jumbled mess.

It was perhaps fortunate that a doctor entered my ward then. He smiled at me reassuringly, and I felt my nerves calm a bit.

"Hello Mr Fong. I dare say you want to know what happened."

I nodded in response.

"You were injured in a car accident."

I know that.

"And you have a broken leg and a cut on your cheek."

Oh. All I could do was nod. All I could think about was that irresponsible boy who caused this. It was then that a nurse walked in and placed a box on my bedside table. The same box with money inside. The same box with the note...

"Mr Fong, you have a visitor," a nurse's voice shook me out of my reverie.

I looked up in time to see that same boy hesitantly walking into my ward. I did not know what to feel. Anger? Sadness? Then he looked at me with puffy red eyes and opened his mouth, "I'm sorry."

These two words, so etched in remorse, seemed to compensate for his irresponsible act. I smiled gently at him. It seemed like this irresponsible boy had a conscience, after all...

Chaw Thet Lin
6 Confidence

MORE THAN A DISCOVERY

"You cannot catch me! Haha!" My heart was palpitating wildly as I ran across the hallway. John shouted as he chased me, "Give that back to me! It's a secret! No one can know what is written inside!" I flashed him a wide grin as I continued running through the never-ending corridor. My friend slowed his pace and stood there, panting. "He seems to be giving up!" I thought. I slowed my pace as well and jogged into a narrow stairwell. I sat down on one of the grey, cold, concrete steps and held the envelope in front of me as though it was something precious. On the envelope, it wrote, "SECRET. Do not open it if you are not John Lim." I widened my eyes, about to open the long-awaited prize. However, before I had the chance to even glance at its contents, John shouted from the hall, "I give up. You may read what's in there, but you may regret it." I finally opened the envelope, and my jaw dropped in shock. I had seen something I should not have.

"Finally!" I thought. It was the end of a dreadful and mundane Mother Tongue lesson. The whole class hurriedly shoved their things into their bags and scurried out of the classroom. Likewise, I ran out of the classroom to see my best friend, John, waiting for me outside the classroom. It was an exciting Friday as I was going to have a sleepover at John's place. We were both feeling ecstatic as we walked out the school gates. John's house was only a stone's throw away from the school, so the walk was rather short.

When we arrived at John's house, he told me that both his parents were overseas for work, hence we had the entire place to ourselves. I felt elated as I did not want his parents to constantly nag at us. As we entered, he said, "Make yourself at home! I am going to take a quick shower first. You can watch television in the meantime!" He turned around and started walking to the bathroom. "Oh, and one more thing. Do not go into my room while I am in the shower." I nodded my head and proceeded to watch my favourite show. While I was watching, I thought, "Why does he not want me to go into his room? I wonder if he has secrets there! Let me go in!" I stood up and started making my way to his room.

As I entered his room, I caught sight of a small envelope on his bedside table. I walked closer and peered at it. I thought, "So, this is why he didn't want me to enter his room." The envelope had a huge word on it which read 'SECRET'. A voice appeared in my head. "Grab it and read it! He will never know!" But when I stretched my hand out, another voice materialised in another corner of my mind. "Don't do it! Practise integrity. Don't read other people's secrets." I withdrew my hand. "Just read it! This is your last chance before he comes out of the shower! What's a little secret if he has left it out in the open just like that?" I gave in to my temptations and grabbed the envelope. However, just as I did, John came out of the bathroom. He saw me in his room and I could see his veins pulse in anger. "Do not grab that!" he said through gritted teeth. I panicked, grabbed the envelope and started running. He started chasing me. I ran out of the door and he darted after me.

"Cancer? He had cancer?" I questioned myself curiously. The question and realisation swirled around in my mind, unable to settle. I was knocked back to reality as John walked into the stairwell and sat beside me. "Now you know it..." his voice trailed off. I was frozen in shock, not knowing what the next appropriate course of action was. He signalled me to go back to his apartment. As we shuffled along, a sea of emotions flowed over me. Why hasn't he told me? Is he going to pass away? How long more does he have? Along with these, hundreds of other questions flooded my mind.

When we reached John's apartment, he sat down and told me what was happening. He said he had Stage 2 cancer and had a risk of succumbing to it. I was shell-shocked.

The next day, I told my parents about my shocking discovery. They consoled me and told me not to worry as the doctors would help him and save his life. I could not lose John. Amid tears, I hoped for the best for him.

234, 235, 236. I strode briskly along the clean corridors of the hospital looking intently at the wooden placards indicating the room numbers. I was looking for room 240. Clutching a small bunch of powder white flowers in my hands, I was here in response to the news I had just received an hour back. "Ji An?" a weak voice emanated as a creak issued from the door I was pushing. A wide grin carved across my face to see my buddy on the road to recovery. The treatment had been a success and these flowers would definitely cheer him up. That night, I discovered how precious John had been in my life and would always be.

Loong Ji An
6 Diligence

STANDING UP TO A BULLY

I shifted around restlessly as I sat in the hall for assembly. I eyed the principal as he walked on stage. I stopped fidgeting and listened attentively. "Today, I am going to talk to you about standing up to a bully..." As the principal continued his speech, there was a glimmer of pride in my eyes as vivid memories of that memorable incident came flooding back...

I sprinted out of the classroom the minute the recess bell rang. After I had bought my food, I started heading towards where my best friend, Joshua, was seated. I was just about to eat my food when I heard someone call my name. As I turned around, I saw Liu Hao. "Why is he here again?" I thought. Liu Hao was the most notorious bully among the Primary Six pupils. He loved bullying pupils, especially Joshua and me. I heard that he once bullied a Primary Six pupil until he was admitted to the hospital. Liu Hao even framed a Primary Six prefect and got him suspended from school. Since then, no one dared to tell on him as they were afraid of the consequences.

"Lia, Joshua, look for me after school. Let's talk for a while," said Liu Hao while grinning like a Cheshire cat. Both Joshua and I looked at each other and decided to go along and meet him, not knowing that it was going to be one of the worst decisions. After school, we dragged our feet to Liu Hao's classroom. Despite feeling anxious, we still entered the classroom.

"You are finally here!" Liu Hao exclaimed. Without warning, Liu Hao balled up his fists and punched Joshua in the face. I was helplessly standing there with my noodle-like arms, not being able to do anything. "Do my homework for me!" Liu Hao demanded. I got started on his homework and left Joshua on his own. As I looked back at Joshua, I saw tears of betrayal.

FEAR IS A STATE OF MIND

pouring out of his eyes. The trust we had built over the years was destroyed in a matter of seconds.

When I reached home, I looked for my parents to inform them about Liu Hao. I looked in the kitchen, in the bedroom, and even the storage room but no one was there. I was just about to call my parents when I remembered the message Mother had sent me, "Hey Lia, your father and I are going on a business trip for one week. There is money on the table for you. Use it wisely! Love, Mom." I was speechless. "How could I forget!" I thought to myself. After that, I rushed to my room trying to finish Liu Hao's homework before I did mine. Before I knew it, I was fast asleep before I could even start on my own homework.

The next day, I informed my teacher about my incomplete homework and got scolded harshly. When I saw Joshua in class, I was guilt-ridden. During recess, I saw Liu Hao coming towards me. In response, I started walking towards him, gaining courage with every step. "Meet me after school!" I shouted. Everyone around me looked at me with a surprised expression. "Ok! I will gladly meet you after school," Liu Hao chuckled. He looked me up and down and purposely bumped my shoulder walking past me.

I walked out of the teacher's office, ready to set my plan in motion. I had convinced Joshua to meet me and Liu Hao after school. After school, Liu Hao immediately opened the door and entered the classroom. Joshua was standing right beside me. When Liu Hao was about to throw a punch, I mustered my courage. "Stop this at once!" I said as I glared furiously at the bully. "I am so scared!" Liu Hao said. His words were laced with sarcasm, obviously trying to anger me. Just when he was about to punch me, a teacher walked in. "What are you doing?" the teacher shouted in anger and disbelief. Liu Hao was shocked beyond speech.

After being sent to the principal's office, Liu Hao was suspended from school for two weeks and I wrote an apology letter to Joshua for leaving him in the lurch back then.

"Lia! Lia!" I heard Joshua's voice from a distance. Then, I snapped back to reality. "Are you daydreaming? We have to go to class!" Joshua added. I smiled and slowly followed him.

From that experience, I learnt that what goes around comes around.

Fears are nothing more than a state of mind. This saying could not be more apt after what had happened several months ago. "Oh no, oh no, oh no! Darren thought on the ride home. His mother saw his troubled face, so she asked, "Is everything alright, Darren?" Darren looked up.

"Mum, Ms Lee selected me to represent the class for a storytelling competition!" Darren groaned. "Isn't that great?" Mother asked. Darren shook his head and sighed. The ride back was filled with sighs.

The next day, Darren dragged his feet to school. "Why did Ms Lee choose me for the storytelling competition?" Darren mumbled. "Ah, Darren. It'll be fine. Don't worry!" Darren's sister assured Darren before he left for school. His sister's voice kept ringing in his ears. "Sister's right! Nothing will happen!" Darren thought.

When Darren entered the school, he saw Ms Lee. He tried to convince her to choose someone else for the storytelling competition, but he could not. Ms Lee just smiled and passed Darren the script for the competition and left. "The competition is in three weeks time! Remember to read the script, alright?" Ms Lee said before she left.

On the day of the rehearsal, Darren entered the school hall with much trepidation. He shuddered at the thought of the competition. He was feeling the jitters when he was waiting for his turn at the rehearsal. Ms Lee patted Darren's back and said, "Everything will be alright." When no one was watching, Darren immediately ran out of the school hall. When it was his turn, the teachers could not find him. They decided to postpone the rehearsal.

When Ms Lee finally found Darren, he was sitting in front of the toilet crying. Ms Lee walked over to him and hugged him. "Darren, don't worry. I'll go through the script with you, alright? Shall we rehearse later?" Ms Lee cajoled him with an assuring smile. Darren nodded and stood up with Ms Lee.

Over the next few days, Ms Lee and Darren practised hard for the competition. Day by day, Darren became more confident. "Darren, it's time for rehearsal. Are you ready?" Ms Lee asked. Darren nodded hesitantly. After the rehearsal, nearly all the teachers sang the praises of Darren. Ms Lee smiled and encouraged Darren, "Great job, Darren! You've improved a lot!" Darren thanked Ms Lee and said, "It's all thanks to you, Ms Lee!"

On the day of the competition, Darren waited with bated breath at the school hall. When it was finally his turn, Ms Lee patted his back and said, "Don't worry. Even if you lose, I won't be mad." Darren nodded slowly and went up the stage. He put in his best effort as he did not want to let Ms Lee down. "I did it! I did it!" Darren cheered ecstatically after the storytelling competition. Ms Lee smiled broadly and gave Darren a thumbs up.

"It is the moment that everyone has been waiting for! Our winner is none other than... Darren Lim!" the judges announced. Darren received thunderous applause from the audience. He went on stage to receive his prize and deliver his speech. "I would like to say a big thank you to my family and friends as well as my English teacher! She has helped me a lot when I

was in trouble," Darren said. After the prize presentation, Ms Lee praised Darren for overcoming his fear. "I'm so grateful for your help, Ms Lee. Thank you for helping me overcome my fear!"

Chng Yi Xuan
5 Diligence

救小猫

小猫掉进坑里了！原来它在悠哉闲哉地散步时，不小心被一个小石子绊到，掉进了一个深坑里，还跌了个四脚朝天。它疼死了，连忙爬起来，苦思冥想了几近半个时辰，还是想不出救自己的办法。小猫想：既然想不到办法救自己，不如求救吧！于是它开始大声求救。

这时，小熊正好经过，发现小猫掉进了坑里，很着急。不久，它想出了一个好方法救小猫。小熊立刻赶回家，拿了一条绳子和一个水桶，然后回到了土坑旁。它先用绳子在水桶上系一个结，然后把水桶慢慢放进坑里，再叫小猫跳进水桶里。小猫跳进水桶里后，小熊就小心翼翼地把小猫拉上来。最后，小猫终于得救了！

陈子豪 - Chen ZiHao
3 Confidence

我的异族同学

我有一个异族同学名叫南美，今年九岁，是日本人。南美的身材中等，不胖也不瘦。她有一头乌黑的短发，还拥有美丽的脸蛋。她的眼睛小小的，笑起来时可爱极了！

南美是个害羞的女孩，她的爱好是弹钢琴。每天，她都会花上一个小时练习弹钢琴。南美希望自己将来能实现自己的愿望，成为一名出色的钢琴老师。

汪元富 - Kasper Ang Yuan Fu
3 Diligence

美丽的愿望

大家好！我叫李奕晨，今年九岁。我喜欢看书、打球，也喜欢画画。我有一个美丽的愿望，就是当一名画家！

当画家多好啊！画家可以画出很多好看的画让人欣赏。为了实现这个愿望，老师教的每一个绘画方法和技巧，我都努力地学习。老师给的每一个意见，我都认真地听取。

有空的时候，我都会练习画画。有时我还会教弟弟画画，培养他对画画的兴趣。有时候，我会想象自己的画在画展上展出，让人欣赏。这个美丽的愿望好像就在眼前。

朋友们，你们的愿望是什么呢？

李奕晨 - Li YiChen
3 Empathy

抗击病毒

我的爸爸生病了，他中了新型冠状病毒。爸爸刚从马来西亚回来，一回到家就感觉不舒服，妈妈知道后就马上叫爸爸做测试。爸爸昨晚测试后发现真的中了病毒，爸爸连忙把自己关在房间隔离。妈妈把家里所有的东西进行消毒。可是不幸的是，过了两天，妈妈也确诊了，她也把自己关在房间里隔离。

爸爸妈妈生病隔离的日子里，我要照顾弟弟。妈妈为我们准备了吃的，我按照妈妈的指示和弟弟一起吃饭、上学。回到家里和弟弟一起写作业，给弟弟讲故事。在照顾弟弟的时候，我觉得妈妈平时照顾我们真不容易，有时候我还抱怨妈妈，心里感到很惭愧。

我希望爸爸妈妈早点恢复健康，也希望病毒快点消失，让我回到正常的生活。

张泽匀 - Charlize Teo Yi Hoon
4 Confidence

助人为快乐之本

一个风和日丽的星期三早上，小安背着书包开开心心地走路上学。突然，一个苹果滚到他的面前。他抬头一看，看到一位老奶奶的购物车里的东西掉了出来。老奶奶大吃一惊，喊着：“哎呀！我的苹果……”看到这一幕，小安想到妈妈以前说过助人为快乐之本，我们应该帮助有需要的人。小安心想：妈妈说得对，我应该帮助老奶奶。

于是，小安走上前，弯下腰，捡起地上的苹果。小安捡起苹果后，他把苹果交给老奶奶。老奶奶接过苹果后，对小安说：“谢谢你，你是一个有爱心的好孩子。”老奶奶很感谢小安，她拿出两个苹果给小安。小安一边挥挥手，一边摇摇头对老奶奶说：“不用，谢谢您，我要去学校了，再见！”说完，小安便踏着轻快的脚步继续往学校的方向走去。

小安感到很快乐。他明白了一个道理：助人为快乐之本，我们应该帮助有需要的人。

迪伦 - Flores Dylan Gabriel Cumbe
4 Confidence

参观新组屋

叔叔婶婶新买的组屋终于装修好了，昨天正式搬进去住了。今天傍晚，我们一家人去叔叔婶婶家做客，恭喜他们乔迁新居。

叔叔婶婶的新组屋在市中心。我们乘坐电梯，来到十楼，走进了他们的新家。哇！新家真漂亮啊！客厅宽敞明亮，是五房式的组屋，所有的家具都是新的。透过房间的窗户，可以看到国家体育馆、滨海湾公园和摩天轮，窗外的风景真是美极了！

吃饭了！叔叔婶婶准备了丰盛的食物招待我们，有辣椒螃蟹、肉骨茶、咖喱鱼头、辣炒啦啦等。小朋友们大口大口地吃着，肚子吃得鼓鼓的。大人们一边吃一边聊天，好热闹呀！饭后，我们小朋友还玩了游戏，吃了喜欢的巧克力和雪糕。

今天，我们在叔叔婶婶的新家度过了美好的一天，我希望我们也能够住上宽敞漂亮的新组屋。

梁馨倪 - Liong Xin Nee
4 Diligence

金箍棒的来历

大家好！我是孙悟空，你知道我手里的金箍棒是怎么来的吗？让我来向你介绍它的来历吧！

一天，我听说东海龙王有很多兵器，我就一个跟头去了东海龙王那里。结果呢？他竟然叫虾兵蟹将给我抬来了一些没用的铁和木头。

我气得火冒三丈，双手一挥，大喊：“龙王，这些都不合适，快找一件合适的来！”龙王说所有的兵器都在这里了，气得我真想拆了他的龙宫。但是，我自己说，要冷静。我怒气冲冲地说：“再找！再找！”

龙王很害怕，告诉我，宫中只剩下金箍棒了，它有一万多斤，怕我拿不动。真是小看我老孙！我说：“我不怕重，就怕不重！”于是龙王就带我去藏宝的地方，当我看到三丈高，像大柱子一样的金箍棒时，我高兴得手舞足蹈。

于智皓 - Yu ZhiHao
4 Diligence

54

每年我们学校都要举办新年庆祝会。可是，因为疫情，我们今年只能在网络上庆祝。除夕这天，每个同学都在家里打开SLS学习网站，观看庆祝会。上午八点，我点开视频，和全家人一起观看我们学校2022新年庆祝会。

来，说新我们精彩边唱边跳。我和虎和财……”我跟着老师学到了很多新年的成语。

今年的庆祝会很特别，虽然我们没有在礼堂表演，但也能看到精彩的节目，还能和家人一起欣赏表演。我要感谢为我们准备节目的同学们和老师们，谢谢你们给我们带来欢乐！

恩宁 - Azul Enyd Acosta
4 Diligence

放学后，小强上了巴士。他刚打完篮球，满头大汗，又热又累。看到还有一个座位空着，他马上坐了下来，心里想：太好了！

到了下一个站，小强看到了一位老爷爷上了巴士。他慢慢地走着，手里拿着一个塑料袋，巴士上坐满了乘客，他只好抓着扶手，摇摇晃晃，站不稳。

小强看到了，就拿出一本书，假装看书。因为他不要把他的位子让给爷爷。他心里想：我不要给爷爷让位！我也很累。

这时，小强听到了一个小弟弟说：“老爷爷，您请坐！”小强看到了一个小男孩把他的座位让给了老爷爷。这时，他想到妈妈说过要懂得关爱他人。

小强想到这里，感到很不好意思，心想：妈妈常常说要帮助别人，我应该像弟弟一样帮助老爷爷。他站起来开心地说：“老爷爷，请您坐在我这里！”老爷爷听到了，微笑着说：“谢谢你！”

老爷爷竖起大拇指，夸小强是一个乐于助人的好孩子。乘客们也向他投去赞许的目光。司机看到了，就对小强说：“你这样做是对的，我们应该帮助有需要的人。”小强听了，心里乐开了花。

李政原 - Lee JungWon 4 Confidence
洪天欣 - Joie Ang Tian Xin 李源兴 - Keenan Prajna Harryson Lee
墨逸 - Moe Myint Htoo 曾一信 - Tsang Yat Shun Joshua
4 Diligence

一件令我难忘的事

我家附近有一个热闹的邻里购物中心，那里有一些商店和一个巴士。每当我经过巴士时，都会想起发生在上学路上的一件事。

那是一个星期三早晨，我赶着去上学。因为前天晚上，我只顾着玩电脑游戏，忘了收拾书包。出门前，我发现作业本不在书包里，就花了十分钟，才找到作业本，所以迟了十分钟出门。不一会儿，天色阴沉沉的，还刮起了大风，好像快要下倾盆大雨了。于是，我三步并作两步地往学校跑去。

正当我经过巴士时，忽然听到“砰！”的一声，接着有人叫“哎呀！”。我转身一看，原来是一个白发苍苍的老伯伯不小心摔了个四脚朝天。看到了眼前这一幕，我连忙上前扶起老伯伯。老伯伯小声地对我说：“谢谢你！”接着，老伯伯一面指着地上，一面摇摇头。原来，老伯伯手里提着一袋水果都掉在地上了。

我连忙上前把掉在地上的水果捡起来，然后把水果放进塑料袋里还给老伯伯。老伯伯微笑着对我说：“谢谢你！麻烦你了！”我马上回答道：“不客气！这是我应该做的！”老伯伯听了，竖起了大拇指，称赞我是一个既懂事又乐于助人的好孩子。听了他的话，我感到喜出望外，心里像开了一朵花。

就在这时，我看了看手表，发现我快要迟到了。我挥挥手，大声地对老伯伯说再见，然后快如闪电地跑向学校。一路上，我心想：正所谓“助人为快乐之本”。原来帮助了别人真的能让自己感到那么开心。

这件事虽然已经过去很久了，但是现在回忆起来，仍然历历在目，让我感到十分难忘。

凯成 - Christopher Stephen Smith Kaicheng
5 Brilliance

漫画三国

书名：《漫画三国》

内容简介

张飞和刘备被曹操分开后，关羽决定带着刘备的两个女儿去找他。一路上，关羽和张飞遇到了重重困难。例如：曹操很喜欢张飞，给了他很多金钱，还有吕布的赤兔马，但张飞只收下那匹赤兔马。为了回报曹操，他帮曹操打败了袁绍的两个大将。虽然曹操放走了张飞，但是曹操的部下却暗中尝试要杀了张飞，但都败给了关羽。最后，张飞、刘备和关羽三人又聚在了一起。

我最喜欢的人物

我最喜欢的人物是关羽，因为他为了正义而战。

我从他身上学到了做人要有勇气，我们也都应该做正确的选择。我会把这一点用在生活上，例如：当我看到有人被欺负时，我应该走上前阻止那个人或者赶紧告诉老师，而不可以坐视不理。

林正恩 - Mark Lim Zheng En
5 Diligence

努力使我取得成功

随着时间的推移，很多事情都在我的记忆里渐渐淡忘，但有一段记忆直到今天还深深地烙印在我的脑海里，让我明白了遇到困难时，只要努力，就可以取得成功。

“铃铃铃……”上课的铃声如美妙的音乐般响起，同学们像归巢的鸟儿从校园的四面八方跑回课堂。王老师棒着我们昨天的数学考卷走进了课堂。她对同学们说：“我现在把考卷发给大家，请你们带回家让家长签名。”接着，王老师一一地叫了同学们的名字，大家纷纷走上前去拿回自己的考卷。

不一会儿，王老师叫到我的名字。我的心怦怦直跳，好像有十五个吊桶打水，七上八下的。我拿到考卷后，一边走回座位，一边迫不及待地看自己的分数。“四十分！我不及格！”我大吃一惊，嘴巴张得大大的，像一条正在水里呼吸的鱼，心想：这下可怎么办呀？我已经做足准备了，怎么还会不及格呢？此时，我伤心极了，泪水禁不住从脸颊上淌了下来。

放学了，我垂头丧气地走回家。正在看报纸的爸爸见我闷闷不乐的样子，立即关心地问道：“你怎么了？”“我的数学考试不及格。我已经认认真真地复习了，可是还是不及格。”我低声地说。爸爸轻轻地拍了我的肩膀，说：“失败是成功之母，从明天起，我教你一些方法，好吗？”听了爸爸的话，我全身充满力量，坚定地回答：“好！”

从第二天起，爸爸一有空的时候便会带我去图书馆，教我怎样做数学题。刚开始，我觉得十分辛苦，不懂该怎样做。每当我想要放弃时，爸爸总会鼓励我：“坚持到底！只要你努力，最后一定会成功的。”我咬紧牙关，不向困难低头。上课时，我也积极发问，还经常请教老师和同学。每天不管再累，我都会腾出一些时间做习题。渐渐地，我开始能够解答较难的题目，而且速度也越来越快。

年终考试到了，我信心满满地认真作答。几天后，王老师把考卷发给了我们。“九十分！”我兴奋无比，笑得合不拢嘴。

回到家里，我立刻把好消息告诉了爸爸。我对爸爸说：“谢谢您！有了您的鼓励和指导，我才能成功。”爸爸听了，笑了起来：“这一切也得靠你自己的努力啊！”

经过这件事，我明白了一个很重要的道理：遇到困难时，我们绝对不能轻易放弃，而是要努力去想办法克服。这件事虽然过去了很久，但是现在回忆起来，仍然历历在目，让我感到十分难忘。

李政佑 - Lee Jungwoo
5 Diligence

露营记

随着时间的推移，很多事情都在小文的记忆里被渐渐淡忘了。然而，有一件事至今还深深地烙印在她的脑海里。

那是五年级露营的最后一晚。月亮高高地挂在天上，天气也很凉爽。郑老师带着一些学生去捡木柴，准备营火会。

过了不久，老师和同学们拿来一堆木柴开始生火，同学们也陆陆续续地来集合。有些同学带着愉快的心情走来，有些同学却带着依依不舍的心情前来，因为他们明天就要告别营地回家去了。

营火会进行了两个小时后，该是睡觉时间了。“同学们，营火会结束了，大家可以回到自己的房间休息，切记不可以乱跑，注意安全。”郑老师向大家挥了挥手，微笑着说。小文心想：我终于有机会可以和小乐玩纸牌游戏了！

到了半夜，小丽突然想上厕所。她迷迷糊糊地看到下铺好像没人，就揉了揉眼睛，仔细再看了看，发现小文果然不在房里。她意识到事情的严重性，被吓得全身发抖，冷汗直流。于是，小丽赶紧从床上爬下来，自言自语道：“小文呢？小文不见了，怎么办？我该告诉老师吗？”

经过小丽的一番纠结，她最后决定告诉老师。此时，她的心怦怦直跳，好像快从喉咙里弹出来似的。到了老师的房间，她使劲地敲着门，上气不接下气地喊道：“老师，小文不见了！”老师听了，急得像热锅上的蚂蚁，心想：小文去哪里了呢？是不是遇到了什么危险呢？

就在这时，小丽灵机一动，想到了一个办法：“老师，我们可以到每间睡房去查看。”“这个办法不错，就这么定了。”说完，郑老师随手拿起手电筒，带着小丽一间一间仔细地找。当她们经过一号房的时候，小丽隐约听到房间里传来说话声。她轻轻地把门打开，看到其中一个床上好像有东西在动。她们好奇地走上前，把被子掀开，发现竟然是小文和小乐在玩纸牌游戏！

小文害怕地低下了头，脸红得像番茄。郑老师严厉地瞪着小文和小乐，并狠狠地把她俩教训了一顿。小文留下了悔过的眼泪，结结巴巴地说：“对……对不起，我们……再也不……不敢……不听从您的……指示了。”

经过这件事后，小文和小乐再也不敢把老师的话当耳边风了。

魔法眼镜

书名：《魔法眼镜》

作者：王丽婷

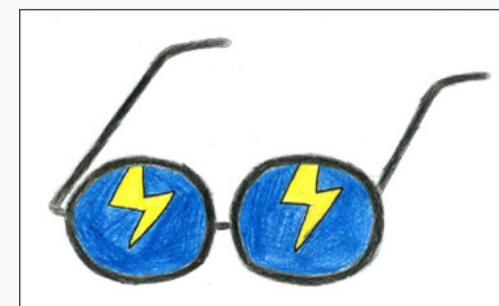
内容简介

一个小女孩在考试前的一晚，拼命地做练习，她觉得很烦恼，自言自语地说：“唉！明天的默写好难，谁能救救我啊？”突然，一道光闪过，眼前的窗户一下子打开了，大风吹得那小女孩都睁不开眼睛了。她看见一个骑着扫把的女子飞了进来。那个女子的名字叫暖暖。她是一个女子学校的学习生，她是来帮那个小女孩的。

暖暖把手伸出来，把她手里拿着的眼镜递给了小女孩。那是一个能让她记住故事内容的魔法眼镜，但是魔法眼镜只可以看一次。小女孩带着魔法眼镜去上学，在路上，她看到了一篇文章，上面写着：“海空之夜8月26日全岛放映……”到了学校，小女孩就只记得这句话。她一直写，但是一直写着同样的句子。

我最喜欢的人物

我最喜欢的人物是那个骑着扫把的女子暖暖。因为我觉得她很漂亮，也很会帮助人。我从她身上学到了我应该要当个乐于助人的好孩子，如果别人需要帮忙，我就应该伸出援手帮助他们，不要当做一切都没发生过而置之不理。看见老人家提着重的东西和纸袋，我们也应该上前帮忙。

一次挫折

挫折是一个人一生中难以拒绝的伴侣。它虽然常常带给人各种痛苦，却更能让人品尝到痛苦之后的喜悦。尽管我才迈出人生道路的开端，但一次次挫折却早已伴随我走过一个又一个春夏秋冬，而且都让我尝到大大小小的喜悦。

就拿我经历过的一次小挫折来说吧！

记得我六岁时，爸爸妈妈给我买了一辆自行车当我的生日礼物。我看到那辆漂亮的自行车后，大吃一惊，嘴巴张得大大的，像一条正在吸水的鱼。我兴奋地说：“我很喜欢这辆自行车，但是不会骑。妈妈看我一副茫然的样子，微笑着说：“不用担心，爸爸会教你的。”

那个星期六早上，我和爸爸去公园做早操，顺便带上我的自行车。爸爸先教我如何使用自行车的脚踏板，再告诉我骑自行车的几大要点。第一点：身姿坐正；第二点：身体向前倾；第三点：眼睛看前方。我一骑上自行车，总是坐不稳，车头也不听我的使唤，左右乱晃，搞得我手忙脚乱。不过，晃了一会儿后，自行车终于不再晃了。爸爸松开了手，我刚骑了一会儿，自行车又开始东摇西歪。结果“扑通”的一声，我跌了个四脚朝天，躺在地上动弹不得，脸上露出痛苦的表情，不断地呻吟着。我的手和膝盖都擦破了皮，痛得我眼泪都要掉下来了。

我爬起来，垂头丧气地说：“哎，学骑自行车太难了，还是算了吧！”爸爸皱了一下眉头，语重心长地对我说：“这只是一个小小的挫折，正所谓‘天下无难事，只怕有心人’，做事情要有始有终，不可以半途而废。只要不怕苦，不怕累，就一定能学会。况且‘失败是成功之母’，只要你坚持到底，最终一定可以成功。”

在爸爸的鼓励下，我又擦干眼泪，重新站了起来。爸爸在身后扶着自行车，我按照动作要领，经过反复练习后，平衡能力越来越好，慢慢能前行了。最后，我终于学会了骑自行车，而且还骑得比我的家人好！

这次小小的挫折，让我明白了一个道理：在受到挫折时，要努力寻找失败的原因，要不懈努力，最后一定会胜利的。每一次挫折带给人的绝不仅仅是痛苦，更有挫折后成功的喜悦。

姚煜琳 - Yeo Yu Lin
5 Diligence

我也可以当天使

书名：《我也可以当天使》

作者：邓秀茵

内容简介

每当我们遇到困难的时候，我们都希望会有一个天使从天而降，帮我们解决问题。不过，我们没有想到自己也可以成为天使。小魔法师麦麦田的家人开了一家魔法比萨店。一天，麦麦田在送比萨时，遇见了流落街头的女孩古丽亚和她的爸爸哈根。古丽亚的妈妈不久前去世了，因此他们受到了严重的打击。他们无法再开心起来。哈根每天以泪洗脸，使古丽亚又担心又着急。麦麦田为了帮助他们，决定跟他们说了魔法比萨店里最大的秘密。这个秘密帮古丽亚和哈根走出了悲伤的日子，让他们重新找回了正常的生活轨道，把快乐找回来！

我最喜欢的人物

我最喜欢的人物是麦麦田。因为他懂得关心别人。他帮助古丽亚和她的爸爸哈根，让哈根走出了悲伤的日子。

我从他身上学到了，无论发生什么事，我们都要以乐观的态度去面对困难。在家里，我可以学麦麦田一样，看见家人不开心时，会去安慰他们。这样我也可以成为他们的天使！天下没有不散之筵席，没有谁会永远陪在谁的身边。我们能做的，是珍惜彼此在一起的时光。只要付出过真心，就不可惜。

马颖庭 - Vionna Mah Yingting
5 Diligence

小女孩和她的桃子树

改编自《爱心树》

从前有一棵桃子树。

从前也有一个可爱的小女孩。

她们是在这世间最甜蜜的一对好朋友。

每天小女孩都会偷偷地趁她妈妈不注意的时候跑来找树玩。小女孩很爱她，树也很爱小女孩，每天树和小女孩都会玩一些小游戏。小女孩会把树的树枝编成小辫儿，当成她的玩具，还会把树叶编成草帽戴在头上。有时小女孩会抓着树枝荡秋千，累了她就靠着大树睡觉，她们每天玩得都很开心。

就这样，日子一天天过去，小女孩和树每天都在开心和快乐中度过。小女孩也渐渐地长大了，树也变得越来越老了。

一天，小女孩也不再偷偷地来找树玩了。树说：“孩子，来玩啊！你再把我的树枝编成小辫儿，给你当玩具！”

“这些都是三岁小孩子玩的游戏了，我已经长大了！”女孩说。

“我想要的是真正的玩具，要用钱买的，我需要钱，你可以给我吗？”

“真抱歉！”树伤心地说。“我没有钱，可是我有桃子。孩子啊！拿我的桃子去卖掉吧！这样，你就有钱买玩具啦！然后你就会快乐啦！”

女孩听了，二话不说就爬上树摘下她的桃子，通通带走了，连句谢谢都没有说。树看到女孩离开的背影，她好快乐。

女孩好久没有再来，树好难过……

有一天，女孩终于回来了，树高兴得说不出话来。树说：“孩子，来啊！把我的树叶编成草帽戴在头上，再当你的小公主，开开心心的。”

“我太忙，没时间编草帽了。”女孩看着树说。“我要一些家具。”她说，“我要装饰我的先生和小孩子的家，你能给我吗？”

“我并没有家具，”树说，“但是，你可以把我的树枝去做成家具，你就可以装饰你的家，你就会快乐。”树说完，她觉得好快乐……

十多年过去了，女孩终于又回来了，这次女孩带着她自己的两个小孩来见树。这么多年没见，树太快乐了，几乎不知道要对女孩说什么。“孩子！这两个小孩应该是你的孩子吧！让你的小孩和我们一起玩吧！”树轻轻地对女孩说。

“我老了，又为这里的一些事情而心痛，玩不了了！”女孩说。“我想带着我的两个孩子永远离开这里，你可以给我一条船让我离开吗？”

虽然树很舍不得女孩，可是是为了让她开心，树要尽她所能帮助她。
“来吧孩子！砍下我的树干去造条船吧！”树伤心地说。“这样你就可以远航，就会快乐。”

女孩二话不说，带着她的孩子砍下了树干，造了条船，远航去了。树现在什么都没了，她静静地看着女孩远离的背影，默默地回想起了以前的点点滴滴。

过了半辈子，女孩的其中一个孩子回来了。树很惊讶：“孩子，女孩呢？你怎么拿着她的一张照片来见我？”树怀疑地说。“妈妈再也回不来了，她生前的愿望是要永远陪着你，她说她错过了许多和你的时光，这是她这一生最大的遗憾。”女孩的孩子说完，把照片放在树旁边，就走了。

“孩子啊！我们又在一起啦！虽然你不在了，我仍然会每天和你说话。你这

一生我都看得清清楚楚！现在由我来陪伴你度过漫长的岁月，好吗？”树说完，也慢慢地闭上了眼睛，树好快乐……

马笑微 - Ma Xiao Wei
6 Aspiration

倾斜的伞

天，灰蒙蒙的，和文光的心情一样，烦躁、郁闷。课间休息时，文光和志文吵了一架，文光越想越生气，老师上的课他一句也没听进去。“噼噼啪啪……”窗外传来一阵响声，文光往外望去，只见豆大的雨点从天而降，不一会儿，天地间仿佛织起了一张灰色的大网。

“叮铃铃……”正在这时，放学的铃声响起，学生们蜂拥而出，一朵朵伞“花”在雨中绽放开来。文光没有带伞，他走到屋檐下，看着身边的同学陆陆续续离开，感到有些焦急。“这雨什么时候才能停啊！”文光小声嘟囔着。

正在这时，志文也走了出来，他从背包里取出伞，用力撑开，正准备走进雨中。无意间，志文一转头，看见文光正一个人靠在墙边叹气。文光一定是忘了带伞！志文想。他正想走过去，要和文光共用一把伞，送他回家。可是，他突然想起自己刚和文光吵完架。他不由停下了脚步……

他的脑海里仿佛出现了两个声音，一个声音在他耳边说：“你不能因为和他吵过架就不帮助他。助人为快乐之本，同学之间更应该互相帮助。”另一个声音却说：“不对！凭什么要帮他？刚才他那么不讲理，没带伞是他活该！而且如果你走过去，他不理你，你不就没面子了？”这两个声音喋喋不休地吵个不停。这时，志文想起老师上课时说的话：“无论什么时候，当周围的人需要帮助时，我们都应该伸出援手。人与人之间只有互相关怀，互相帮助，我们的生活才会更美好，更有意义……”

想到这里，志文不再犹豫了。他三步并作两步地跑向文光，拍了拍他的肩膀，说：“文光，我送你回家吧！”文光转头一看是志文，感到十分惊讶。他有

些不好意思，又有些莫名感动。“谢……谢……谢谢你！”文光结结巴巴地说。

风呼呼地吹着，雨哗哗地下着，志文紧紧抓着大伞，带文光一起走进了雨的世界……一路上，他们似乎还有点难为情，什么话也没有说。只是，走着走着，不知不觉地，志文的伞慢慢地歪向了文光那边。大雨倾盆而下，不一会儿，雨水便打湿了志文的半边校服。文光察觉到有点不对劲，“伞歪了吗？”他想。他抬起头，正要开口问，却没想到志文仿佛猜到了他的想法，抢先一步把伞移回中间。文光抬头一看，竟然没有歪！“应该是我想错了吧。”文光揉揉眼睛，不再说话。

走着，走着，志文趁文光不注意，又悄悄地把伞歪向了文光那边……

到了文光家楼下，志文收起雨伞，甩了甩伞上的水。文光惊讶地发现志文的半边衣服和书包都湿透了！难道……文光恍然大悟，志文为了不让他被淋湿，确实把伞歪向了他这一边，而且还不让他知道！文光心里像是打翻了五味瓶一样，什么滋味儿都有。他越想越觉得过意不去。终于他鼓起勇气，大声对志文说：“对……对不起，今天是我不对，我不应该对你发脾气。谢谢你送我回家，我……”“没关系，今天我也有不对的地方，下次我们有话好好说，不要再争吵了，好吗？”志文微笑着说。“嗯，你快回家换衣服吧，不要着凉了！”文光一边点头，一边催促志文。

雨渐渐地停了下来，天空中出现了一道美丽的彩虹，仿佛正对着他们微笑……

孙毓祺 - Sun Yu Qi
6 Confidence

我找回了一件丢失的东西

“小兰，我今天可以去你家写作业吗？”我边收拾书包边问我的好朋友，小兰。“可以啊！我们一起走吧！”小兰笑着回答。

来到了小兰的家，我在书桌旁坐了下来，开始写作业。

正写着呢，小兰突然对我说：“小玉，给你看个好东西。”

我抬头一看，小兰的手里静静地躺着一支笔。哇！这闪闪发光的外壳……这不就是我一直很想要的变色笔吗？这种笔的墨水很神奇，会根据气温的变化改变颜色，我可喜欢了！可是它的价格并不便宜，我求了妈妈好久，她都不给我买。

“哇！变色笔！”我目不转睛地盯着那支笔看。

“对呀！我求了爸爸好多次，他才买给我的。”她一边说，一边把笔收进了抽屉。“我可只给你一个人看哦！”

我怎么能放过这个拿到变色笔的绝佳时机呢？于是，我趁小兰去上洗手间时悄悄地打开了抽屉，取出了那支笔，然后悄无声息地把它放进了口袋。关好抽屉，我又回到了位子上，假装无事发生，继续写作业。

“再见！”我一写完作业就飞快地逃离了小兰的家。

一出门，我就从口袋里把我心心念念的笔拿了出来。我把它牢牢地抓在手里，眼睛一刻也舍不得离开它，生怕我一松手，它就会飞走；一移开目光，它就会消失……第二天，我还像往常一样去上学，只不过，我有意无意地躲着小兰。

可是，就在放学前，小兰还是找到了机会。她把我拉到一角，轻声问：“小

玉，你见过我的变色笔，对吗？”

“对呀！”我回答道，暂时没弄清楚她葫芦里卖的是什么药。

“但是它昨天丢了，你知不知道在哪里啊？”

在我包里啊！我心里想，但嘴上却说：“不知道啊！又不是我拿的……”

“真的？”小兰的眼睛清澈灵活，透着一股聪慧的灵气，与她对视的时候，总觉得她一眼就能把人看透似的。

我不禁有些心虚了，连忙说：“真的不是我拿的啊！我真的不知道它在哪啊……”我开始回避小兰的目光，背上不禁冒出冷汗。

“好吧，”小兰看上去有些失望。“但是，你好像也丢失了什么……”她说完，便扭头走了。

走在放学的路上，我的心久久不能平静：明明小兰没有继续追问，为什么我还是觉得这么不安呢？还有，我到底丢了什么？

回到家，我终于没忍住，把事情的经过告诉了姐姐。

“小兰给你看她心爱的笔，是因为她信任你啊！可你倒好，还去偷拿她的笔。你是她最好的朋友，你骗了她，她该有多伤心，多失望啊！”姐姐愤愤不平地说。“至于你丢了什么，你自己好好想想吧！”

听了姐姐的话，我突然觉得自己很对不起小兰。我要向小兰道歉，并把笔还给她。

做出决定后，我如释重负，心情一下子变得轻松了起来。

第二天，我来到学校后，发现小兰还没来。我就站在教室门口等她。

下了一夜的雨已经停了。教室门前的草地散发着一股很好闻的青草香。一旁的矮树上挂着晶莹剔透的雨珠。

不一会儿，小兰到了。

“那个……小兰……”我鼓起勇气说。

“怎么了？”小兰的眼睛红红的，好像哭过。

“就是……对不起！”我说这句话的时候，几乎是喊出来的。“我偷了你的笔，对不起！这支……笔还给你，你可以原谅我吗？”我张开原本捏得紧紧的拳头，汗津津的手里躺着那支变色笔。

“哇！”她惊奇地叫道，虽然我心里明白，她早就知道是我了。“谢谢你！我没看错，你还算是个诚实的人！”她接过笔，笑着说，“恭喜你！你找回了丢失的东西。”

你好像弄丢了什么东西……你还算是个诚实的人……恭喜你……我的脑海中不断地重复着这几句话。刹那间，我明白了我弄丢了什么东西。那就是一诚实的品德！

“谢谢你帮我找到了我丢失的东西！”我感激地看着小兰。

“快走吧！马上就上课了！”她一边笑，一边跑进了教室。

进教室前，我抬头看了一眼天空，我的心情就如这时的天气，那么明亮，那么晴朗……

陈子心 - Chen Zi Xin
6 Diligence

森林里的一天（小剧本）

小树：啊！真是个美丽的早晨！咦？这是谁爬了上来呢？

蜗牛：是我！是蜗牛！

小树：蜗牛！这么早，你在做什么呀？

蜗牛：我在往上爬呀！我有一个小小的目标。我要爬到你的最高点！我每天在地上，不能好好地看早晨美丽的风景，不能好好闻到花儿的芬芳，不能好好看鸟儿自由地飞翔。最后，我决定，我要爬到你的最高点，我要体验所有那些美好的事物！

（这时，蝴蝶飞来了。）

蝴蝶：哦？我肯定听错了吧？你？要爬上小树的最高点？哈！当你爬上小树的最高点时，你的胡子也白了！

小树：哈哈！对啊！我每天再长高一点儿，你永远也别想爬到我的最高点！

（小树和蝴蝶的嘲笑声被一个嘶哑的声音打断。）

老乌龟：小蜗牛，别听他们。你看，我慢得可怜，但我去过世界各地！如果我能做到，你也一定能做到的！

小树：乌龟爷爷，我不相信你！您那么慢，怎能去到世界各地呢？

（老乌龟没说什么，只笑了笑。蜗牛明白了老乌龟的意思。它挺直背脊，眼中闪烁着坚定的光芒，继续攀登，比以往任何时候都快。）

小树：咦？你还要爬？

蝴蝶：它不会成功的！爬了一半就会放弃的！

老乌龟：别放弃！坚持到底！一步一步地慢慢向前走，一定会成功的！

（老乌龟的鼓励激励了蜗牛。）

蜗牛：我肯定会成功的！虽然我很慢，但我不会放弃，总有一天，一定会爬到小树的最高点！

（一天一天过去了……突然，宁静的早晨被一阵胜利的欢呼声打破了。）

蜗牛：我到了！我爬到了小树的最高点！

蝴蝶：啊？！你……你怎么能……？

老乌龟：因为它不放弃！不管是烈日当空，还是暴雨倾盆，它都不屈不挠，继续往上爬！如果你真的要做一件事，只要你努力去做，就一定会成功的！

雅思 - Chaw Thet Lin
6 Confidence

失而复得的手表

“铃……铃……”放学的铃声响了。我和小乐收拾好书包，一起去食堂吃饭。

吃完午餐，我从书包里拿出一只手表给小乐看：“小乐，你看！这是我妈妈买给我的新手表！”手表链上串着几颗美丽的珍珠，在阳光下闪闪发亮。小乐见了，发出一声惊叹：“哇！真漂亮！”她目不转睛地盯着我的手表看。

“小乐，小乐！我去一趟厕所，你等我一下。”我突然感到肚子不适，便匆忙把手表放进书包，就急急忙忙地跑去洗手间。

从洗手间回来，我看见小乐脸色有点发白，便问她是否不舒服。她说：“不是！我们快回家吧！”

于是，我们背起书包，离开了学校，一起回家了。

回到家里，我把手伸进书包，想把手表拿出来。可是，无论我怎么找，都找不到我的手表。我心急如焚，这可是妈妈新买的礼物，如果让妈妈知道我弄丢了这只贵重的手表，后果将不堪设想。我感到一阵头昏目眩。那一夜，我在床上无法合眼。

天一亮，我立刻赶到学校，可是我找遍了食堂的每一个角落，都没找到我的手表。我垂头丧气地回到教室。我抬头正好看见小乐。“小乐，我的手表不见了！你知道它在哪里吗？”我有气无力地随口说道。

小乐听到我的话，顿时脸色发白，结结巴巴地说：“我……我不……不知道！”然后神色慌张地走了。看到她的反应，我不知不觉得起了疑心。

休息时，我又去找小乐，问小乐：“小乐，你真的不知道我的手表去哪里了吗？那手表是妈妈省吃俭用给我买的生日礼物，如果她知道我弄丢了，一定会很难过的。”小乐听了，低下了头，想了想。过了一会儿，她抬起了头，眼泪流了下来，结结巴巴地对我说：“小美，对不起！是我……我偷的……你的手表看起来很漂亮，我趁你去洗手间偷走了你的手表，我以后再也不会这样做，请你原谅我。”

听到小乐的话，我想了想，然后对她说：“这一次，我原谅你，但你以后一定不要这么做。”小乐听了，立刻从口袋里拿出我的手表递给我。我接过我的手表，看了看小乐，笑了起来。小乐也看了我一眼，笑了。

我终于找回了我丢失的手表，我也为小乐感到高兴，看到她能勇敢地承认自己的错误，我感觉比找到手表更开心。

金主娥 - Kim Jua
6 Confidence

帮助小猫

星期天早上，爸爸妈妈带我和弟弟去动物园玩。刚走到组屋楼下，我们就看到地上有一只受伤的小猫……

一见到我们，那只小猫惊恐地瞪大了眼睛。我们小心翼翼地走过去，只见它在地上蜷成一团。它瘦小的身子一直瑟瑟发抖，满眼惶恐地看着我们，嘴里发出微弱的“喵”声。我蹲下来，发现小猫的爪子正在流血。妈妈吃惊地捂住了她的嘴巴。“爸爸妈妈，这只小猫受伤了！怎么办呢？”我一边问一边盯着小猫。妈妈提议我们把小猫带去兽医那里治疗。爸爸点了点头，他大步流星地跑回家拿了一条毛毯下来。

他把小猫轻轻地包进毛毯，抱在怀里。我仔细地观察小猫，发现了它身上还有七八道伤痕，耳朵也被刮伤了。它可怜兮兮地盯着我看，好像在跟我说：“喵……，帮帮我吧，求求你，救救我吧！请把我带回家……”我的同情心顿时油然而生。

我们很快到了诊所。兽医在小猫的耳朵和身体上都消了毒，并涂了药，还把它的爪子包扎好。小猫终于平安无事了，我开心地抱着小猫准备回家。爸爸妈妈看着我，也笑了起来。

“我们把它带回家，由我们来照顾吧！”我和弟弟向妈妈请求道。“你们知道养小猫要花多少时间和精力吗？”爸爸问道。我想了想，说：“你们不是常常提醒我们要有责任心吗？养小猫正好能培养我们的责任心。拜托，请让我们把小猫带回家吧！”我双手合十，小声地祈求。爸爸妈妈互相看了一眼，叹了一口气，点了点头，说：“好吧……但是你们要保证会好好安排时间，不会耽误学习！”听完，我们立刻喊道：“好！我们保证！”

自从小猫住进我家后，我们把它当成家里的一个成员，细心照顾，耐心陪伴。小猫一天天康复起来。全家人也越来越喜欢小猫。

那天我们虽然没有去成动物园，但是我们的家里多了一位小动物成员，这是一件令人开心的事。小猫给我们带来了许多快乐，爸爸妈妈也表扬我们越来越有责任心了！

我是一只小小的蜗牛

我是一只小小的蜗牛，
厚厚的壳就是我的家，
无论到哪里，我都带着它。
我爱我的壳，它为我遮风挡雨，
但它又厚又重，我只能一步一步慢慢爬。

世界那么大，
天南地北我都想去看一看，
步子这么小，
有谁能够告诉我，
我要怎样才能做得到？

想了好久，都想不到答案。
日子一天天过去，
我继续一步一步往前爬，
努力向前爬，没有想太多。
也许前进就是答案。

我是一只小小的蜗牛，
贝壳很重，速度也很慢。
前进的脚步却很坚定。

小蜗牛的人生

我是只小小的蜗牛。
我的人生并不精彩，
但是，
我依然充满了期待。
我每天都过得很开心，
无论
刮风下雨，
还是
遇到天敌，
我都勇敢面对。
我没有去过很多地方，
但是，
我身边有很多的美好，
看到了彩虹，
我就看到了希望；
看到了小鸟，
我就能自由地飞。
虽然，
生活不精彩，
但是，
我过得很开心。
我是一只小小的蜗牛，
一只对人生充满期待的蜗牛！

黄子康 - Ng Zi Kang
6 Confidence

KEMBALI KE SEKOLAH

Jam tangan menunjukkan pukul tujuh pagi. Ahmad dan keluarganya sedang makan sarapan yang disediakan oleh ibunya.

Selepas bersarapan, Ahmad dan rakannya, Samad, berjalan ke sekolah bersama-sama. Tiba-tiba, mereka ternampak Mak Kiah sedang mengutip buah-buahan di kaki lima. Ahmad yang baik hati, mengajak Samad menolong Mak Kiah mengutip buah-buahan yang terjatuh.

"Terima kasih, Ahmad dan Samad, kerana membantu mak cik," kata Mak Kiah.

"Mak Kiah mahu kami menghantar Mak Kiah ke rumah?" tanya Ahmad.

Mak Kiah bersetuju. Ahmad dan Samad menghantar Mak Kiah hingga ke kolong bloknya.

Apabila Ahmad dan Samad tiba di pagar sekolah mereka, Ahmad dan Samad berasa risau kerana mereka terlambat tiba. Ada seorang pengawas di luar sekolah.

Pengawas itu pun berkata, "Cepat! Kamu sudah lewat!"

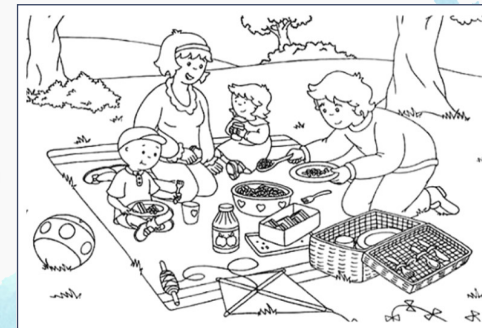
Masyitah Binte Masjuani
3 Diligence

BERKELAH BERSAMA KELUARGA

Keluarga saya berkelah di Pantai East Coast. Kami ke sana dengan menaiki bas. Cuaca cerah pada hari itu. Kami membawa banyak makanan dan minuman.

Ibu memasak nasi lemak dan mi goreng. Kami sekeluarga bermain bola dengan gembira. Kami juga gembira dapat berenang di laut.

Setelah bermain-main, kami berasa penat. Kami pulang ke rumah pada pukul lima petang.

Hazriel Bin Harmi
3 Aspiration

MENYAMBUT HARI LAHIR NENEK

Ali, Sayib dan Afiqah sedang berbincang. Mereka merancang untuk menyambut hari lahir nenek mereka. Mereka bertiga bercadang untuk membuat kek hari lahir untuk nenek mereka.

"Ali, awak tahu membuat kek?" Afiqah ketawakan Ali.

"Saya tahu! Kita boleh mengikut resepi kek coklat di YouTube," kata Ali.

"Itu idea yang baik!" kata Sayib.

Selepas berbincang, mereka pun menonton video di YouTube. Mereka menulis bahan-bahan yang diperlukan untuk membuat kek coklat. Setelah itu, mereka menyuruh ibu membelikan bahan-bahan untuk membuat kek.

Pada keesokan harinya, mereka bertiga menonton YouTube sambil membuat kek itu. Sayib menimbang tepung dan gula. Ali menggaul tepung, telur dan gula. Tiba-tiba, Afiqah memasukkan coklat dengan tergesa-gesa. Coklat itu tertumpah ke lantai. Ali memarahinya. Afiqah mula menangis.

Ibu mereka menasihati mereka supaya membuat kerja bersama-sama dan jangan berebut-rebut. Afiqah terpaksa menimbang coklat semula. Ibu mereka memerhatikan mereka. Setelah itu, Sayib menuang adunan ke dalam loyang. Ibu memasukkkan loyang ke dalam ketuhar. Apabila kek itu siap, ibu membantu menghias kek itu dengan krim dan strawberi. Kek itu sungguh cantik. Ibu menyimpan kek itu ke dalam peti sejuk.

Malam itu, mereka ke rumah nenek. Mereka menghadiahkan kek itu kepada nenek mereka. Mereka menyambut hari lahir nenek yang keenam puluh tahun. Mereka berasa gembira dan bangga. Mereka sedar bahawa mereka harus bekerjasama semasa melakukan sesuatu agar tidak berlaku kemalangan.

Zafirah binte Zulfadli
3 Diligence

MEMBANTU JIRAN

Adi, ibu dan ayahnya sedang bersarapan pagi. Mereka makan beberapa keping roti dan minum air Milo panas sambil berbual-bual. Selepas bersarapan, Adi bertemu Samad di kolong blok rumahnya.

Mereka ke sekolah bersama-sama. Semasa berjalan ke sekolah, mereka ternampak jiran mereka, Mak Kiah, sedang mengutip buah-buahan di atas lantai. Rupa-rupanya, Mak Kiah terjatuh. Adi dan Samad yang baik hati terus menolong Mak Kiah mengutip buah-buahan yang berselerak.

Setelah membantu Mak Kiah, mereka menghantar Mak Kiah ke kolong bloknya. Mak Kiah berasa gembira.

"Terima kasih kerana sudi membantu Mak Kiah," kata Mak Kiah.

"Kami sudah terlambat untuk ke sekolah. Kami jalan dulu, ya," kata Samad sambil melambatkan tangannya.

Adi dan Samad berasa bimbang jika mereka akan dimarahi oleh guru mereka. Setibanya di pagar sekolah, seorang pengawas sedang berdiri sambil menunggu murid-murid yang lewat tiba. Nama mereka berdua dicatat di dalam buku.

Dengan perasaan gementar, mereka masuk ke dalam kelas. Guru mereka bertanya punca mereka lewat. Mereka pun menceritakan kepada guru tentang perkara yang telah terjadi. Guru mereka berasa besar hati akan sikap mereka. Mereka dipuji oleh guru mereka. Adi dan Samad berasa lega dan tidak menyesal kerana telah membantu Mak Kiah walaupun mereka lewat ke sekolah.

Farah Irdina Binte Muhammad Fadhli
3 Diligence

LAWATAN KE TAMAN HAIWAN

Ibu dan ayah bercadang untuk membawa kami sekeluarga melawat tempat-tempat menarik. Saya memilih untuk ke Taman Haiwan di Mandai. Kami ke sana dengan menaiki bas dan kereta api. Kami berasa teruja untuk ke sana. Saya memilih tempat ini kerana ingin melihat haiwan.

Setibanya di sana, ayah membelikan tiket untuk kami. Sebelum masuk ke dalam taman itu, kami bersarapan di sebuah restoran makanan segera. Saya makan burger dan minum segelas air Milo.

Semasa di sana, saya nampak beberapa ekor gajah dan monyet. Kami sekeluarga juga sempat menonton persembahan singa laut dan gajah.

Nur Fahmi Bin Abdullah
3 Aspiration

GELAS YANG JATUH

Cuaca pada pagi itu sejuk kerana semalam hujan lebat. Ana dan keluarganya berada di meja makan. Mereka sedang bersarapan pagi. Selepas cuti sekolah yang panjang, Ana rindu akan kawan-kawannya. Ana berasa sangat teruja kerana dapat bertemu dengan guru baharunya.

Ting! Tiba-tiba kedengaran bunyi gelas terjatuh. Sani terlanggar segelas minuman jus oren. Sani terkejut dan gelas itu terus pecah. Jus oren terkena baju Ana dan baju Ana kotor. Ayah menasihati Sani supaya berjaga-jaga.

Sani berasa amat bersalah. Ayah memujuk Sani supaya dia boleh bertenang. Ibu terus mengelap lantai sementara Ana menukar pakaian. Kak Aliyah mengelap meja sementara abang menuang jus oren ke dalam cawan. Semua orang tolong-menolong untuk memulihkan situasi yang terjadi itu.

Akhirnya, Ana kembali ke meja makan. Dia kelihatan bersih dengan pakaian baharu. Mereka bersarapan dengan gembira. Sani meminta maaf kepada kakaknya. Ana memaafkan Sani. Mereka terus bersiap untuk ke sekolah.

Muhammad Al-Faizaan Bin Jamadi
4 Aspiration

AKIBAT KECUAIAN

"Cepat makan sarapan. Nanti terlambat ke sekolah pula," kata ibu kepada Rasyiqah adik-beradik.

Rasyiqah berasa sangat teruja pagi itu. Dia akan ke sekolah selepas seminggu bercuti.

"Rasyiqah, kamu sudah mengemas beg untuk ke taman haiwan dengan rakan-rakan kamu?" tanya ibu. Rasyiqah menganggukkan kepalanya.

Tiba-tiba, Rahid terlanggar cawannya. Semua ahli keluarga terkejut! Rahid mati akal. Minuman itu terkena uniform sekolah Rasyiqah.

"Rahid, jangan berasa sedih. Kamu tidak sengaja melanggar cawan itu," kata ibu.

Rafial, kakak Rasyiqah, sangat murah hati. Dia suka memberikan bantuan. Rasyiqah pergi ke biliknya untuk menukar baju kerana baju Rasyiqah basah.

Selepas beberapa minit, Rasyiqah kembali ke meja makan.

"Wah, baju Rasyiqah sungguh bersih!" kata Rahid.

Rahid meminta maaf kepada Rasyiqah. Selepas mereka makan, mereka bersiap untuk ke sekolah. Rahid berjanji untuk tidak cuai lagi. Dia juga berjanji untuk tidak mengulangi perkara itu.

Saffiyah Naurah Binte Shaik Daud
4 Dilligence

BERMAIN LAYANG-LAYANG

Firdaus dan kawan-kawannya gemar bermain layang-layang. Mereka membuat layang-layang itu sendiri dengan pertolongan bapa Firdaus. Mereka bermain bersama-sama setiap hari pada waktu petang.

Mereka selalu bermain di padang kerana ia besar dan luas. Pada suatu hari, sedang mereka bermain layang-layang, sesuatu berlaku.

"Layang-layang saya tersangkut di atas pokok!" kata Firdaus.

Firdaus sangat sedih dan susah hati. Dia hendak memanjat pokok yang tinggi itu tetapi dia takut terjatuh. Selepas dua hari, Firdaus memberitahu bapanya tentang kejadian itu.

Bapa Firdaus tidak memarahinya tetapi tersenyum lalu berkata, "Kita boleh membuat layang-layang baharu yang lebih baik."

Firdaus sangat gembira. Sejak hari itu, dia akan memberitahu ayahnya segala masalah yang dia hadapi.

Nuriffah Nyla Binte Muhammad Farhan
4 Aspiration

IKHLAS

"Terima kasih Puan, kerana menderma", kata Ali.

Cuaca hari itu panas macam api dan Ali bekerja keras mungumpulkan derma untuk mangsa-mangsa peperangan. Ali berpeluh-peluh berdiri di taman yang panas. Puan Halimah berasa kasihan terhadap Ali. Puan Halimah pun mendermakan sebanyak sepuluh dolar kepada Ali dan membelikan air untuknya.

Sedang Puan Halimah berehat di atas sebuah bangku, dia mendapat sebuah panggilan telefon.

"Hello. Apa yang berlaku kepada adik?" jerit Puan Halimah.

Anak Puan Halimah terjatuh dan tangannya patah. Puan Halimah pun menyimpan barang-barangnya dengan pantas dan berlari ke keretanya. Puan Halimah sangat risau akan anaknya. Beg-beg plastik Puan Halimah berat macam batu.

"Tunggu, ibu akan balik sekarang," kata Puan Halimah.

Puan Halimah kelam-kabut dan terlupa beg duitnya yang dia telah letakkan di bawah bangku. Puan Halimah pun menelefon ambulans dan suaminya. Ali terdengar apa yang telah terjadi kepada Puan Halimah dan anaknya. Ali mahu menolong Puan Halimah. Namun, dia telah berjanji kepada gurunya bahawa dia akan megumpulkan wang yang cukup untuk mangsa-mangsa peperangan.

Selepas Puan Halimah berlari ke keretanya, Ali ternampak sebuah beg duit di bawah bangku. Dia lalu melihat kad pengenalan di dalam beg duit itu.

"Ini beg duit Puan Halimah!" jerit Ali.

Ali berlari untuk mencari Puan Halimah. Ali pergi ke tandas, ke kedai air dan kedai ais kacang tetapi dia tidak nampak Puan Halimah. Ali pun bertanya orang-orang sekeliling. Ternyata ada seorang lelaki yang ternampak Puan Halimah berlari ke tempat meletak kereta. Ali pun berlari ke situ.

"Puan Halimah, tunggu!" jerit Ali apabila ternampak Puan Halimah di tempat meletak kereta.

Puan Halimah yang sedang meletakkan beg-beg plastik di belakang keretanya menoleh.

"Puan Halimah, ini beg duit kamu?" tanya Ali.

Puan Halimah melonjak dengan kegembiraan apabila melihat beg duitnya. "Terima kasih, Ali!" kata Puan Halimah.

Ali berasa besar hati atas perbuatannya hari ini tetapi dia juga berasa sedih kerana dia belum mengumpulkan wang yang cukup untuk mangsa-mangsa peperangan. Sebelum Ali balik ke rumahnya, Puan Halimah memanggil nama Ali dan mengeluarkan lima ratus dolar dari beg duitnya itu.

"Terima kasih, Puan. Sekarang saya ada cukup wang untuk mangsa-mangsa peperangan," kata Ali sambil mengukirkan senyuman yang manis.

Dia teringat akan kata-kata ibunya bahawa kalau kita betul-betul ikhlas ingin membantu, pasti Tuhan akan mempermudah urusan kita.

Selepas pengalaman ini, Puan Halimah mempelajari bahawa dia mesti memeriksa barang-barangnya sebelum meninggalkan suatu tempat agar dia tidak tertinggal barang yang berharga.

Mohd Aqif Darwisy Bin Mohd Hairul
5 Aspiration

HILANG

Cuaca pada hari itu panas macam api. Pada pukul sepuluh pagi, Ana dan rakan-rakannya berkumpul di ruang legar. Mereka menunggu bas. Setelah sepuluh minit, bas pun tiba dan mereka menaiki bas ke Kampong Glam. Ana dan rakan-rakannya menyanyi-nyanyi di dalam bas.

Setelah tiga puluh minit, Ana dan rakan-rakannya tiba di Kampong Glam. Mereka turun dari bas dan berjalan ke sebuah bangunan yang cantik tetapi Ana tidak fokus. Dia berjalan ke tempat lain. Ana melihat seorang lelaki bermain congkak. Dia leka dan ketinggalan di belakang.

Cikgu Siti membawa murid-murid ke Masjid Sultan. Ana bermain congkak dengan lelaki itu.

"Boleh saya bermain congkak?" tanya Ana.

"Boleh," kata lelaki itu.

Hati Ana melonjak dengan kegembiraan.

Cikgu Siti berhenti kerana dia mendengar seorang murid memanggil namanya.

"Mengapa kamu panggil Cikgu?" tanya Cikgu Siti.

"Ana tidak ada di sini!" kata murid itu.

Ana hilang dan Cikgu Siti berasa sangat risau. Cikgu Siti dengan segera membahagikan murid-murid kepada dua kumpulan. Cikgu Siti mencari Ana di kedai mainan tetapi Ana tidak ada di situ. Mereka juga mencari Ana di tempat-tempat lain seperti di restoran-restoran tetapi Ana tidak ada di tempat-tempat itu. Murid-murid kemudian mencari Ana di Masjid Sultan dan mereka terjumpa Ana di situ. Mereka memujuk Ana apabila melihat dia menangis.

Cikgu Siti memarahi Ana kerana dia telah menyusahkan orang lain disebabkan sikapnya yang leka itu. Ana meminta maaf kepada murid-murid lain dan dia mempelajari bahawa dia tidak boleh leka. Kalau dia leka, dia tentu akan hilang.

Mohammad Firdhaus Bin Adnan
5 Brilliance

SUATU PENYESALAN

Pagi mengambil tempat malam yang panjang. Putri sedang berjalan ke sekolah. Tiba di sekolah, Putri duduk di sebelah rakan-rakannya, Sarah, Danish dan Maya. Mereka duduk bersama di dewan sekolah mereka. Mereka berasa teruja kerana mereka akan berdarmawisata ke Kebun Bunga Singapura pada hari itu.

Tiba masanya, Putri dengan rakan-rakannya beratur untuk menaiki bas. Di dalam bas, guru mereka membahagikan murid-murid dalam kelas Putri kepada beberapa kumpulan. Putri berasa amat gembira apabila gurunya menetapkan Sarah, Danish dan Maya dalam kumpulan yang sama dengannya. Putri berbual-bual dengan rakan-rakannya. Tiba-tiba, bas yang mereka naiki berhenti. Mereka sudah sampai di Kebun Bunga! Mereka pun turun dari bas tersebut. Selepas itu, mereka pun berpecah kepada kumpulan masing-masing.

Maya dilantik untuk menjadi ketua kumpulan oleh ahli kumpulannya. Mereka sekumpulan harus menyelesaikan tugas dalam talian dengan menggunakan iPad. Mereka juga harus mencari maklumat tentang tumbuh-tumbuhan di situ. Mereka mencari jalan untuk menyelesaikan tugas mereka. Sebelum Maya dan kumpulannya memulakan pengembaraan mereka di Kebun Bunga, dia bertanya keadaan ahli-ahli kumpulannya sama ada mereka sihat untuk meneruskan pengembaraan mereka di situ.

Mereka pun berjalan-jalan lalu berhenti di hadapan sebuah kolam. Mereka ternampak teratai di kolam itu. Maya cepat-cepat mencari maklumat tentang teratai di alat peranti. Mereka semua berasa seronok kerana tugas yang diberikan amat menarik.

Mereka meneruskan perjalanan ke tempat lain. Tidak lama kemudian, mereka berhenti untuk berehat dan berbincang tentang maklumat yang diperolehi. Apabila Maya sedang memberikan buah fikiran, Putri ternampak seekor tupai yang sedang memanjat pokok. Dengan perasaan kagum, Putri berjalan ke arah tupai itu.

Putri mengikuti tupai tadi. Tanpa disedarinya, dia telah keluar dari Kebun Bunga itu. Sarah, Danish dan Maya tidak sedar bahawa Putri hilang. Apabila mereka bertiga memalingkan kepala mereka, barulah mereka sedar bahawa Putri tiada di situ.

"Eh, di manakah Putri?" tanya Danish kepada Sarah dan Maya.

Sarah, Danish dan Maya cuba mencari Putri. Selepas sepuluh minit, mereka masih tidak boleh menemukan Putri. Mereka pun mati akal. Tiba-tiba, Maya ada akal. Dia mencadangkan agar mereka pergi ke Kaunter Informasi. Danish dan Sarah bersetuju cadangan Maya. Mereka berjalan ke Kaunter Informasi lalu meminta bantuan daripada seorang pegawai yang bertugas di situ.

"Encik, bolehkah encik tolong kami? Kawan kami telah hilang," jelas Maya kepada pegawai itu.

Pegawai itu terus memaklumkan kepada pekerja-pekerja lain di sana menerusi alat *walkie-talkie*.

Dengan bantuan pegawai-pegawai di Kebun Bunga itu, mereka semua mula mencari Putri. Pada masa itu, Putri pula masih mengikuti tupai itu. Oleh kerana terlalu ghairah untuk mengejar tupai itu, dia telah berada jauh dari Kebun Bunga itu dan kini berada berdekatan sebatang jalan raya. Putri bermain dengan tupai itu sehinggakan tidak sedar bahawa ada kereta yang laju menuju ke arahnya. Apabila Putri sedar akan kereta itu, dia mahu mengelaknya tetapi sudah terlambat. Kereta itu sudah melanggarnya.

Sementara itu, Sarah mencadangkan kepada pegawai itu agar melihat televisyen litar tertutup. Mereka semua cepat-cepat melihat televisyen litar tertutup dan mendapati bahawa

Putri sudah berada di luar Kebun Bunga. Sarah, Danish dan Maya bergegas ke luar Kebun Bunga.

Wajah mereka ketakutan tatkala ternampak Putri terbaring di jalan raya dengan berlumuran darah. Maya terus memanggil gurunya dan gurunya kemudian menelefon ambulans. Apabila ambulans tiba, paramedik mengesahkan bahawa Putri sudah meninggal dunia di tempat kemalangan. Semua orang amat sedih. Air mata Maya, Sarah dan Danish terus bergenangan tanpa henti. Ibu bapa Putri telah diberitahu tentang kematian anak mereka. Mereka menangis tanpa henti.

Sarah, Danish dan Maya berasa amat menyesal kerana kurang peka terhadap Putri sedangkan mereka seharusnya menjaga satu sama lain. Oleh sebab mereka kurang peka terhadap Putri, Putri sudah terkorban. Mereka sedar bahawa mereka perlu menjaga satu sama lain dengan baik, lebih-lebih lagi ketika berada di luar sekolah.

Numadhrh Indah Binte Rosman
5 Confidence

BUDI BAIK

Burung-burung berkicauan pada pagi itu, Adam berpeluh-peluh kerana cuaca pada hari itu panas macam api. Dia bekerja keras. Adam sedang mengumpulkan derma untuk sebuah rumah anak-anak yatim.

"Terima kasih," kata Adam selepas Puan Sarifah menderma ke dalam tabungnya.

Puan Sarifah berasa kasihan terhadap Adam kerana Adam kelihatan penat dan berpeluh-peluh.

"Derma ini untuk apa?" tanya Puan Sarifah.

"Untuk anak-anak yatim, puan," kata Adam.

Tiba-tiba, Puan Sarifah mendapat sebuah panggilan telefon. Dia pun duduk atas kerusi lalu menjawab panggilan itu. Puan Sarifah mendapat panggilan telefon daripada seorang guru tentang anaknya.

Dengan segera, dia menamatkan panggilan itu kerana terdapat kecemasan. Anaknya dijangkiti Covid-19. Puan Sarifah kelam-kabut. Beg duitnya tertinggal di atas lantai.

"Eh, beg duit ini milik puan tadi," kata Adam apabila ternampak sebuah beg duit di atas lantai.

Adam dan seorang lelaki di situ mendekati beg duit Puan Sarifah. Selepas mereka menjumpai kad pengenalan Puan Sarifah di dalam beg duit itu, lelaki itu cuba memanggil Puan Sarifah yang sedang bergegas meninggalkan tempat itu.

"Puan, kamu lupa beg duit kamu!" lelaki itu menjerit untuk mendapatkan perhatian Puan Sarifah.

Namun, Puan Sarifah tidak mengendahnya. Dia bergegas pergi ke tempat menunggu teksi. Selepas dia sudah mendapat sebuah teksi, dia memeriksa begnya untuk mencari beg duitnya.

Puan Sarifah menoleh.

"Puan, ini beg duit kamu?" Adam bertanya sambil tercungap-cungap.

"Terima kasih," Puan Sarifah kata dengan perasaan yang tenang.

Dari peristiwa ini, Puan Sarifah mempelajari bahawa dia harus memeriksa barangnya sebelum pergi ke tempat lain supaya dia tidak tertinggal barang-barang berharga. Puan Sarifah telah menghubungi pengetua sekolah Adam untuk memberitahunya tentang budi baik Adam.

Pada keesokan harinya, semasa perhimpunan sekolah di dewan, pengetua memberi ucapan tentang budi baik Adam. Semua pelajar di dalam dewan memberikan tepukan gemuruh untuk Adam atas kebbaikannya. Pengetua juga memberinya sebuah pingat kebaikan. Adam berasa sangat besar hati.

Aryan Farrell Bin Mohd Yuslan
5 Brilliance

PENGAJARAN AKIBAT BERSIKAP LEKA

Sang mentari memancarkan sinarnya dengan gahnya. Adi, Layla, Ana dan Mikailah di sekolah. Mereka berasa amat teruja. Mereka akan menaiki bas untuk pergi ke Kebun Bunga.

Mereka berbual-bual di dalam bas. Sebentar kemudian, mereka sudah tiba di Kebun Bunga. Mereka diberikan tugas daripada guru mata pelajaran Sains. Mereka mesti menyelesaikan tugas itu dan menghantarkannya kepada guru mereka esok. Mereka pun berbincang untuk memilih tempat seterusnya.

"Adi, Layla, Ana, boleh kita pergi ke kolam?" tanya Mikailah.

Semua bersetuju dan mereka menuju ke kolam yang mempunyai banyak teratai. Adi menulis nama tanaman itu di dalam bukunya manakala Layla mengambil gambar. Mereka pun melihat ada seekor itik yang comel di dalam kolam. Layla pun mengambil gambar itik yang comel itu.

"Mari kita pergi ke bawah pokok itu untuk berbincang tentang jawapan tadi," saran Mikailah.

Ketika mereka berbincang, Ana terganggu dengan kehadiran seekor tupai. Tupai itu sedang memanjat pokok. Ana mengikutinya. Mereka tidak sedar bahawa Ana sudah meninggalkan mereka. Selepas berbincang, mereka baru sahaja sedar bahawa Ana hilang. Mereka tidak tahu keberadaan Ana. Mereka khuatir.

Mikailah mengambil inisiatif untuk ke Kaunter Informasi dan melaporkan kepada pegawai yang bertugas itu tentang kehilangan Ana. Pegawai itu mengumumkan kepada pegawai lain tentang kehilangan Ana menerusi **walkie-talkie** memandangkan kebun itu amat besar. Mereka terjerit-jerit nama Ana tetapi Ana masih tidak kelihatan. Mereka amat khuatir kerana tidak tahu bagaimana hendak menjelaskan kepada guru mereka tentang kehilangan Ana. Ibu bapa Ana pasti akan risau jika mereka mendapat tahu perkara sebenar. Mikailah, Laila, Adi dan pegawai-pegawai itu kemudian berpecah untuk mencari Ana.

Sedang Adi menuju ke kolam, Adi nampak ada sesuatu di tepinya dan dia berjalan

ke arahnya. Rupa-rupanya, dia telah menemukan Ana! Dia memanggil semua orang di situ. Ana memberitahu Adi bahawa dia tersandung batu sewaktu mengejar tupai itu. Adi merawat luka di kaki Ana. Mereka amat lega kerana mereka sudah menemukan Ana.

Ana mempelajari bahawa dia tidak boleh leka, lebih-lebih lagi ketika berada di luar sekolah. Perbuatannya telah membuat rakan-rakannya risau. Ana berjanji bahawa dia tidak akan mengulangi kesalahannya lagi.

Putri Siti Herlyn Nyssa Binte Zulkiffi
5 Confidence

PERISTIWA YANG TELAH MENGUBAH HIDUPKU

Hari itu, aku baru sahaja menerima keputusan peperiksaanku. Dengan hati yang gembira, aku terus pulang ke rumah. Aku tidak sabar untuk berkongsi dengan ibuku tentang keputusan peperiksaanku itu.

"Lihat ini, gred untuk setiap mata pelajaran amat tinggi. Syabas, Nabila!" kata ibu apabila aku telah memberikan keputusan peperiksaan kepadanya.

"Kalau hendak berjaya dalam pelajaran ataupun kehidupan, Nabila mesti rajin berusaha. Tinggalkan setiap perbuatan buruk dan fokus untuk berikan yang terbaik dalam apa jua yang Nabila lakukan," sambung ibuku.

Aku mengangguk tanda setuju. Kata-kata ibu telah membawa fikiranku melayang mengingatkan peristiwa yang berlaku setahun yang lalu.

Pada ketika itu, aku baru berusia tujuh belas tahun. Sebagai seorang remaja, aku begitu teruja untuk mencuba pelbagai perkara yang baharu. Aku sering pulang lewat setelah keluar dengan rakan-rakanku yang mempengaruhi, sehinggalah aku tidak menghabiskan tugas sekolah. Aku asyik dengan telefon pintarku, menatap gambar atau video dalam media sosial. Bukan itu sahaja. Aku juga sudah berani mengunjungi kelab-kelab malam.

Aku tidak mengendahkan teguran daripada ibu dan ayahku. Walaupun aku dipukul oleh mereka kerana sikap dan kedegilanku, aku masih dengan perंगाiku. Malah, aku juga semakin sombong dan mudah menghina rakan-rakan sekolahku yang ingin memberikan nasihat agar aku tidak lalai dengan sikapku itu. Walaupun ibu dan ayahku sering menangis kerana kecewa dengan sikap dan kelakuanku ini, aku masih tidak mahu berubah. Aku semakin keras kepala. Aku mengabaikan tanggungjawabku sebagai seorang anak, rakan dan pelajar.

Pada suatu hari, salah seorang rakanku, Amelia, menelefonku dan mengajakku untuk ke sebuah kelab malam yang baru sahaja dibuka. Aku segera bersiap-siap dan keluar rumah tanpa meminta izin atau memberitahu ibu dan ayahku tentang rancanganku. Mereka juga langsung tidak menyedari bahawa aku telah keluar dari rumah. Aku terus ke kelab malam untuk berjumpa dengan Amelia. Kami masuk ke dalam kelab itu. Aku mula berjinak-jinak dengan minuman arak. Dengan gelas berisi arak, aku menari-nari di situ. Akibat terlalu mabuk, aku tersandung kaki seorang perempuan yang berada di situ. Gelas kaca yang ada di dalam genggamanku jatuh terhempas di lantai.

KISAH MISTERI

Beberapa keping serpihan kaca yang bersempahan di situ telah tertikam Amelia. Dia menjerit kesakitan. Tiba-tiba, dia terbaring di lantai dan pengsan. Seorang pengunjung kelab itu segera menelefon ambulans. Melihat keadaan Amelia yang berlumuran darah, aku panik lalu berlari seperti lipas kudung dan meninggalkan Amelia. Aku tidak tahu apa yang harus aku lakukan. Aku tidak boleh berfikir dengan baik. Apabila melihat ketibaan ambulans, aku bergegas pulang ke rumah dalam ketakutan. Tiba di rumah, aku berasa lega melihat kedua ibu dan ayahku sudah tidur. Aku segera masuk ke dalam bilikku.

Keesokan hari, aku menghidupkan televisyen. Kebetulan, ada siaran berita yang ditayangkan. Aku melihat laporan berita tentang kemalangan yang berlaku di kelab malam yang aku kunjungi. Aku juga melihat Amelia dibawa keluar dalam usungan dari kelab malam itu. Berita terkini melaporkan bahawa Amelia telah meninggal dunia akibat kehilangan darah yang banyak. Aku sungguh terkejut! Aku tidak sangka yang Amelia sudah tiada. Aku berasa sungguh bersalah.

Tiba-tiba, kedengaran bunyi loceng pintu. Aku membuka pintu. Mukaku pucat macam mayat apabila terpancang dua orang pegawai polis di hadapanku. Aku dibawa oleh mereka ke balai di hadapan ibu dan ayahku. Ibu meraung apabila diberitahu akan kesalahan yang aku telah lakukan. Aku dapat melihat kekecewaan yang terpancar di wajah tua mereka. Hatiku dipagut rasa menyesal.

Kes aku dibicarakan di mahkamah dan aku didapati bersalah kerana menyebabkan kecederaan sehingga membawa kematian. Aku dihantar ke sebuah pusat pemulihan akhlak selama dua tahun. Sepanjang aku ditahan, ibu dan ayahku tidak putus-putus melawatku dan memberikan nasihat serta galakan, dengan harapan agar aku berubah. Aku juga amat menyesal dengan sikapku dan cuba sedaya upaya untuk berubah dan memulakan kehidupan baharu.

Selepas dua tahun, aku dibebaskan dari pusat tersebut. Aku terus pulang ke rumah untuk meminta maaf daripada ibu dan ayahku. Aku berjanji kepada mereka bahawa aku tidak akan melakukan semua perkara buruk itu lagi. Aku juga sempat melawat pusara Amelia dan meminta maaf daripada keluarganya. Aku bertaubat. Aku menyedari akan kesilapanku dan aku amat menghargai sokongan daripada keluarga dan rakan-rakan sekolahku yang sentiasa ada dengan aku.

Setelah dibebaskan, aku mula mendaftarkan diri di sebuah sekolah privet untuk menyambung pelajaranku. Aku menghadiri kelas dan fokus dalam pelajaran. Aku juga meluangkan masa untuk membantu ibu dan ayahku di rumah. Mereka bersyukur melihat perubahanku.

"Nabila, termenung pula anak ibu," usik ibuku.

Lamunanku terhenti. Aku hanya tersenyum ke arah ibu. Tahun ini, usiaku akan mencecah dua puluh tahun. Aku mahu sentiasa berubah ke arah kebaikan dan aku mahu membuat kedua ibu dan ayahku besar hati dengan kejayaanku.

"Terima kasih ibu, ayah, kerana sentiasa ada untuk memberikan sokongan dan galakan. Terima kasih kerana mempercayai anakmu ini. Saya sayang akan ibu dan ayah," aku berkata sambil memeluk erat mereka berdua.

Cuaca pada malam itu sejuk macam salji. Kesepian malam menyelimuti diri Edleen. Sebelum melabuhkan diri di katil empuknya, dia mengambil sebuah buku bertajuk 'Kisah Misteri'. Buku itu merupakan hadiah yang diberikan oleh rakan karibnya sempena ulang tahunnya yang ke sebelas. Buku cerita itu mengisahkan tentang seorang lelaki yang menjadi seekor harimau jadi-jadian kerana sumpahan. Edleen merupakan ulat buku dan antara genre buku yang digemarinya merupakan cerita berunsur misteri atau seram. Oleh sebab minatnya yang mendalam terhadap genre itu, Edleen begitu khusyuk membaca buku cerita tersebut.

Namun, Edleen yang kepenatan selepas seharian di sekolah, tiba-tiba tertidur. Buku cerita itu masih lagi dalam genggamannya. Tidak lama kemudian, dia didatangi sebuah mimpi yang dahsyat.

Dalam mimpi itu, Edleen bertugas sebagai seorang detektif dengan sebuah agensi perisik. Dia ditugaskan untuk menjalankan siasatan tentang seekor harimau jadi-jadian yang telah menyerang beberapa penduduk di kawasan perkampungan itu. Hasil siasatannya itu telah membawanya ke sebuah rumah terbengkalai di perkampungan tersebut. Rumah itu kelihatan begitu usang. Edleen memasuki rumah tersebut dengan berhati-hati. Bahagian pertama yang dia masuk merupakan bahagian dapur rumah itu. Alangkah terperanjatnya dia apabila melihat keadaan dapur itu!

Edleen terkejut melihat sampah sarap di merata tempat di dapur itu. Dia mula berasa curiga apabila dia ternampak kesan tapak kaki di lantai dapur itu. Tapak kaki itu kelihatan seperti tapak kaki harimau. Dia menggunakan kaca pembesar untuk melihat kesan tapak kaki itu dengan lebih dekat lagi.

"Baik aku jejak tapak kaki ini untuk mendapat tahu dengan lebih lanjut," fikir Edleen.

Walaupun dia berasa teruja dengan penemuan tapak kaki itu, dia masih berasa ragu-ragu jika harimau itu masih berada di kawasan itu. Dia menjejak tapak kaki itu. Semakin Edleen melangkah ke hadapan, dia mendapati tapak kaki itu menuju ke sebuah taman yang terletak berhadapan dengan rumah itu. Taman itu ditumbuhi rumput-rampai dan lalang yang tumbuh meliar. Edleen berjalan dengan perlahan ke arah taman tersebut.

Tiba-tiba, Edleen terdengar seolah-olah ada sesuatu yang bergerak berkserik-kserik di tengah-tengah rumput-rampai itu. Dia berhenti berjalan. Jantungnya mula berdegup dengan kencang. Nafasnya turun naik kerana cuba mengawal debaran jantungnya. Kemudian, kedengaran pula bunyi mengaum di belakangnya. Edleen berani mati dan menoleh ke belakang dengan perlahan-lahan. Matanya bertentangan dengan sepasang mata berwarna kuning. Edleen berdiri kaku kerana terlalu terkejut. Kaca pembesar terlepas daripada genggamannya. Apabila dia menyedari bahawa dia sedang berhadapan dengan harimau jadi-jadian yang ingin menerkamnya, dengan tidak berfikir panjang, Edleen membuka langkah seribu. Dia berlari ke arah rumah itu.

Belum sempat Edleen masuk ke dalam rumah itu, dia telah diterkam dari belakang. Dia meraba-raba untuk mengeluarkan sepucuk pistol dari saku seluarnya. Tiba-tiba, ketika mulut harimau itu berada begitu hampir dengan wajahnya, Edleen menekan picu pistol dan melepaskan tembakan. Dia menjerit apabila darah merah mula mengalir.

Tiba-tiba, Edleen terdengar satu suara, "Edleen, Edleen, bangun!"

Ketika mendengar suara yang dia kenali itu, Edleen terjaga dari mimpi buruknya. Dia dapat rasakan degupan jantungnya yang masih laju.

"Edleen mimpi buruk, ya? Bangun dan cuci muka. Ibu dan ayah tunggu Edleen untuk bersarapan bersama-sama," kata ibu Edleen sambil mengusap lembut rambutnya.

Edleen tersenyum. Lega hatinya apabila mendengar suara lembut ibunya yang menenangkan dirinya itu. Edleen menarik selimut untuk turun dari katilnya. Amat terkejut Edleen apabila terpancang akan darah pada bajunya.

"Darah?!" Edleen mula gusar.

Nur Alya Nabilah Binte Mohammad Endy
5 Confidence

AKIBAT BERSIKAP LEKA

Cuaca pada hari itu cerah. Sang Mentari sudah mula menunjukkan diri dan menyinari bumi. Sekolah Rendah West View mengadakan darmawisata pada hari tu. Murid-murid sekolah itu akan melawat Kampong Glam. Di sana, terdapat restoran, kafe, muzium dan bermacam-macam lagi. Kelas Marsyah sedang menunggu ketibaan bas untuk ke Kampong Glam. Apabila Marsyah dan kawan-kawannya sedang berbual-bual tentang Kampong Glam, bas yang dinanti-nantikan pun sudah sampai di sekolah. Marsyah dan kawan-kawan sekelasnya mula menaiki bas itu. Mereka duduk di tempat masing-masing dan memakai tali keledar. Bas itu pun mula bergerak.

Semasa Marsyah sedang melihat ke luar, dia terlihat Kampong Glam. Marsyah berasa amat teruja kerana dia tidak pernah ke Kampong Glam.

Marsyah pun memberitahu kawannya yang duduk di sebelahnya, "Lihat, Aira! Itu Kampong Glam!"

Aira turut berasa teruja lalu mengeluarkan telefon pintarnya untuk mengambil gambar. Tiba di Kampong Glam, Marsyah dan kawan-kawannya turun dari bas itu dan beratur dalam dua barisan yang lurus. Mereka menunggu arahan daripada guru kelas mereka. Guru mereka memberikan arahan supaya mereka bergerak dalam satu kumpulan. Kelas Marsyah pun bersiar-siar di sekitar kawasan Kampong Glam sebelum ke Muzium Kampong Glam. Semasa Marsyah dan kelas berjalan-jalan di kawasan itu, mereka juga berpeluang untuk melihat bangunan-

bangunan lama yang terdapat di situ.

Semasa kelas Marsyah sedang mendengar penerangan guru mereka tentang sejarah sebuah bangunan di situ, Marsyah ternampak sebuah reruai congkak. Pada masa itu, Marsyah pun berjalan ke arah reruai itu. Namun, guru dan kawan-kawan Marsyah tidak menyedari bahawa dia telah hilang daripada kumpulan mereka. Marsyah cuba memainkan permainan tradisional itu. Lama juga Marsyah bermain permainan congkak itu sehingga dia tidak sedar guru dan kawan-kawan sekelasnya sudah pun beredar ke tempat lain. Apabila Marsyah berpaling untuk memanggil kawan-kawannya, mereka tiada lagi di situ. Marsyah tidak dapat mencari mereka. Dia tidak tahu bahawa mereka telah pun pergi ke Muzium Kampong Glam.

Marsyah berjalan ke tempat-tempat lain untuk mencari kelasnya. Marsyah semakin bimbang. Dia mula menangis kerana sikapnya yang leka. Kawan Marsyah, Aira baru menyedari bahawa Marsyah tidak ada dengan mereka. Dia bergegas untuk memberitahu gurunya tentang Marsyah. Gurunya mati akal. Kemudian, beliau menyuruh Rahim dan Amir untuk mencari Marsyah. Aira pun ikut serta untuk mencarinya. Guru Marsyah juga mengarahkan murid-murid yang lain untuk turut membantu. Mereka berpecah ke dalam dua kumpulan dan akan berjumpa semula di hadapan sebuah masjid.

Rahim dan Amir tidak dapat menemukan Marsyah tetapi mereka tidak berputus asa. Mereka mencari Marsyah di seluruh kawasan Kampong Glam. Akhirnya, mereka dapat menemukan Marsyah berdekatan dengan sebuah kedai cenderahati.

Rahim menyuruh Amir untuk memanggil guru mereka. Guru Marsyah terharu apabila melihat anak muridnya menangis akibat ketakutan. Guru Marsyah menegurnya tentang sikap dan akibat perbuatannya itu. Marsyah meminta maaf kepada guru dan kawan-kawannya kerana menyusahkan mereka untuk mencarinya. Dia menyesal kerana bersikap leka.

Adam Danial Bin Sulaiman
5 Brilliance

KEPUTUSAN YANG SALAH

Cuaca pada hari itu panas terik. Saya dan rakan saya, Budi mahu menziarahi rakan kami di hospital. Ali telah cedera akibat suatu kejadian yang berlaku dua minggu yang lalu. Dia masih tidak mahu memaafkan saya kerana saya tidak memberikan pertolongan kepadanya. Saya masih berasa bersalah atas perbuatan saya itu.

Dua minggu yang lalu, saya dan Ali sedang berjalan-jalan ke kantin untuk membeli makanan semasa waktu rehat. Semasa berjalan, kami ternampak Khairul, seorang pembuli sekolah yang amat digeruni ramai. Khairul berjalan ke arah kami. Kemudian, Khairul meminta Ali kerja rumahnya yang telah diberikan kepada Ali untuk diselesaikan. Ali mengatakan bahawa dia terlupa untuk membuat kerja rumah tersebut. Selepas mendengar penjelasan Ali, Khairul menghenter Ali ke tandas yang terletak berdekatan dengan kantin.

Tanpa belas kasihan, Khairul mula memukul Ali. Ali memandang saya dengan wajah yang sayu, seolah-olah meminta saya agar melaporkan kejadian itu. Namun, saya terus berlari ke kantin tetapi tidak melaporkan kejadian itu kepada sesiapa. Saya takut akan menjadi mangsa buli Khairul.

Beberapa minit kemudian, Budi masuk ke tandas untuk mencuci tangannya. Alangkah terkejutnya Budi apabila melihat Ali telah terbaring di lantai, dengan hidung dan bibirnya yang berlumuran darah. Dia segera keluar dari tandas dan mencari guru yang sedang bertugas. Dia menceritakan perkara yang dilihatnya kepada guru tersebut. Guru itu pun ke tandas dan menelefon ambulans.

Para paramedik memberikan rawatan kecemasan kepada Ali. Mereka pun membawa Ali ke hospital kerana keadaannya amat parah. Saya hanya berdiri di suatu sudut sambil menyaksikan semua kejadian itu dengan rasa kesal yang teramat.

Di hospital, Ali menceritakan segala yang berlaku kepada kedua ibu bapanya. Mereka pun menghubungi pihak sekolah dan menjelaskan perkara yang sebenar. Susulan daripada kejadian itu, Khairul digantung sekolah sementara saya dimarahi oleh pengetua. Ibu bapa saya turut berasa kecewa terhadap saya. Telefon bimbit saya diambil oleh mereka sebagai hukuman.

Kini, saya berada di hospital untuk melawat Ali. Ali membuka matanya lalu menjerit, "Keluar dari sini! Aku benci engkau!"

Saya menunduk malu. Saya akui saya telah melakukan suatu perbuatan yang salah. Disebabkan perbuatan tersebut, ia telah mendatangkan keburukan kepada saya dan orang lain.

MASA DEPANKU MUSNAH!

Aku baru sahaja melabuhkan punggung di bangku untuk seketika. Aku melihat seorang remaja lelaki membuang tin minuman di lantai. Aku tidak suka akan pekerjaanku. Seorang pekerja pembersih di hotel. Ramai orang tidak menghormati aku, apatah lagi menyapa aku ketika melihat aku membersihkan hotel. Aku sering berharap agar aku dapat memutarakan masa. Jika diberi kesempatan, aku ingin membuat keputusan yang betul.

Dua puluh tahun yang lepas, aku seorang murid cemerlang di sekolah. Tahun demi tahun, aku mendapat pingat kepujian dan wang biasiswa atas kegigihanku dalam pelajaran. Namun, aku tidak menjaga pergaulanku. Aku berkawan dengan rakan-rakan yang berpengaruh negatif. Mereka sering memonteng sekolah dan membuli murid-murid yang lain. Shiha sahaja yang selalu menggalakkan aku agar berkelakuan positif. Aku dan Shiha bagai isi dengan kuku.

Pada suatu hari, aku dan Shiha hendak ke tandas bersama-sama ketika waktu rehat. Apabila kami memasuki tandas, kami melihat beberapa orang murid berkumpul di suatu sudut. Aku melihat asap yang berkumpul. Aku berasa curiga.

Rupa-rupanya, sekumpulan murid-murid itu merupakan rakan-rakanku yang berpengaruh negatif. Mereka pun mengajak aku untuk sertai mereka merokok. Mereka turut mengajak Shiha yang kebetulan berada denganku.

"Fauzan, usah menerima tawaran mereka. Engkau akan menyesal," bisik Shiha kepadaku.

Aku memberikan jelingan yang tajam kepada Shiha. Dia tiada hak untuk menghalangku! Aku boleh menjaga diriku sendiri!

"Fauzan, kalau engkau tidak mendengar kata-kataku, engkau boleh dimasukkan ke pusat pemulihan akhlak. Sudahlah, Fauzan. Hentikan perbuatan negatif itu," sambung Shiha.

Aku berada dalam dilema. Haruskah aku mendengar kata-kata Shiha ataupun tidak?

Ah! Kata orang, *you only live once*. Aku sedar aku hanya suka-suka sahaja. Aku tidak akan merokok lagi selepas ini. Aku hanya ingin mencuba.

Shiha mengeluh ketika melihat aku menghampiri mereka. Dia pun keluar dari tandas itu.

Beberapa minggu berlalu, aku masih melakukan perkara yang sama. Aku sudah mula ketagih. Setiap kali aku melihat rakan-rakanku yang berpengaruh negatif berada di tandas, aku akan merokok bersama mereka.

Pada suatu hari, aku ke tandas untuk melakukan perkara yang sama pada waktu rehat bersama rakan-rakanku. Namun, pada ketika itu, mereka tidak lagi merokok. Kini, mereka mula menghisap dadah. Shiha yang ternampak perkara itu turut berasa terkejut. Dia pun segera melangkah keluar dari tandas itu.

Apabila kami sedang berkhayal menghisap dadah, guru disiplin tiba-tiba membuka pintu tandas itu. Kami berlari seperti lipas kudung namun kami dikepung oleh guru-guru lain yang berada di koridor. Kami dibawa ke pejabat guru besar. Guru besar bertanya siapa dalang di sebalik aktiviti haram ini. Semua jari dituding ke arahku. Aku tergamam! AKU? Aku dalangnya?

Aku cuba menjelaskan perkara yang sebenar kepada guru besar. Beliau enggan mendengar apa-apa lagi. Meskipun aku tahu Shiha yang melaporkan kejadian ini, aku tidak menyalahinya bulat-bulat. Yang mengecewakan aku ialah rakan-rakanku yang memfitnahku!

Disebabkan perbuatanku, aku dihantar ke pusat pemulihan akhlak. Aku menjalani sisa-sisa remajaku di sana sehinggalah aku berusia 18 tahun.

Kini, aku tidak mempunyai banyak wang kerana sukar bagiku untuk mendapatkan pekerjaan yang memberikan gaji yang lumayan. Aku bernasib baik kerana dapat pekerjaan, meskipun sebagai seorang pekerja pembersih. Aku sering berharap bahawa aku mendengar nasihat rakanku, Shiha, pada suatu ketika dahulu.

"Fauzan! Mop lantai yang basah ini!" jerit pengurus hotel itu. Lamunanku terhenti. Aku segera bangkit dari tempat dudukku dan mengambil mop yang basah itu.

Muhammad Al-Fauzan Bin Jamadi
6 Confidence

TERKUNCI

Mata saya tertumpu ke arah jendela Kelas 6A. Suara-suara rakan saya yang memecahkan kesunyian langsung tidak saya endahkan. Fikiran saya mula melayang teringat akan kejadian yang berlaku tiga minggu yang lalu.

"Jangan lupa untuk selesaikan tugas cuti sekolah kamu, ya. Selesaikan tugas itu dengan teliti dan kemas," pesan Cikgu Siti.

Saya mengeluh. Saya tidak gemar akan subjek yang diajar Cikgu Siti. Apatah lagi, kelas tambahannya akan tamat pada jam lima petang. Beliau sering memarahi kami dan memberikan tugas yang banyak. Setelah loceng berbunyi, saya pun mengemas beg saya lalu melangkah keluar dari kelas itu.

Dalam perjalanan saya ke rumah, saya teringat bahawa telefon bimbit saya tertinggal. Saya memberitahu rakan saya agar meneruskan perjalanannya sementara saya kembali ke bilik darjah untuk mengambil telefon bimbit saya.

Nasib tidak menyebelahi saya. Pagar sekolah telah dikunci. Saya tetap bertekad untuk memasuki bangunan sekolah. Saya memanjat pagar sekolah dan terus menuju ke Kelas 6A. Saya harus mengambil telefon bimbit saya. Saya bersikap berani mati kerana tidak mahu dimarahi ibu akibat terlupa akan telefon bimbit itu.

Sedang saya menghampiri meja saya, pintu kelas tertutup dengan tiba-tiba. Saya menjadi panik. Saya berlari ke arah pintu dan cuba sedaya-upaya untuk membuka pintu itu. Saya tidak berjaya. Pintu itu terkunci! Saya mencari akal. Saya memanjat meja agar dapat dilihat oleh sesiapa yang berjalan di luar kelas. Akhirnya,

ada seorang pegawai keselamatan yang membuat rondaan di koridor. Saya menjerit sekuat hati agar dapat didengar olehnya.

"Hantu!" jerit pegawai keselamatan itu.

Usaha saya untuk dikesan olehnya tidak berjaya. Beliau menyangka saya hantu. Lagipun, siapa sangka ada seseorang di dalam bilik darjah selewat ini. Saya mati akal. Tiada orang lagi yang boleh saya harapkan.

Tiba-tiba, tercetus sebuah idea. Saya mengambil telefon bimbit saya lalu menghubungi rakan saya. Perasaan gembira bersinar di mata saya apabila mendengar suara rakan saya. Saya memberitahunya bahawa saya terkunci di dalam Kelas 6A. Malangnya, dia tidak dapat mendengar suara saya dengan jelas. Saya mengulangi kata-kata saya beberapa kali.

Panggilan tersebut terputus. Rupa-rupanya, bateri telefon bimbit telah kehabisan. Air mata saya mula mengalir. Nampaknya, sudah tiada lagi harapan untuk saya pulang ke rumah.

Dalam saat-saat begini, saya masih tidak mahu berputus asa. Saya menunggu beberapa minit untuk berlalu sebelum mengumpulkan kembali tenaga untuk menjerit dengan sekuat hati.

Sedang saya menjerit, kedengaran bunyi tapak seseorang berjalan. Cikgu Siti! Cikgu Siti berada di koridor di hadapan Kelas 6A! Saya pasrah. Saya menguatkan semangat untuk mendapatkan perhatian Cikgu Siti. Akhirnya, Cikgu Siti membuka pintu yang terkunci itu agar saya dapat keluar dari Kelas 6A.

Meskipun saya didenda, saya faham bahawa saya harus menerima akibatnya. Peristiwa yang berlaku ini sememangnya tidak dapat saya lupakan.

"Danish, bukankah sepatutnya awak berada di tempat duduk awak dan membaca buku dengan senyap?" kata-kata pengawas sekolah menghentikan lamunan saya.

Saya segera ke tempat duduk saya lalu mengeluarkan buku cerita untuk dibaca.

Muhamad Aufa Danish Bin Azman
6 Aspiration

SATU PERISTIWA DI SEKOLAH YANG TIDAK DAPAT SAYA LUPAKAN

Tangan saya yang kotor itu dicuci. Saya merenung parut yang lama itu di tangan saya. Parut itu mengingatkan saya tentang kejadian yang pernah berlaku setahun yang lalu di sekolah.

"Tahniah, Masturah! Kamu telah mendapat tempat pertama dalam pertandingan 'Adakah Bahasa Kamu Tepat?' Cikgu harap kamu akan terus berjaya dalam mata-mata pelajaran kamu!" ucap Cikgu Zul kepada saya.

Kegembiraan mengetuk hati saya. Saya melonjak kegembiraan. Saya sangat besar hati dengan hasil kerja saya selama ini. Tanpa membuang masa, saya terus memberitahu kawan baik saya, Maisarah tentang berita yang menggembirakan itu.

"Maisarah! Saya telah mendapat tempat pertama dalam pertandingan 'Adakah Bahasa Kamu Tepat?' Saya teruja sangat!" saya beritahu Maisarah.

Maisarah seakan-akan tidak percaya kata-kata saya. Dengan segera, saya pun menunjukkan piala yang saya raih. Matanya terbeliak. Maisarah pun mengukirkan senyuman kepada saya.

"Awak menang tempat pertama dalam pertandingan itu?" tanya Sofia.

Saya memandangnya dengan jelingan yang tajam lalu meneruskan perbualan saya dengan Maisarah.

Sedang kami berbual, Maisarah mahu ke tandas. Sofia mengekori Maisarah dari belakang. Saya sangat keliru. Mengapakah Sofia mengekori Maisarah? Pelbagai soalan bermain di minda saya. Saya pun meletakkan piala itu di atas meja.

"Hei, Maisarah! Aku inginkan piala kawan kau! Pastikan engkau lakukan sesuatu agar aku dapat piala itu. Jika tidak, aku akan lakukan perkara buruk terhadap engkau!" Sofia menjerit di dalam tandas.

Saya pun menuju ke luar tandas untuk mendengar perbualan mereka. Benci kepada Sofia itu bukan main. Maisarah kelihatan seolah-olah dalam ketakutan. Dia sedang menangis tersedu-sedu sambil mengesat air matanya.

Hujan kebimbangan terus turun dengan lebatnya untuk Maisarah. Sungguh hitam hati Sofia. Api kemarahan saya menyala. Sampai hati Sofia mengganggu Maisarah. Maisarah cuba untuk berbalas kata tetapi suaranya tidak kedengaran. Saya berasa kasihan terhadap Maisarah.

"Mengapa awak mengganggu Maisarah? Apa salahnya?" aku jerit ke arah Sofia.

Kami bergaduh. Maisarah berasa kurang selesa. Dia terus menangis. Saya pun memimpin Maisarah ke dalam bilik darjah agar dia dapat menenangkan diri. Dalam perjalanan saya ke bilik darjah, Sofia menolak saya dengan kuat. Api kemarahan mula memuncak. Mahu sahaja saya menampar muka Sofia kerana berkelakuan kurang sopan terhadap saya. Mujurlah Maisarah menahan saya daripada melakukan tindakan terburu-buru itu.

Saya tidak dapat mengawal emosi saya. Saya menjerit sekuat hati. Rakan-rakan sekelas kami melihat kejadian itu. Perasaan saya bertukar menjadi malu.

Keadaan yang riuh itu mengundang kedatangan Cikgu Zul.

"Mirra Masturah! Mengapa kamu menjerit di dalam bilik darjah? Tindakan kamu amat keterlaluan! Kami tidak layak menerima piala ini. Saya akan menarik kembali anugerah ini!" kata Cikgu Zul dengan nada yang keras.

Hati saya terjatuh ke lantai. Saya menangis dan merayu kepada Cikgu Zul. Saya menyesal atas perbuatan saya. Dalam keadaan yang sungguh sayu itu, Sofia masih mentertawakan saya. Pada masa yang sama, Cikgu Zul tiba-tiba memberikan piala itu kepada Sofia. Alangkah terperanjatnya saya menyaksikan perkara itu. Rupa-rupanya, Sofia jatuh tempat kedua dalam pertandingan itu.

Setelah kelas tamat, saya pulang ke rumah dengan perasaan murung. Setibanya di rumah, ibu saya memarahi dan merotan saya. Beliau telah mendengar khabar daripada Cikgu Zul tentang kelakuan saya di sekolah. Ibu saya merotan saya dengan kuat sehingga ia meninggalkan parut pada tangan saya.

"Masturah!" panggilan ibu saya menghentikan lamunan tadi.

Saya terus ke bilik untuk menolong ibu saya. Saya menggosok-gosok parut yang ada pada tangan saya. Sememangnya, parut itu meninggalkan kesan yang amat mendalam pada diri saya. Parut itu tetap kekal bersama peristiwa di sekolah yang berlaku, peristiwa yang tidak dapat saya lupakan sehingga kini.

Mirrah Masturah Binte Masjuani
6 Dilligence

AKIBAT MALAS BANGUN PAGI

Cuaca pada pagi itu amat sejuk. Saya berasa amat malas untuk bangun pagi itu. Saya pejamkan mata walaupun jam telah menunjukkan pukul enam lima puluh pagi. Saya baring terlentang di atas katil sambil berselimut.

Kring! Bunyi jam loceng yang sangat kuat membuat saya terbangun. Saya dengan segera melangkah ke tandas untuk mandi. Saya tidak bersarapan pada pagi itu. Saya mengemas beg lalu ke sekolah. Jantung saya berdegup kencang kerana khuatir akan tiba lambat di sekolah. Pada pagi itu, saya berlari seperti seorang pelari pecut. Saya mengikat rambut saya sambil berlari ke sekolah. Rumah saya agak berhampiran dengan sekolah saya.

Saya bergegas untuk menaiki tangga sekolah. Tiba-tiba, saya terjatuh ke lantai dan muka saya tersembam ke lantai. Wajah saya terasa hangat. Kepala saya pening. Tangan saya terluka. Botol air saya retak dan air mula mengalir keluar. Seorang guru yang bernama Cikgu Saoyah ternampak insiden yang berlaku kepada saya. Beliau membawa saya ke pejabat sekolah. Cikgu Saoyah menghubungi ibu bapa saya.

Cikgu Saoyah menasihati saya supaya sering berhati-hati dan jangan bangun lewat. Saya meminta maaf kepada Cikgu Saoyah. Ibu saya datang ke sekolah untuk menjemput saya pulang. Pada pagi itu, ibu saya tidak sempat mengejutkan saya kerana sudah beliau meninggalkan rumah untuk ke tempat kerjanya.

Selepas memberitahu hal sebenar, ibu memarahi saya kerana telah bersikap cuai dan membahayakan diri sendiri. Peristiwa itu telah menyedarkan saya bahawa saya harus bangun awal untuk ke sekolah agar tidak tergoopoh-gapah.

Sarah Ashadiyah Binte Adil Azlan
6 Brilliance

கடற்கரையில் ஒருநாள்

ஒருநாள் நாங்கள் கடற்கரைக்குச் சென்றோம். அம்மா உணவு இருந்த பையைப் பாயில் வைத்தார். அப்பா கடலுக்குச் சென்று நீந்தினார். தங்கை மணல்வீடு கட்டினாள். தம்பி மிதவை ஒன்றை மாட்டிக்கொண்டு கடலில் மிதந்தான். தாத்தாவும் பாட்டியும் அவர்களை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். நான் நண்பர்களுடன் பந்து வீசி விளையாடினேன். நாங்கள் அங்கே பொழுதை இன்பமாகக் கழித்தோம்.

Muruganandam Kirisha
3 Diligence

காதணி விழா

என் தங்கையின் பெயர் கீதா. அவளுக்கு மூன்று வயது. அன்று கீதாவின் காதணி விழா நடைபெற்றது. அதனால் வீட்டிற்கு உறவினர்கள் வந்தார்கள். கீதா என் மாமாவின் மடியில் உட்கார்ந்தாள். அவளுக்குப் பத்தர் ஒருவர் காது குத்தினார்.

அவ்வளவுதான்! கீதா 'ஓ' என்று அழ ஆரம்பித்தாள். அம்மா அவளுடைய அழுகையை நிறுத்த கற்கண்டு கொடுத்தார்.

Nivesh Vijaykumar
3 Empathy

புதிய பயணம்

என் மாமா யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்கின்றார். ஒரு நாள், என் குடும்பத்தினர் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்ல நினைத்தார்கள். நாங்கள் மாமாவைக் காண ஆசைப்பட்டோம்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை காலை நான்கு மணிக்கு, நாங்கள் எல்லோரும் கொழும்பிலிருந்து பேருந்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் புறப்பட்டோம்.

பேருந்தில் பயணம் செய்தபோது, நீர்வீழ்ச்சிகள், மலைத்தொடர்கள் போன்றவற்றை நாங்கள் கடந்து சென்றோம். நாங்கள் செல்லும் வழியில் காலை உணவை உண்டோம். மாலை ஐந்து மணி அளவில் நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்தோம். நாங்கள் எங்கள் மாமாவைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம்.

Arul Dhanvanth
3 Brilliance

குறும்பு செய்த குரங்கு

அது ஓர் அழகான காலை பொழுது. ஒரு பழ வியாபாரி காட்டு வழியாக பழக் கூடையைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்துகொண்டிருந்தார். வெயில் கடுமையாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. பழ வியாபாரிக்கோ கடுமையானதாகும். அவர் ஒரு ஆற்றைப் பார்த்தார். “அப்பாடா! ஒரு ஆறு இருக்கிறது. முதலில் தண்ணீரைக் குடிப்போம்,” என்று நினைத்தார். அவர் தண்ணீர் பருகிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு குரங்கு பதுங்கி வந்தது.

குரங்கைப் பார்த்த பழ வியாபாரி வாயடைத்து நின்றார். குரங்கு பழக் கூடையிலிருந்து ஒரு ஆரஞ்சு பழத்தை எடுத்து விளையாட்டுக் காட்டியது. பழ வியாபாரி ஒரு குச்சியை எடுத்த அடுத்த வினாடியிலேயே, குரங்கு மரத்தில் ஏறியது. அதன் கையில் பழ வியாபாரியின் தொப்பி இருந்தது. பழ வியாபாரி ஒரு குச்சியை வைத்து குரங்கை மிரட்டினார். குரங்கோ, பழ வியாபாரியின் தொப்பியை வைத்துப் பழ வியாபாரியை மிரட்டியது.

அப்பொழுது பழ வியாபாரிக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. அவர் குச்சியைத் தூக்கி எறிந்தார். குரங்கும் தொப்பியைக் கீழே எறிந்தது. பழ வியாபாரி தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று தன் தொப்பியை எடுத்துக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு ஓடினார்.

Jeffrey Sahaya Raj Infant Adney
3 Empathy

புதிய உண்டியல்

அன்று பாபுவின் பிறந்தநாள். அவன் மகிழ்ச்சியாக இருந்தான். அவனுக்கு இப்போது ஒன்பது வயது. அவன் அப்பா அவனுக்கு ஒரு பரிசு கொடுத்தார். அவன் மகிழ்ச்சியில் கைதட்டினான்.

பாபு ஆர்வத்துடன் பரிசைப் பிரித்தான். அது ஒரு யானை உருவ உண்டியல். அவன் அப்பாவிடம், “அப்பா இது என்ன?” என்று கேட்டான். அப்பா, “இது ஓர் உண்டியல். இதில் நீ பணம் சேமிக்கலாம்,” என்று கூறினார். “இந்த உண்டியலுக்கு நன்றி அப்பா,” என்று பாபு கூறினான்.

“அப்பா நான் பணம் சேமிப்பதற்குக் கொஞ்சம் பணம் தருகிறீர்களா?” என்று பாபு கேட்டான். அப்பா சரி என்று சொன்னார். அவன் உண்டியலில் பணம் போட்டான். அவன் மகிழ்ச்சியாக இருந்தான்.

பாபு தினமும் உண்டியலில் காசு சேமிப்பான். ஒரு நாள் பாபு, சேமித்த பணத்தை எடுத்தான். அவன் பள்ளிக்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்கினான். பாபு மகிழ்ச்சியாக இருந்தான். பாபு சேமிப்பின் அவசியத்தைக் கற்றுக்கொண்டான்.

Muruganandam Kirisha
3 Diligence

அலட்சியத்தால் ஏற்பட்ட விளைவு

தேவி ஒரு மூன்றாம் வகுப்பு மாணவி. அவளுக்கு அறிவியல் பாடம் என்றால் பிடிக்காது. அதனால் அவள் அறிவியல் பாடத்தில் வரைந்து கொண்டு இருப்பாள். அதனால் அவளுக்கு ஆசிரியர் சொல்வது ஒன்றும் புரியாது.

தேவி பள்ளி முடிந்து வீடு திரும்பியவுடன் தொலைக்காட்சியில் கேலிப்படம் பார்த்தாள். அவள் அவளுடைய தேர்வைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. அவள் தொடர்ந்து கேலிப்படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தேர்வைப் பற்றி அம்மாவிடம் சொல்லவில்லை. இறுதியில் தேர்வும் நடந்தது. தேவி தேர்வுக்குப் படிக்கவில்லை. அவளுக்கு ஒரு கேள்வியும் புரியவில்லை. அவன் பயத்தில் நகங்களை 'நற நற' வென கடித்தாள்.

மறுநாள் தேர்வு முடிவுகள் வந்தன. தேவி தன் தேர்வு மதிப்பெண்களைப் பார்த்தவுடன் தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தாள். அவளுடைய நண்பர்கள் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள். அவள் 'செய்வன திருந்தச் செய்' என்ற ஆத்திச்சூடியை நினைத்துப் பார்த்தாள். அவள் தன் தவற்றை உணர்ந்தாள்.

Jeffrey Sahaya Raj Infant Adney
3 Empathy

சேமிப்பு

அன்று ராமுவின் பிறந்தநாள். அவனுடைய அப்பா அவனுக்கு ஒரு பிறந்தநாள் பரிசு வாங்கித் தந்தார். ராமு மகிழ்ச்சியில் கைத்தட்டினான். அப்பா ராமுவிடம், "பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள்" என்று கூறினார்.

ராமு அப்பா தந்தப் பரிசை ஆர்வத்துடன் பிரித்தான். அவனுடைய பரிசு ஒரு யானை உருவ உண்டியல். ராமு, "நன்றி அப்பா!" என்று கூறினான். அவன் உண்டியலை எடுத்துக்கொண்டு அவனுடைய அறைக்குள் நுழைந்தான்.

ராமு உண்டியலில் காசு போட்டான். அவன் தினமும் உண்டியலில் காசு போட்டு வந்தான். ராமு, "நான் சேமித்த பணத்தை வைத்துப் பள்ளிக்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்கலாம்," என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

அடுத்து நாள் ராமு பள்ளியில் உள்ள புத்தகக் கடைக்குச் சென்றான். அவன் அங்கே இரண்டு பென்சில்கள் வாங்கினான். அவன் சேமித்த பணத்தைப் பயன்படுத்திப் பொருள்கள் வாங்கினான். ராமு அதை நினைத்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

Deynsikaa Gunalan
3 Diligence

சிறுவர்களின் நற்செயல்

பள்ளி விடுமுறை முடிந்தது. பாபுவும் ராமுவும் காலையில் எழுந்து, தங்கள் காலை கடன்களை முடித்து பள்ளிச் சீருடையை அணிந்தனர். அவர்கள் அம்மாவுடன் காலை சிற்றுண்டியை ருசித்துச் சாப்பிட்டார்கள். பள்ளிக்குக் கிளம்பும் நேரம் வந்தது. இருவரும் பள்ளிக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

பாபுவும் ராமுவும் பள்ளிக்குக் கிளம்பினார்கள். அவர்கள் பள்ளிக்குப் பூங்கா வழியே போனார்கள். அங்கே ஒரு பாட்டி கீழே விழுந்து கிடந்தார். பாட்டி வாங்கி வந்த பழங்கள் தரையில் சிதறிக்கிடந்தன. பாபுவும் ராமுவும் பாட்டியை நோக்கி விரைந்தனர். ராமுவும் பாபுவும் பாட்டியை வீடுவரை அனுப்பி வைத்தனர். அவர்கள் பாட்டியின் பிளாஸ்டிக் பைகளைத் தூக்க உதவினார்கள். பாட்டி மகிழ்ச்சியாக இருந்தார். பாட்டி ராமுவையும் பாபுவையும் பாராட்டினார்.

பின், ராமுவும் பாபுவும் பள்ளிக்குச் சென்றார்கள். தலைமையாசிரியர் பள்ளியின் வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தார். மாணவர்கள் பயந்து நின்றனர். பின் அவர்கள் தலைமையாசிரியரிடம் உண்மையைக் கூறினார்கள். தலைமையாசிரியர் இருவரையும் பாராட்டினார். அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக வகுப்புக்குச் சென்றனர்.

Deynsikaa Gunalan
3 Diligence

சுற்றுலா

அன்று வியாழக்கிழமை பள்ளி விடுமுறை நாள். ரவியும் அவனது குடும்பமும் விமான நிலையத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் கடவுச்சீட்டுகளை வெளியே எடுத்தார்கள். அதன் பிறகு, அப்பா கடவுச்சீட்டுகளை ஓர் ஆடவரிடம் கொடுத்தார். பிறகு, அவர்கள் பயணப்பெட்டிகளை எடுக்க சென்றார்கள்.

அவர்கள் பொறுமையாகப் பயணப்பெட்டிகளைக் கவனித்தார்கள். பின், "அப்பா, நம் பெட்டிகள் எங்கே இருக்கின்றன?" என்று ரூபி கேட்டாள். "கொஞ்சம் பொறுமையாக இரு ரூபி. பெட்டிகள் வரும்," என்று அப்பா சொன்னார்.

நீண்ட நேரம் ஆகியும் அவர்களுடைய பயணப்பெட்டிகளைக் காணவில்லை. "அப்பா! நம் பெட்டிகளைக் காணவில்லை," என்று ரவி சொன்னான். அவர்கள் அதிர்ச்சியுடன் அலுவலகத்திற்குச் செல்ல முடிவு செய்தார்கள்.

அம்மா அலுவலகத்தில் புகார் செய்தார். அப்போது ரவி ஓர் ஆடவர் அவர்களுடைய பெட்டிகளை எடுப்பதைப் பார்த்தான். ரவி அப்பாவிடம் அதைப் பற்றிச் சொன்னான். உடனே அப்பா திரும்பிப் பார்த்தார். அப்பா ஆடவரிடம் பேசினார். ஆடவர் அவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு பெட்டிகளை அவர்களிடம் கொடுத்தார். அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் சுற்றுலாவுக்குச் சென்றார்கள்.

Vijayakumar Vasumitra
4 Diligence

எங்கே போனாய்?

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. மறுநாள் பள்ளி விடுமுறை என்பதால் ராமுவும் அவன் தங்கை சீதாவும் ஊரிலிருந்து வந்திருந்த தங்களுக்கு பாட்டியுடனும் அம்மாவுடனும் வீட்டின் அருகிலிருந்த பூங்காவிற்கு உலாவச் சென்றனர். அவர்களுடன் அவர்களது செல்லப்பிராணியான டாமியும் சென்றது. டாமியின் கழுத்துப்பட்டையில் மாட்டப்பட்ட நீண்ட கயிற்றை ராமு பிடித்துக்கொண்டே, முகமெல்லாம் பல்லாகத் தெரிய சிரித்துக்கொண்டு நடந்தான்.

ராமுவின் அம்மாவும் பாட்டியும் இளைப்பாற, அங்கிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தனர். ராமுவும் சீதாவும் தாங்கள் எடுத்து வந்த பந்தை வைத்து விளையாடத் தொடங்கினர். இருவரும் மகிழ்ச்சி கடலில் மிதந்தனர். அதைப் பார்த்த டாமியும் துருதுருவென்று விளையாட ஆரம்பித்தது. அது மகிழ்ச்சியில் மாணைப்போல துள்ளிக் குதித்தது.

சீதா பந்தைத் தூக்கி வீசினாள். அந்தப் பந்தை எடுக்க டாமி ஓடியது. நேரமாகிக்கொண்டே இருந்தது. பந்தை எடுக்கச் சென்ற டாமியைக் காணவில்லை. ராமுவுக்கும் சீதாவுக்கும் பயம் மனத்தை உலுக்கியது. அவர்களது இதயம் வேகமாகத் துடிக்க ஆரம்பித்தது. டாமிக்கு என்ன ஆகியிருக்குமோ என்ற எண்ணம் அவர்களை வாட்டியது. அதனால் காற்றுப்போன பலுன்போல அவர்களுடைய முகங்கள் வாடின.

டாமியைத் தேடிக்கொண்டே ராமுவும் சீதாவும் நடந்தனர். தூரத்தில் டாமியின் கத்தும் சத்தம் கேட்டது. அங்கு சென்று பார்த்தபோது டாமி பந்தை எடுக்க பாய்ந்த வேகத்தில் வேலியின் இடையில் சிக்கிக்கொண்டு வெளியே வரமுடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்த சில நல்ல உள்ளம் கொண்ட ஆட்கள் டாமியைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தனர். ராமுவும் சீதாவும் வந்ததைப் பார்த்த டாமி, தாயைக் கண்ட பசுவைப்போல துள்ளிக் குதித்தது. அவர்கள் அந்த ஆட்களுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு டாமியைத் தூக்கிச் சென்றனர்.

Jeyakumar Deepa Chandrika
4 Diligence

திருட்டு!

அன்று புதன்கிழமை. ரவியும் பாட்டியும் பொங்கல் சந்தைக்குச் சென்றார்கள். அங்கு நிறைய பொருள்கள் இருந்தன. அவர்கள் மகிழ்ச்சியாகப் பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

திடீரென்று, கடைக்கு வெளியே ஒரு திருடன் இருந்தான். அவன் பாட்டியின் பையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடினான். பாட்டி திருடன் பின்னால் ஓடினார். அவரால் திருடனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவர் கீழே விழுந்தார். ரவி பாட்டிக்கு உதவினான். அருகில் நின்ற ஒருவர் காவலரைக் கூப்பிட்டார். சிறிது நேரத்தில் காவலர்கள் அங்கே வந்து திருடனைப் பிடித்தார்கள். “இனிமேல் திருடாமல் இருக்கவேண்டும். திருடுவதினால் எந்தப் பயனும் இல்லை,” என்று காவலர்கள் திருடனுக்கு அறிவுரை கூறினார்கள்.

காவலர் ஒருவர், பாட்டியிடம் அவரது பையை மீண்டும் தந்தார். பாட்டி அவருக்கு நன்றி கூறினார். ரவியும் அவர்களிடம் நன்றி கூறிவிட்டுப் பாட்டியைக் கட்டி தழுவினான்.

Solomon Joy Camellia
4 Confidence

சமூக சேவை

சீதா என்ற மாணவி வெஸ்ட் வீயூ தொடக்கப்பள்ளியில் படித்தாள். அவளுக்கு மாலதி மற்றும் ரவி என இரண்டு நண்பர்கள் இருந்தனர். ஒரு நாள், சீதா தன் சக மாணவர்களுடன் தமிழ் வகுப்பில் இருந்தாள். அப்பொழுது, ஆசிரியர் குமாரி மாலா, வகுப்பிற்கு வந்தார். “இன்று நாம் முதியோர் இல்லத்திற்குச் செல்ல போகிறோம்,” என்று அவர் சொன்னார். உற்சாகத்தில் மாணவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். அவர்கள் பேருந்தில் ஏறி முதியோர் இல்லத்திற்குச் சென்றார்கள்.

“ஹலோ. நான் திரு குமார். நான் உங்களை ஒளிப் பதிவுச் செய்யப் போகிறேன்,” என்று ஒருவர் வகுப்பு மாணவர்களிடம் சொன்னார். சீதாவும் அவளது நண்பர்களும் முதியோர்களுக்கு உணவு பரிமாறினார்கள்.

சீதா தன் நண்பர்களுடன் பாடல் மற்றும் நடனம் ஆடி முதியோர்களை மகிழ்வித்தாள். அதைப் பார்த்த முதியோர்களும் பாடல் பாடி நடனம் ஆடினார்கள். ஒரு முதியோர் இசைக்கருவியை வாசித்தார். முதியோர் இல்லத்தின் கலையரங்கம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கியது. இதைப் பார்த்த குமாரி மாலா மாணவர்கள் செய்த சமூக சேவையைப் பாராட்டி அவர்களுக்கு நன்றி கூறினார்.

சீதா வீட்டிற்குச் சென்ற பிறகு, தான் சமூகச் சேவை ஆற்றிய பதிவு செய்யப்பட்ட காணொளியைத், வீட்டில் உள்ள தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பு செய்தாள். அதைப் பார்த்த சீதாவின் தாத்தாவும் பாட்டியும் பெருமிதம் கொண்டார்கள்.

Sivapriyan
4 Diligence

பாட்டிக்கு நடந்த அசம்பாவிதம்

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை, ரவியும் அவனது குடும்பத்தினரும் பொங்கல் விழாவிற்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்க “லிட்டில் இந்தியாவிற்கு” புறப்பட்டனர். அங்கு நிறைய பொருள்கள் இருந்தன. ரவியின் பாட்டி சில பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு இருந்தார். ரவியின் பக்கத்தில் சந்தேகப்படும்படி யாரோ ஒருவர் நின்றனாண்டிருந்தார்.

ரவி சுற்றும் முற்றும் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது, அந்தச் சந்தேக நபர் பாட்டியின் கைப்பையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடினான். “திருடன்! திருடன்!” என ரவியின் பாட்டி கூச்சலிட்டார். திருடன் தலைத்தெறிக்க ஓடினான். பாட்டி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் மிகவும் பதற்றம் அடைந்தார். அதைப் பார்த்த ரவியும் அழ ஆரம்பித்தான். ரவியின் அப்பா பாட்டியைச் சமாதானம் செய்தார்.

உடனே ரவியின் அப்பா காவல் நிலையத்திற்கு ஓடிச் சென்று நடந்ததை விளக்கினார். அங்கிருந்த காவலர்கள் உடனே அந்த இடத்திற்கு விரைந்து வந்தனர். திருடனின் அடையாளங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டனர். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் திருடன் பிடிப்பட்டான். திருடனிடம் இருந்த பையைக் காவலர்கள் பாட்டியிடம் ஒப்படைத்தனர். காவலர்கள், கவனமாக இருக்கும்படி பாட்டிக்கு அறிவுறுத்திவிட்டுத் திருடனைக் கைது செய்து சென்றனர்.

அன்று முதல், ரவி எப்போதும் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்றும், நம்மைச் சுற்றி நடப்பதை விழிப்புடன் கவனிக்க வேண்டும் என்றும் கற்றுக்கொண்டான்.

Jeyakumar Deepa Chandrika
4 Diligence

பேரங்காடியில் திருட்டு

“மாலா, என் அருகிலேயேநில். எங்கேயும் சென்று விடாதே!” என அம்மா கூறியது, என்னை எங்கேயும் நகர விடாமல் கட்டிப் போட்டது. நாங்கள் ஒரு பேரங்காடியிலுள்ள ஒரு கடையில் மலிவு விற்பனையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது துணிகள் விற்கும் பகுதியில் அம்மா இருந்தபோது எனது கண்கள் பொம்மையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

சுற்றும் முற்றும் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த என் கண்கள், ஒரு செயலைப் பார்த்தவுடன் அகல விரிந்தன. எங்களுக்கு அருகில் ஒரு பெண்ணின் தோளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கைப்பையிலிருந்து அவருடைய பணப்பையை எடுக்க ஓர் இளைஞன் முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தான். அந்தப் பெண் அதைக் கவனிக்காமல், சட்டைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். நான் என் அம்மாவிடம் அந்தச் செயலைச் சுட்டிக் காட்டினேன். என் அம்மா அந்தப் பெண்ணை எச்சரிப்பதற்குள், இளைஞன் மின்னலாய் மறைந்து விட்டான்.

உடனே என் அம்மா தகவல் நிலையத்திற்கு ஓடிச் சென்று நடந்ததை விளக்கிப் புகார் செய்தார். அங்கிருந்த காவலர்கள் உடனே விரைந்து வந்தனர். இளைஞனின் அடையாளங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டனர். கண்ணிமைக்கும் நேரத்திற்குள், பேரங்காடியின் ஒரு மூலையில் இருந்த இளைஞனைக் காவலர்கள் பிடித்து வந்தனர். இளைஞனிடம் இருந்த பணப்பையை அவர்கள் பெண்ணிடம் ஒப்படைத்தனர்.

காவலர்கள் அப்பெண்ணைக் கவனமாக இருக்கும்படி அறிவுரை கூறினார்கள். அந்தப் பெண் எங்களுக்கு நன்றி கூறினார். பொது இடங்களில் நாம் எப்போதும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இச்சம்பவம் என் மனத்தில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்துவிட்டது.

Jeyakumar Deepa Chandrika
4 Diligence

பூனையை வதைக்காதே!

அன்று புதன்கிழமை. பள்ளி முடிந்தது. நானும் ரவியும் மாலை நேரத்தில் விளையாடும் காற்பந்து விளையாட்டைப் பற்றி உற்சாகத்துடன் பேசிக்கொண்டு நடந்தோம். அப்போது ‘மியாவ் மியாவ்’ என்ற சத்தம் கேட்டது. நாங்கள் சுற்றும் முற்றும் திரும்பிப் பார்த்தோம். அப்போது அருகில் நான்கு மாணவர்கள் நடைப்பாதையில் நின்றார்கள். அதில் ஒரு குறும்புக்கார மாணவன் ஒரு பூனையைக் குச்சியால் துன்புறுத்தினான். பூனை பயத்தில் ‘மியாவ் மியாவ்’ என்று கத்தியது. அதைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

உடனே நானும் ரவியும் அந்த மாணவன் அருகில் சென்றோம். “நீ பூனையை அடிப்பது மிகப் பெரிய தவறு. அது பாவம். நீ இப்போது அதை அடிப்பதை நிறுத்த வேண்டும்,” என்று கூறினோம். அந்தக் குறும்புக்கார மாணவன் கோபத்துடனும் எரிச்சலுடனும் எங்களைப் பார்த்தான். அவன் நாங்கள் கூறியதைக் கேட்கவில்லை.

அப்போது ஓர் ஆசிரியர் அங்கே வந்தார். உடனே நான் அவரிடம் சென்று நடந்ததைப் புகார் செய்தேன். ஆசிரியர் அந்த மாணவனைக் கடுமையாகக் கண்டித்தார். அதன் பின் அவனுக்கு அறிவுரை கூறினார். அந்த மாணவன் தான் செய்த தவற்றை உணர்ந்து ஆசிரியரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான்.

Senthil Kumar Srivarshan
4 Aspiration

தேசிய தினக் கொண்டாட்டம்

அன்று ஓர் இனிமையான மாலை பொழுது. அன்றுதான் சிங்கப்பூரின் தேசிய தின நாள். கலாவும் ரவியும் தேசிய தினக் கொண்டாட்டத்தைப் பார்க்க மிக மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தார்கள். அரங்கத்தில் மக்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. அவர்களுடைய அப்பா அவர்களைத் தேசிய அரங்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவர்கள் முதலில் அணிவகுப்பைப் பார்த்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் வானத்தில் நடந்த வானவேடிக்கையை அப்பா சுட்டிக் காட்டினார். பிள்ளைகள் அதை மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்தார்கள். அம்மா தொலைபேசியில் புகைப்படங்களை எடுத்தார். அணிவகுப்பைப் பார்த்து மக்கள் உற்சாகத்தில் கைத்தட்டியது பெரிய திரையில் தெரிந்தது.

உடனே, ரவி கலாவிடம் பெரிய திரையைச் சுட்டிக்காட்டினான். “கலா, அதோ பார்! நாம் எல்லாரும் பெரிய திரையில் தெரிகிறோம்!” என்று மகிழ்ச்சியில் கத்தினான். கலா அதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தான். பின்னர், ஆடல் பாடல், நடன நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. கலாவும் ரவியும் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்து ரசித்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் வீடு திரும்பினார்கள். அந்த நிகழ்ச்சி அவர்களுக்குப் புதிய அனுபவமாக இருந்தது.

Vimal Alphonse Raj Hazel
4 Briliance

நிலா பணியார விழா

காலை பொழுது இனிமையாக மலர்ந்தது. ரவிக்குப் பள்ளி விடுமுறை. ரவியும் அவனுடைய பெற்றோர்களும் ஒரு விளக்குக் கடைக்குச் சென்றார்கள். அங்கே, அவர்களுக்குப் பிடித்த ஒரு மீன் விளக்குக் கூண்டை வாங்கினார்கள். “இன்றிரவு நாம் செல்லவிருக்கும் நிலா பணியார விழாவிற்கு நீ இந்த விளக்குக் கூண்டை எடுத்துக்கொண்டு வா,” என்று தந்தை ரவியிடம் கூறினார்.

இரவு நேரம் ஆனது. ரவி நிலாப் பணியார விழாவுக்குச் சென்றான். அங்கே சீதாவும், சாலிசும் இருந்தார்கள். அனைவரும் குதூகலமாக இருந்தார்கள். ரவியும் அவனுடைய நண்பர்களும் விளக்குக் கூண்டுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு பாதையில் நடந்தார்கள். அப்போது ரவியின் விளக்குக்கூண்டு கைத் தவறி கீழே விழுந்தது.

ரவி அதிர்ச்சி அடைந்து அழுதான். தனது தந்தை வாங்கித் தந்த மீன் விளக்குக்கூண்டு அனலாய் ஆனதைக் கண்ட ரவியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்துகொண்டே இருந்தது. விளக்கிலிருந்த புகை மேலே பறந்தது. தன் கவனக்குறைவால் நடந்த இந்தத் தவற்றை எண்ணி ரவி மிகவும் வருத்தம் அடைந்தான்.

“பரவாயில்லை, ரவி! நீ என்னுடைய விளக்கை வைத்து விளையாடலாம்,” என சீதா ஆறுதல் சொன்னாள். இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத ரவியின் முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது. ரவி மகிழ்ச்சியுடன் “நன்றி சீதா,” என்று கூறினான்.

சீதாவின் உதவும் குணத்தைக் கண்ட ரவி அன்று இரண்டு பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டான். ரவி கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் மற்றவர்களுக்கு எப்போதும் உதவும் மனம் இருக்க வேண்டும் என்றும் அவன் கற்றுக்கொண்டான்.

Vijayakumar Vasumitra
4 Diligence

பொறுப்புள்ள பிள்ளைகள்

“நல்ல வேளை! பள்ளி விடுமுறை வந்துவிட்டது!” என்று மகிழ்ச்சியுடன் ராமு சொன்னான். ராமுவும் பாலாவும் காலை ஒன்பது மணிக்கு காலை உணவு சாப்பிட்டார்கள். பிறகு அம்மா சமையல் அறைக்குச் சென்று காய்கறிகள் முடிந்துவிட்டதை கவனித்தார். அம்மா ராமுவிடமும் பாலாவிடமும் பக்கத்தில் உள்ள சந்தைக்குப் போவதாகச் சொன்னார். பின் அவர் இருவரையும் கவனமாக இருக்கச் சொல்லிவிட்டுச் சந்தைக்குச் சென்றார்.

ராமுவும் பாலாவும் உணவு சாப்பிட்டு முடித்தனர். அவர்கள் அம்மாவுக்கு உதவி செய்ய நினைத்தார்கள். அதனால் அவர்கள் வீட்டைச் சுத்தம் செய்ய முடிவு எடுத்தனர். ராமு வீட்டின் சன்னலைத் துடைத்தான். அவன் நாற்காலி மீது ஏறி சன்னலைத் துடைத்தான். பாலா தரையைக் கூட்டினான். அவர்கள் வீட்டு வேலைகளைச் செய்து முடித்தனர்.

சிறிது நேரத்தில், ‘டிங் டோங்’ என வீட்டு மணி ஒலித்தது. “அம்மா வந்துவிட்டார் ராமு,” என்று பாலா சொன்னான். அவன் கதவைத் திறந்தான். அம்மா வீட்டுக்குள் கால் வைத்ததும் அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. “என்ன ஆச்சரியம்? வீடு இவ்வளவு சுத்தமாக இருக்கிறதே!” என்று அவர் அதிர்ச்சி அடைந்தார். அப்போதுதான் பாலாவும் ராமுவும் வீட்டைச் சுத்தம் செய்தார்கள் என்று கூறினார்கள்.

பின் பாலாவும் ராமுவும் வீட்டுப்பாடங்களைச் செய்ய அறைக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் வீட்டுப் பாடத்தைச் சேர்ந்து செய்தார்கள். அம்மா அறைக்குச் சென்று பாலாவையும் ராமுவையும் பாராட்டினார். அவர்கள் மிகவும் பொறுப்புள்ள பிள்ளைகள் என்பதை அவர் சொல்லிப் பெருமை அடைந்தார்.

ஆபத்தில் உதவிய தோழர்கள்

அன்று சனிக்கிழமை. குமாரும் ரவியும் நல்ல நண்பர்கள். அவர்கள் பூங்காவில் மகிழ்ச்சியாக மெதுவோட்டம் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். வார இறுதி நாட்களில் மெதுவோட்டம் ஓடுவது அவர்களுடைய வழக்கம். இருவரும் மகிழ்ச்சியாகப் பேசிக்கொண்டு மெதுவோட்டம் ஓடினார்கள்.

திடீரென்று ஓர் ஆள் வேகமாக மிதிவண்டி ஓட்டிக்கொண்டு வந்தார். அப்போது “டங்!” என்ற சத்தம் கேட்டது. அந்த ஆள் கால்வாயில் தடுக்கி விழுந்துவிட்டார். சத்தம் கேட்ட நண்பர்கள் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அந்த ஆள் கால்வாயில் விழுந்ததைப் பார்த்து அவர்கள் அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள்.

உடனே குமாரும் ரவியும் அவரை நோக்கி விரைந்து ஓடினார்கள். அருகில் சென்றபோதுதான் அந்த ஆள் அவர்களுடைய அண்டைவீட்டுச் சிறுவன் என்பது அவர்களுக்குப் புரிந்தது. அச்சிறுவன் வலியால் துடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ரவி அந்தச் சிறுவனைக் கால்வாயிலிருந்து தூக்க முயற்சி செய்தான். பின் இரு நண்பர்களும் சேர்ந்து அந்தச் சிறுவனைத் தூக்கித் தரையில் படுக்க வைத்தனர். அப்போது குமார் பக்கத்தில் இருந்த நடைப்பாதையில் சென்று அங்கிருந்த ஒரு பொது தொலைபேசியைப் பயன்படுத்தினான். அவன் மருத்துவமனைக்குத் தொடர்பு செய்து நடந்ததைக் கூறினார்.

சிறிது நேரத்தில் மருத்துவ வண்டி வந்தது. தாதிகள் சிறுவனைத் தூக்குப்படுக்கையில் வைத்து மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். உடனே குமாரும் ரவியும் சிறுவனின் பெற்றோருக்குத் தொடர்பு செய்து அவர்களிடம் நடந்த விபத்தைப் பற்றிக் கூறினார்கள். சிறுவனின் பெற்றோரும் நண்பர்கள் இருவரும் மருத்துவமனைக்குச் சென்றார்கள். அங்கே சிறுவனுக்குக் கட்டுப் போட்டிருந்ததை அவர்கள் பார்த்தார்கள். அதைப் பார்த்துச் சிறுவனின் பெற்றோர் தடுக்கிட்டார்கள். அவர்கள் மருத்துவரிடம் சென்று கேட்டபோது சிறுவனின் கால் எலும்பு முறிந்தவிட்டதாக மருத்துவர் கூறினார். அவர்கள் சிறுவனைப் பார்க்கச் சென்றார்கள். சிறுவன் குமாருக்கும் ரவிக்கும் நன்றி கூறினான். சிறுவனின் பெற்றோர்கள் நண்பர்களுக்கு நன்றி கூறி அவர்களைப் பாராட்டினார்கள். குமார் சிறுவனிடம் இனிமேல் மிதிவண்டி ஓட்டும்போது நன்றாகக் கவனித்து ஓட்ட வேண்டும் என்று அறிவுரை கூறினான். சிறுவன் தன் தவற்றை உணர்ந்தான்.

குமாரும் ரவியும் எப்போதும் மற்றவர்களுக்கு ஆபத்து நேரத்தில் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தனர். மேலும் ஆபத்து நேரத்தில் பிறருக்கு உதவுவதில் ஏற்படும் மனநிறைவு வேறு எதிலும் இல்லை என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

நேர்மை கடைப்பிடி

“மாலா நீ என்ன செய்கிறாய்? நாளை தேர்வு இருப்பதை மறந்துவிட்டாயா?” என்று மாலாவின் அம்மா கேட்டார். “ஐயோ! நான் தேர்வுக்குப் படிக்க மறந்துவிட்டேன்!” என்று மாலா கூறினாள். “இப்போது படிக்க நேரம் இல்லை! போய் தூங்கு!” என்று அம்மா கூறினார். அப்போது மாலா “சரி அம்மா!” என்று சொல்லிவிட்டுத் தூங்கச் சென்றாள். மறுநாள் மாலா தாமதமாக எழுந்து பள்ளிக்கு வேகமாக ஓடினாள்.

மாலா தன்னுடைய வகுப்புக்குச் சென்று அவளுடைய புத்தகத்தை வேகமாகப் படித்தாள். அப்போது ஆசிரியர் வகுப்புக்குள் வந்தார். அவர் கையில் நிறைய தாள்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்தார். அவர் எல்லோரிடமும் தாள்களைக் கொடுத்தார். மாலா அதைப் பார்த்துப் பயந்தாள். தேர்வு ஆரம்பித்தது. மாலாவிற்குப் பதற்றம் ஏற்பட்டது. அவளுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. அவள் பக்கத்தில் இருந்த சிறுவனுடைய தாளை எட்டிப் பார்த்தாள். அவன் அந்தச் சிறுவனின் விடைகளைப் பார்த்துத் தன் தாளில் எழுதினாள். அதைப் பார்த்த மாலாவின் தோழி, கீதா அதிர்ச்சி அடைந்தாள். அப்போது கீதா அமைதியாக, “மாலா! மாலா! நீ என்ன செய்கிறாய்?” என்று கேட்டாள். அதைக் கேட்ட மாலா அதிர்ச்சியுடன் கீதாவைப் பார்த்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் இடைவேளை மணி ஒலித்தது. கீதா ஆசிரியரிடம் நடந்ததைக் கூறச் சென்றாள். அப்போது மாலா கீதாவிடம் சென்று, ஆசிரியரிடம் கூற வேண்டாம் என்று கெஞ்சினாள்.

கீதா மாலாவைப் பார்த்து, “நீ செய்தது தவறு. நான் ஆசிரியரிடம் இதைப் பற்றிக் கூற வேண்டும்!” என்று கூறினாள். அப்போது மாலா, “நான் இனிமேல் இப்படிச் செய்யமாட்டேன். ஏதோ பயத்தில் நான் தவறு செய்துவிட்டேன். என்னை மன்னித்துவிடு. தயவு செய்து என்னைக் காப்பாற்று!” என்று மாலா மீண்டும் கெஞ்சினாள். கீதா மாலா மீது இரக்கப்பட்டாள்.

“சரி. இனிமேல் இப்படி நீ செய்யவேக்கூடாது. எப்போதும் நேர்மையாக இருக்கவேண்டும் மாலா,” என்று கீதா அவளுக்கு அறிவுரை கூறினாள். மாலா தன் தவற்றை உணர்ந்தாள். மாலா கீதாவின் அறிவுரையைக் கேட்டு அதைத் தன் மனத்தில் பசுமரத்தாணிப்போல் பதிய வைத்தாள். பின் இருவரும் இடைவேளைக்குச் சென்றார்கள்.

முரளியின் நற்செயல்

அன்று ஓர் இனிமையான வெள்ளிக்கிழமை. பள்ளி முடியும் மணி ஒலித்தது. குறும்புக்கார பள்ளி மாணவன் முரளி, தான் பள்ளித் தேர்வில் அதிகமான மதிப்பெண்கள் வாங்கிய மகிழ்ச்சியில் ஒரு சினிமாப் பாடலுக்கு வாயில் சீட்டியடித்துக்கொண்டே தன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

முரளி பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள பேருந்து நிலையத்துக்குச் சென்றான். அங்கே அவன் பேருந்து வருகைக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். நீண்ட நேரம் பேருந்து வராததால் அங்கு உள்ள இருக்கையில் அமர முரளி முடிவு செய்தான். இருக்கையின் அருகில் சென்றதும் முரளி அதிர்ச்சி அடைந்தான். அங்கு அவன் கண்ட பொருள் அவனைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. இருக்கையில் ஒரு பணப்பை இருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் முரளியின் கண்கள் அதிர்ச்சியில் அகல விரிந்தன.

அந்தப் பணப்பை யாருடையதாக இருக்கும். யார் இதை மறந்து வைத்திருப்பார்கள் என்ற பல கேள்விகள் முரளியின் மனத்தில் தோன்றின. முரளி அங்கும் இங்கும் பார்த்தான். ஆனால் அங்கு ஒருவரும் இல்லாததால் அவன் பணப்பையை எடுத்து உள்ளே திறந்து பார்த்தான். அதில் நிறைய பணம் இருந்தது. உடனே அவனுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நெடு நாளாக அவன் ஆசைப்பட்ட புகைப்படக் கருவியை வாங்கலாம் என்று முரளி எண்ணினான்.

உடனே அவன் எண்ணியப்படியே அந்தப் பணப்பையை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். அவன் தான் விரும்பிய புகைப்படக் கருவியை வாங்க ஆர்வத்தோடு புறப்பட்டான். போகும் வழியில் முரளிக்கு அவனது பெற்றோரது ஞாபகம் வந்தது. அவர்கள் கூறிய அறிவுரையை அவன் யோசித்துப் பார்த்தான். “முரளி நாம் எப்போதும் பிறருடைய பொருள்களை எடுக்கக்கூடாது,” என்று அவர்கள் கூறி இருந்தார்கள். அவர்களது நல்ல அறிவுரை முரளி மனத்தில் தோன்றியது. உடனே தான் செய்ய நினைத்த தவற்றை முரளி நினைத்துப் பார்த்து வருந்தினான். அவன் தன் செயலை மாற்றிக்கொள்ள முடிவு செய்தான்.

அந்தப் பணப்பையை யாரிடம் ஒப்படைப்பது என்று சிறிது நேரம் அவன் யோசித்தான். பின்பு காவல் நிலையத்தில் ஒப்படைப்பதுதான் சிறந்தது என்று முரளி முடிவு செய்தான். முரளி தன் வீட்டுக்கு அருகில் உள்ள ஒரு காவல் நிலையத்துக்குச் சென்றான். அங்கிருந்த காவல் அதிகாரியிடம் நடந்த சம்பவத்தைக் கூறி பணப்பையை ஒப்படைத்தான்.

அச்சமயம் ஒரு பெண் தன் பணப்பை தொலைந்துவிட்டது என்று காவல் அதிகாரியிடம் கூறினார். அப்போது காவல் அதிகாரி முரளி கொடுத்த பணப்பையை அவரிடம் காட்டி அது அவருடையதா என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தப் பெண் அது தன்னுடையதுதான் என்று உறுதியாகக் கூறினார். பின், அந்தப் பெண்ணும் காவல் அதிகாரியும் முரளிக்கு நன்றி கூறினார்கள். அந்தச் சம்பவத்தைக் காவல் அதிகாரி முரளியின் பள்ளித் தலைமையாசிரியரிடம் கூறினார்.

மறுநாள் தலைமையாசிரியர் முரளியைப் பள்ளி மேடைக்கு அழைத்து அவன் செய்த நற்செயலைப் பற்றி மற்ற மாணவர்களிடம் கூறி முரளியைப் பாராட்டினார். முரளி தன் பெற்றோர் சொன்ன அறிவுரைப்படி ஒரு நற்செயலைச் செய்ததை எண்ணிப் பெருமை அடைந்தான்.

தன்வினை தன்னைச் சுடும்

அன்று பள்ளி விடுமுறை. மாலதியும் அவளுடைய தம்பி மாறனும் பூங்காவுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் உற்சாகமாகப் பேசிக்கொண்டே சென்றார்கள். அப்போது மாறனுக்குப் பசி எடுத்தது. அதனால் மாறன் அவன் காற்சட்டை பையிலிருந்து ஒரு குச்சி மிட்டாயை எடுத்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

மாறன் அவன் கையில் வைத்திருந்த மிட்டாய்த்தானைக் குப்பைத்தொட்டியில் போடுவதற்காகச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். அவன் அருகில் எந்தக் குப்பைத்தொட்டியும் இல்லாததால் அவன் அந்த மிட்டாய்த்தானைத் தரையில் போட்டான். அதைப் பார்த்த மாலதி தம்பியிடம் அப்படிச் செய்யக்கூடாது என்று கூறினாள். “மாறன் அதை எடு. அந்தத் தானைக் குப்பைத்தொட்டியில் போடு” என்று கூறினாள். ஆனால் மாறன் அக்கா சொன்னதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

மாலதி அவனது அலட்சியப்போக்கைப் பார்த்துக் கோபம் அடைந்தாள். அவன் கண்கள் இரத்தம்போல் சிவந்தன. மாலதி மீண்டும் மாறனை எச்சரித்தாள். ஆனால் மாறன் செவிடன் காதில் சங்கு ஊதினாற்போல் இருந்தான். மாலதி உடனே அந்தத் தானை எடுத்துச் சிறிது தூரத்திலிருந்த குப்பைத்தொட்டியில் போட்டாள்.

அச்சமயத்தில் “ஆ! ஆ!” என்று மாறனின் அலறல் சத்தம் கேட்டது. மாலதி சத்தம் வந்தத் திசையை நோக்கிப் பார்த்தாள். அங்கு மாறன் ஒரு வாழைப்பழத் தோல் வழக்கிக் கீழே விழுந்து கிடந்தான். மாறன் வலி தாங்காமல் கதறினான். உடனே மாலதி அவனைத் தூக்கிவிட்டாள். ஆனால் மாறனால் ஒழுங்காக நடக்க முடியவில்லை. மாலதி மெதுவாக மாறனை அருகிலிருந்த சிகிச்சையகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். மருத்துவர் மாலதியிடம் மாறனின் கை எலும்பு முறிந்துவிட்டது என்று கூறினார். பின் அவர் அவனுக்குக் கையில் கட்டுப் போட்டார்.

மாலதி “மாறா! நான் சொல்கிற அறிவுரையை இப்போதாவது கேள்! தன்வினை தன்னைச் சுடும்! நீ செய்த தவற்றினால், நீயே வழக்கி விழுந்துவிட்டாய். மற்றவர்களும் இதுபோல வழக்கி விழுந்துவிடுவார்கள். குப்பையைக் குப்பைத்தொட்டியில்தான் போடவேண்டும். நம் சுற்றுச் சூழலைச் நாம்தான் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும். புரிகிறதா?” என்று அறிவுரை கூறினாள். மாறன் தன் தவற்றை எண்ணி வருந்தினான். இனி இவ்வாறு செய்வதில்லை என்று அவன் முடிவு செய்தான்.

நேர்மை

“வணக்கம் மாணவர்களே! இன்று உங்களுக்கு ஒரு தேர்வு இருக்கிறது. இப்பொழுது நான் பயிற்சி தாள்களைக் கொடுக்க போகிறேன்!” என்று ஆசிரியர் திருமதி கவிதா கூறினார். அவர் எல்லாரிடமும் தேர்வுத் தாளைக் கொடுத்தார். மாணவர்கள் எல்லாரும் தேர்வை எழுத ஆரம்பித்தார்கள். “இன்று தேர்வா? நான் தேர்வுக்குப் படிக்கவில்லையே! நான் எப்படிப் படிக்காமல் நல்ல மதிப்பெண்கள் பெறுவது?” என்று மாலா பயத்தில் தனக்குள் யோசித்தாள்.

அவள் பயத்தில் தானைத் திறந்தாள். அவள் நம்பிக்கையுடன் தேர்வைச் செய்தாள். ஆனாலும் அவளுக்குப் பதற்றம் ஏற்பட்டது. தன்னால் செய்ய முடிந்த கேள்விகளை செய்துகொண்டிருந்தாள். ஆசிரியர் முன்னும் பின்னும் நடந்து மாணவர்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். மாலா கடைசி கேள்வியைச் செய்ய தொடங்கினாள். “இந்தக் கேள்வி எனக்குச் செய்ய தெரியவில்லையே!” என்று அவள் தனக்குள் புலம்பினாள். “இன்னும் பத்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன!” என்று ஆசிரியர் கூறினார். மாலாவுக்குப் பதற்றம் ஏற்பட்டது. அவளுக்குக் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. அவள் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். தன் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த மாணவனைப் பார்த்தாள். அப்போது அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. தன் பக்கத்தில் இருந்த மாணவனது தானை எட்டிப் பார்த்தாள். அவன் எழுதிய விடையைப் பார்த்து தன் தாளில் எழுதினாள்.

“நேரம் முடிந்துவிட்டது, எல்லாரும் உங்கள் தாள்களைக் கொடுங்கள்!” என்று திருமதி கவிதா கூறினார். மாணவர்கள் எல்லாரும் தேர்வு தாள்களை ஆசிரியரிடம் கொடுத்தார்கள். மாணவர்கள் சிலர் கழிவறைக்குச் சென்றார்கள். அப்போது கீதா மாலாவிடம் சென்று, “மாலா, நீ பக்கத்தில் இருந்த மாணவனின் தானை எட்டிப் பார்த்து விடையை எழுதினாய் என்று எனக்குத் தெரியும். நான் ஆசிரியரிடம் இதைப் பற்றிச் சொல்ல போகிறேன்,” என்று மிரட்டினாள். மாலா அதைக் கேட்டு நடுங்க ஆரம்பித்தாள். அவள் கீதாவிடம் கெஞ்சினாள்.

“கீதா, தயவு செய்து ஆசிரியரிடம் இதைச் சொல்லாதே,” என்று கெஞ்சினாள். கீதா மாலா கெஞ்சுவதைப் பார்த்துக் குழம்பிப்போய் என்ன செய்வது என்று எண்ணினாள். ஆனால், கீதா நேர்மையற்ற செயலைப் பற்றி ஆசிரியரிடம் சொல்வதுதான் முறை என்று முடிவு செய்தாள். அவள் ஆசிரியரிடம் மாலாவின் செயலைப் பற்றிச் சொல்ல சென்றாள். கீதா வகுப்பிற்குச் சென்றவுடன் ஆசிரியரிடம் நடந்ததைப் பற்றிக் கூறினாள். ஆசிரியர் மாலாவை அழைத்து அவளை ஏசினார். ஆசிரியர் மாலாவுடைய பெற்றோருக்குத் தொடர்புகொண்டு நடந்ததைக் கூறினார். மாலா வீட்டுக்குச் சென்றவுடன் பெற்றோர் அவளைக் கடுமையாக ஏசினார்கள். மாலா தான் செய்த தவற்றை எண்ணி வருந்தினாள். அவள் நேர்மையாக இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்றுக்கொண்டாள்.

ஒன்றுகூடி உதவலாம்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. 'கிரீங்! கிரீங்!' எனப் பள்ளி மணி ஒலித்தது. தமிழ் ஆசிரியர் வகுப்பறைக்குள் வந்ததும் மாணவர்களிடம் வீட்டுப்பாடங்களைச் சரி பார்த்துவிட்டு, பாடத்தைக் கற்பித்தார். வாரத்தின் இறுதி நாள் என்பதால் அனைவரும் உற்சாகத்துடன் காணப்பட்டனர். மாலா சுறுசுறுப்பாகக் காணப்பட்டாள். சிறிது நேரத்தில் பள்ளி இடைவேளை மணி ஒலித்தது. மாலா சிட்டாய் பறந்து அவளுக்குப் பிடித்த உணவு கடைக்குச் சென்றாள். அதே வகுப்பில் படிக்கும் ரவி மிகவும் குறும்புக்காரன். அவன் மற்றவர்கள் மீது அக்கறையுடன் இருக்கமாட்டான்.

ரவி இடைவேளையில் பூப்பந்து விளையாட வேகமாக ஓடினான். அவன் முன்னால் சென்ற மாலாவைக் கவனிக்காமல் அவளை இடித்துவிட்டான். இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத மாலா தடுக்கிக் கீழே விழுந்தாள். அப்போது மாலாவின் கையிலிருந்த காசு கால்வாயில் விழுந்தது. இதைப் பார்த்த மாலா அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

“ஐயோ! என் காசு கால்வாயில் விழுந்துவிட்டதே!” என்று அழுது கொண்டே கூறினாள். இதைக் கேட்ட மாலாவின் நண்பன் குமார், “கவலைப்படாதே மாலா! நான் காசை எடுக்க முயற்சி செய்கிறேன்,” என்று கூறினான். “காசைக் கால்வாயிலிருந்து எடுத்ததும் நாம் சேர்ந்து சாப்பிடலாம்,” என்று குமார் மாலாவுக்கு ஆறுதல் கூறினான்.

குமார் கால்வாய் கம்பியைத் தூக்க முயற்சி செய்தான். அருகில் இருந்த மற்ற மாணவர்கள் அவனை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். யாரும் அவனுக்கு உதவ வரவில்லை. பிறகு மாலா, “நீங்கள் அனைவரும் முயற்சி செய்தால் சுலபமாக அந்தக் கால்வாய் கம்பியைத் தூக்கலாம்,” என்று கூறினாள். அதைக் கேட்ட அனைவரும் குமாருக்கு உதவி செய்ய முன் வந்தனர்.

குமாரும் மற்ற மாணவர்களும் சேர்ந்து கம்பியைத் தூக்கினார்கள். பிறகு குமார் கால்வாயிலிருந்த காசை எடுத்து மாலாவிடம் கொடுத்தான். மாலா மகிழ்ச்சியுடன் அனைவருக்கும் நன்றி கூறினாள். பின்பு அனைவரும் சேர்ந்து அதே இடத்தில் தூக்கிய கம்பியை மீண்டும் வைத்தனர். இதை அனைத்தையும் பார்த்த ஆசிரியர் குமாரையும் மாணவர்களையும் பாராட்டினார்.

பொது இடத்தில் கவனம் தேவை

அன்று மாதவனுக்கும் குமரனுக்கும் பள்ளி விடுமுறை. அதனால் அவர்கள் இருவரும் கூடைப்பந்து விளையாடுவதற்காகக் கூடைப்பந்து மைதானத்துக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் அங்கே சென்றவுடன் “டமார்!” என ஓர் இடி சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து கனத்த மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. அதைக் கண்ட மாதவனும் குமரனும் சோகத்தின் உச்சத்தை அடைந்தார்கள். தாங்கள் விரும்பியபடி கூடைப்பந்து விளையாட முடியாததை எண்ணி அவர்கள் வருந்தினர்.

முதலில் மாதவனும் குமரனும் வீட்டிற்குச் செல்ல திட்டமிட்டார்கள். சிறிது நேரம் கழித்து மாதவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. “குமரன், நம் கட்டடத்தின் அருகே ஓர் இடம் இருக்கிறது. வா! நாம் அங்கு சென்று கூடைப்பந்து விளையாடலாம்,” என்று மாதவன் கூறினான். “சரி மாதவன்,” என்று குமரன் கூறினான். சற்று நேரம் கழித்து அவர்கள் மாதவன் கூறிய இடத்தை அடைந்தார்கள். அந்த இடத்தில் ஒரு சுவர் அறிக்கை இருந்தது. அதில் பந்தை வைத்து விளையாடக்கூடாது என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. மாதவனும் குமரனும் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அவர்கள் கூடைப்பந்து விளையாடினார்கள். இருவரும் யார் திறமையாக விளையாடுகிறார்கள் என்று தங்களுக்குள் போட்டி வைத்து விளையாடினார்கள்.

அப்போது அவர்கள் இருவரும் விளையாடிய இடத்தில் ஒரு மூதாட்டி நடந்து வந்தார். மாதவனும் குமரனும் அந்த மூதாட்டியைக் கவனிக்கவில்லை. மாதவன் குமரனிடம் போட்டியில் தோற்றுவிட்டதால் அவன் எரிச்சல் அடைந்தான். அவன் கோபத்தில் பந்தை வேகமாக எறிந்தான். மறுகணமே அந்தப் பந்து மூதாட்டியைத் தாக்கியது. மூதாட்டியின் கையில் ஒரு கனத்த பை இருந்தது.

பந்து விழுந்த அதிர்ச்சியில் பாட்டி தன் கையில் வைத்திருந்த பையைக் கீழே போட்டார். மறுகணமே அவர் வலி தாங்க முடியாமல் “ஓ” வெனக் கத்தினார். அதைப் பார்த்த மாதவனும் குமரனும் பாட்டிக்கு உதவ மின்னல் வேகத்தில் ஓடி வந்தார்கள். ஓடி வரும்போது, மாதவன் கால் இடறிக் கீழே விழுந்துவிட்டான். குமரன் பாட்டியை எழுந்து நிற்க உதவினான். பின் அவரின் பையை எடுத்துப் பாட்டியிடம் கொடுத்தான்.

மாதவனும் குமரனும் பாட்டியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். பிறகு அவர்கள் சுவரில் ஒரு அறிக்கை இருப்பதைக் கவனித்தார்கள். பிறகு அவர்கள் பொது இடத்தில் உள்ள கட்டளையை மறக்கூடாது என்பதை அறிந்தார்கள். இருவரும் பந்தை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றார்கள்.

நிழலாட்டம்

அன்று பள்ளி விடுமுறை வாரம். ரவியும் அவன் அக்காவும் தங்கள் பெற்றோருடன் இந்தோனீசியாவுக்குச் சென்றார்கள். ரவி மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தான். அவர்கள் விமான நிலையத்துக்குச் சென்று விமானத்தில் பயணம் செய்தார்கள். சில மணி நேரங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் இந்தோனீசியாவில் தரை இறங்கினார்கள்.

அங்குள்ள விமான நிலையத்திலிருந்து வெளியே போகும்போது ரவி 'வாயாங் குலித்' என்னும் நிழலாட்டம் பற்றி ஒரு விளம்பரத்தைப் பார்த்தான். ரவிக்குச் சிறு வயதிலிருந்து அதைப் பார்க்க மிகவும் ஆசை. அதனால் அவன் தன் பெற்றோரிடம் நிழலாட்டம் பார்க்க அனுமதி கேட்டான். பல முறை கெஞ்சிய பிறகு அவர்கள் சரி என்று கூறினார்கள். ரவி அளவு கடந்து மகிழ்ச்சி அடைந்தான். பின் அவர்கள் ஒரு விடுதிக்குச் சென்றார்கள்.

அடுத்த நாள் ரவியும் அவன் குடும்பமும் பேருந்து எடுத்து 'வாயாங் குலித்' என்ற நிழலாட்டம் நாடகத்தைப் பார்க்கச் சென்றார்கள். அவர்கள் அரங்கத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். அந்த இடம் இருட்டாக இருந்தது. சிறிது நிமிடங்களில் நிகழ்ச்சி ஆரம்பித்தது. எல்லோரும் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு களித்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் அந்த நிழலாட்டம் முடிந்தது. ரவிக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அவர்கள் தங்கள் விடுதிக்குத் திரும்பும்போது, நிழலாட்ட பொம்மை கலைஞர்களைப் பார்த்தார்கள். ரவி ஆர்வத்துடன் அவர்களிடம், "நீங்கள் சிறப்பாக நிழலாட்டம் செய்தீர்கள்," என்று கூறினான். பின் அவர்கள் விடுதிக்குப் போனார்கள். போகும் வழியில், ரவி நிழலாட்ட பொம்மையைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டு இருந்தான். "இதை நான் வீட்டில் செய்து பார்க்கப் போகிறேன்," என்று அவன் நினைத்தான். விடுதியை அடைந்ததும் ரவி நிழலாட்ட பொம்மை செய்ய தேவையான பொருள்களை எடுத்தான். அவன் நிழலாட்ட பொம்மை செய்ய முயன்றான்.

ரவி பலமுறை அந்தப் பொம்மையைச் செய்ய முயற்சி செய்தான். ஆனால் அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அதனால் அவன் அதைச் செய்வதை நிறுத்திவிட்டுச் சோகத்துடன் தூங்கச் சென்றான். ரவியின் அப்பா அறையின் வாயிலில் நின்று அவன் செய்ததைப் பார்த்தார்.

அவன் அப்பா தூங்காமல் அந்த நிழலாட்ட பொம்மையைச் செய்து முடித்தார். காலை விடிந்ததும் ரவி எழுந்து தன் மேசையில் நிழலாட்ட பொம்மையைப் பார்த்து அதிர்ச்சி அடைந்தான். அவன் அப்பா அவன் பின்னால் நின்று பார்த்தார். ரவி தனக்கு உதவி செய்த அப்பாவுக்கு நன்றி கூறினான்.

கனவு நனவாகுமா?

"இன்று சிங்கப்பூர் விலங்கியல் தோட்டத்தில், ஒரு பாண்டா ஒரு குட்டியைப் பெற்றெடுத்தது," என்று செய்தி அறிவிப்பாளர் கூறினார். அதைக் கேட்ட ராமுவுக்குத், தான் விலங்கியல் தோட்டத்திற்குத் தன் வகுப்போடு சென்ற நினைவுகள் வந்தன...

"இன்று நாம் விலங்கியல் தோட்டத்திற்குச் செல்ல போகிறோம்," என்று ராமுவின் அறிவியல் ஆசிரியர் கூறினார். அவர் கூறியதைக் கேட்ட ராமுவும் மற்ற மாணவர்களும் ஆனந்தத்தில் துள்ளிக் குதித்து ஆரவாரம் செய்தார்கள். ராமுவால் தன் கண்களை நம்பவே முடியவில்லை.

அரைமணி நேரம் கழித்து, பள்ளி பேருந்து வந்தது. ராமுவும் அவன் நண்பர்களும் பேருந்தில் ஏறினார்கள். பேருந்தில் ஏறிக்கொண்டிருந்தபோது குறும்புக்கார ராமு தன் நண்பர்களின் பைகளை இழுத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய குறும்புக்காரச் செயல்களை அவனது நண்பர்களால் தாங்கவே முடியவில்லை.

பேருந்தில் எல்லோரும் அமைதியாகத் தங்கள் வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் ராமு மட்டும் அமைதியாக இருக்காமல் மற்றவர்களைத் தொந்தரவு செய்துகொண்டே இருந்தான். அவன் ஒரு மாணவியின் புத்தகத்தை இழுத்து அவளை வெறுப்பேற்றிக்கொண்டே இருந்தான். அவன் மட்டும் பேருந்தில் சிரித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து, அவர்கள் விலங்கியல் தோட்டத்தை அடைந்தார்கள். எல்லா மாணவர்களும் சுற்றும் முற்றும் எல்லா விலங்குகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் ராமுவை மட்டும் ஒரு சிறிய குரங்கு கவனித்தது. அவன் அதை நோக்கி விரைவாகச் சென்று தன் பையைக் குறும்புத்தனமாக அதன் முன் வீசிக்கொண்டு இருந்தான். அந்நேரத்தில் குரங்குக்குப் பசியாக இருந்தது. மேலும் ராமுவின் பையில் நிறைய உணவு இருந்ததால், பையிலிருந்து நல்ல மணம் வீசியது. அந்த உணவின் மணத்தை நுகர்ந்த குரங்கு, உடனே ராமுவின் பையைக் களவிக்கொண்டு மரத்தின் மேல் ஏறியது.

"ராமு! ராமு!" என்று அம்மா கத்தினார். ராமு மீண்டும் நிகழ் காலத்திற்கு வந்தான். அப்போது தான் கண்டது ஒரு கனவு என்பதை ராமு உணர்ந்தான். அவன் எப்போது கோவிட்பரவல் நோய் முற்றிலும் முடிந்து, மீண்டும் மாணவர்கள் கற்றல் பயணத்திற்குச் செல்ல முடியும் என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். விலங்கியல் தோட்டத்திற்குச் செல்லும் தனது கனவு நனவாக வேண்டும் என்று ராமு விரும்பினான்.

தீய எண்ணத்தின் விளைவு

அன்று புதன்கிழமை. வழக்கம்போல் நான் என் வகுப்பறையில் என் பாடத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தேன். ஆசிரியர் அன்று ஏனோ கடுஞ்சினத்தில் இருப்பதுபோலவே தோன்றியது. அப்போது நான்கு சட்டாம்பிள்ளைகள் என் வகுப்பறையின் கதவைத் தட்டினர். என் ஆசிரியர் அவர்களை உள்ளே வரச்சொன்னார். அவர்கள் உள்ளே வந்ததும், “ஆசிரியர்! நாங்கள் நேற்று ஒரு சிறுவன் வகுப்பறைக்குச் சென்று ஒரு திறன்பேசியை எடுப்பதைப் பார்த்தோம். இதோ அந்தச் சிறுவன்!” என்று என்னைக் கைக்காட்டினார்கள். இதைக் கண்ட எனக்கு அச்சம் வந்தது. ஆசிரியர் என்னைத் திட்டப் போகிறார்! நான் என்ன செய்வது? என்று ஆயிரம் கேள்விகள் என் மனத்தில் தோன்றின. ஆனால் எந்தக் கேள்விக்கும் எனக்குப் பதில் இல்லை. தொலைபேசியைப் பற்றிய என் எண்ணங்கள் பின்னோக்கிச் சென்றன. நேற்று...

சோமுவுடைய மனம் உல்லாசத்தில் பறந்துகொண்டிருந்தது. ஏன்னென்றால் சோமுவுடையபெற்றோர் அவனுக்கு ஒருபுதியதிறன்பேசியை வாங்கிக்கொடுத்திருந்தனர். அதனால் சோமுவுக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி. வகுப்பறையை அடைந்ததும் சோமு தன்னுடைய புதிய திறன்பேசியை எல்லோரிடமும் காண்பித்தான். இதைக் கண்ட நான் மிகவும் பொறாமை அடைந்தேன். ஏன்னென்றால் என்னுடைய பெற்றோர் எனக்குத் திறன்பேசியை வாங்கிக்கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள். நான் சோமுவைச் சுட்டெரிப்பதுபோல் முறைத்துப் பார்த்தேன். அந்தத் திறன்பேசியைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்குள் மேலோங்க நான் அதைத் திருடத் தீர்மானித்தேன். எனவே, இடைவேளை நேரத்தில் நான் வகுப்பறைக்குச் சென்றேன். யாராவது என்னைப் பார்க்கிறார்களா என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். ‘திரு திரு’ வென கைகள் தோறும் என் கண்கள் அலைபாய்ந்தன. யாரும் என் கண்களுக்குத் தென்படாததால் நான் அந்தத் திறன்பேசியைச் சோமுவுடைய பையிலிருந்து திருடி என் பையினுள் வைத்துவிட்டு அகூர வேகத்தில் வகுப்பைவிட்டு வெளியேறினேன்.

இடைவேளை நேரம் முடிந்தபோது, தன்னுடைய திறன்பேசி தன்னிடம் இருக்கிறதா என்று சரிபார்க்க சோமு தன் பையைத் திறந்தான். ஆனால் தன்னுடைய பையினுள் திறன்பேசியை இல்லாததை உணர்ந்தபோது அவனுக்கு அடி வயிற்றில் இடி விழுந்ததுபோல இருந்தது. “யார் என் திறன்பேசியைத் திருடினார்?” என்று அவன் அமுதான். ஆனால் யாரும் முன் வரவில்லை. துக்கம் தாங்கமுடியாமல் சோமு அழ ஆரம்பித்தான். கண்ணீர் அவன் முகத்திலிருந்து தாரை தாரையாகக் கொட்டியது. இதைக் கண்ட நான் அமைதியாக இருந்தேன்.

“ஏன் ரவி இப்படி செய்தாய்?” என்று ஆசிரியர் என்னைக் கேட்டபோது என் எண்ணங்கள் கலைந்தன. வெட்கத்தால் தலை குனிந்தவாறே நான் சோமுவிடம் மன்னிப்புக் கூறி அவனுடைய திறன்பேசியை அவனிடமே திருப்பிக் கொடுத்தேன். “ரவி திருடுவது தவறு. உன்னிடம் திறமை இருக்கிறது. அதை மறந்துவிடாதே!” என்று ஆசிரியர் எனக்கு அறிவுரை கூறினார். இதனால்தான் ஆசிரியர் என் மீது கோபமாக இருந்தார் என்பதையும் நான் உணர்ந்தேன். பின் இத்தவற்றை என்றும் செய்யமாட்டேன் என்று உறுதிமொழி பூண்டேன். என் மன்னிப்பையும் உறுதிமொழியையும் கேட்ட சோமு என்னை மன்னித்துவிட்டான்.

பிறகு நாங்கள் இருவரும் நகையும் சதையும்போல் நல்ல நண்பர்களாக ஆனோம். இக்கதையிலிருந்து நாம்,

“உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக்

கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்”
என்ற திருக்குறளை அறிந்துகொள்ளலாம்.

நண்பர்களின் விழிப்புணர்வு

அன்று சனிக்கிழமை என்பதால் பள்ளி இல்லை. ரவியும் அவனுடைய நண்பன் பாலாவும் கூடைப்பந்து விளையாடத் திட்டமிட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் திட்டமிட்டதுபோலவே ரவியும் பாலாவும் அவர்கள் வீட்டின் அருகில் உள்ள கூடைப்பந்து மைதானத்தில் கூடைப்பந்து விளையாடினார்கள். திடீரென்று யாரோ ரவியின் மிதிவண்டியை நோக்கி தலைதெறிக்க ஓடுவதை பாலா கண்டு அதிர்ச்சிக்குள்ளானான்.

உடனே பாலா, அந்த அந்நியனை ரவியிடம் சுட்டிக்காட்டி, “ரவி இவன்தானே செய்தியில் வந்த மிதிவண்டி திருடன்?” என்று கேட்டான். அதைக் கேட்ட ரவி தன் நண்பன் கூறியதை நம்ப முடியாமல் பாலா சுட்டிக்காட்டிய நபரைக் கண்டான். பாலா கூறியதுபோலவே அந்த நபர் செய்தியில் வந்த மிதிவண்டி திருடன் என்று அறிந்த ரவி திகைத்துப்போய் சிலையாய் நின்றான்.

அவர் என்ன செய்ய போகிறார் என்பதை அறிய, ரவியும் பாலாவும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். அந்த நபர் மிதிவண்டி நிறுத்துமிடத்தில் நின்றார். அதன் பின், அவர் அங்கே யாராவது இருக்கிறார்களா என்று அங்கும் இங்கும் பார்த்தார். அதை உணர்ந்த ரவியும் பாலாவும் ஒரு தூணுக்குப் பின்னால் ஒளிந்துகொண்டார்கள்.

அங்கே யாரும் இல்லை என்று நினைத்த அந்த நபர் தன் வேலையில் ஈடுபட்டார். அவர் தூக்கிக்கொண்டிருந்த பையைக் கீழே வைத்துவிட்டு அதனுள் இருந்த, சங்கிலி வெட்டும் கருவியை எடுத்து ஒரு மிதிவண்டியில் இருந்த சங்கிலியை வெட்ட ஆரம்பித்தார். திருடன் மிதிவண்டியின் சங்கிலியை வெட்டுவதைக் கண்ட ரவிக்குக் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. ரவியின் மனம் ‘படக்! படக்!’ எனத் தாளம் போட்டது.

பாலாவால் தன் நண்பன் ரவியை அந்தப் பதற்ற நிலையில் பார்க்கவே முடியவில்லை. எனவே அவன் விரைவாக என்ன செய்வது என்று யோசித்தான். பிறகு பாலா அந்த யோசனையை ரவியிடம் கூறினான். ரவி அதற்குச் சம்மதித்து, உடனே தன் வீட்டிற்கு விரைவாகச் சென்று தன் கைத்தொலைபேசியை எடுத்து வந்தான்.

பாலா காவலர்களை அழைத்து நடந்ததைக் கூறினான். சிறிது நிமிடங்களில் காவலர்கள் பாலாவும் ரவியும் இருந்த இடத்தை அடைந்தார்கள். திருடன் மிதிவண்டியின் சங்கிலியை வெட்டுவதைக் கண்ட காவலர்கள் விரைவாகச் சென்று அவனைக் கைது செய்தார்கள். இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து, பாலாவும் ரவியும் ‘பலநாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான்’ என்ற பழமொழியின் முழு அர்த்தத்தை அறிந்தனர். அவர்கள் எப்போதும் தங்கள் சுற்றுப்புறத்தில் நடக்கும் விவரங்களில் விழிப்புணர்வோடு இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தனர்.

என்றும் நிதானம் தேவை

ஓர் இனிய சனிக்கிழமை மாலை, சூரியன் மறைந்தபோது பாலா தன் நண்பர்களுடன் விளையாட்டுத் திடலுக்குச் சென்று காற்பந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அந்த விளையாட்டின் இறுதியில் பாலாவுடைய குழு வென்றது. விளையாடி முடித்த பிறகு எல்லோரும் வியர்வையுடனும் களைப்புடனும் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். அவ்வேளையில், பாலா பனிக்கூழ் விற்கும் ஆள் பனிக்கூழ்களை விற்பதைக் கண்டான்.

அவன் முகம் மகிழ்ச்சியில் சூரியனைக் கண்ட தாமரையைப்போல் மலர்ந்தது. பின் அவன் மின்னல் வேகத்தில் தனக்குப் பிடித்த மாங்காய் பனிக்கூழை நினைத்துக்கொண்டே ஓடினான். அவ்வேளையில் ராமு என்ற சிறுவன் தனது ஸ்ட்ராபெரி பனிக்கூழை வாங்கினான். “பனிக்கூழ் பார்ப்பதற்கே பிரமாதமாக இருக்கிறது. இது உருகுவதற்கு முன் நான் அதைச் சாப்பிட வேண்டும்,” என்று ராமு கூறினான். ஆனால் ராமு பனிக்கூழைச் சாப்பிடும் முன் பாலா அந்தப் பனிக்கூழைத் தட்டிவிட்டான்.

தான் ஆசையாகச் சாப்பிடலாம் என்று நினைத்த பனிக்கூழ் வீணானதை எண்ணி ராமுவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மழைபோல் கொட்டியது. பாலா அதிர்ச்சியில் சில நொடிகள் சிலையைப்போல் நின்றான். பிறகு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் இருந்தான். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட ராமுவின் அம்மா அங்கே வந்தார். அவ்வேளையில் ராமு தன் தாயைக் கட்டிப்பிடித்தான். பிறகு அவன் நடந்ததைத் தாயாரிடம் கூறினான். ராமுவின் தாயாரின் முகம் கோபத்தில் தக்காளியைப்போல் சிவந்தது. பிறகு, “சிறுவனே ஏன் இவ்வளவு வேகமாக ஓடினாய்? இந்தச் செயலால் என்ன ஆனது என்று பார்த்தாய் அல்லவா? இவ்வாறு மறுபடியும் செய்யாதே!” என்று அம்மா பாலாவிடம் கூறினார். பாலா மன்னிப்புக் கேட்டு தன் மாங்காய் பனிக்கூழை வாங்கினான். அன்று பாலா விளையாடும் இடத்தில் மட்டும் ஓட வேண்டும் மற்ற நேரங்களில் ஓடக்கூடாது என்ற பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டான்.

திருடாதே

“திருட்டைப் பற்றிய கட்டுரை வீட்டுப்படாம் நாளை என் மேசையில் இருக்க வேண்டும்,” என்று ரவியின் தமிழ் ஆசிரியர் கூற, பள்ளி மணி ஒலித்தது. “மறுபடியும் கட்டுரையா!” என்று நினைத்து ரவி மிகவும் சலிப்படைந்தான். கட்டுரை வினாக்களைப் பார்த்த அவனது நினைவுகள் கிளர்ந்தன. பள்ளியிலிருந்து கிளம்பிய ரவி வீட்டுக்கு முன்னோக்கிச் செல்ல, அவன் எண்ணங்கள் பின்னோக்கிச் சென்றன.

அன்று ஓர் இனிய காலை பொழுது. சூரியனின் பொன்னொளி எங்கும் பரவிக்கொண்டிருந்தது. அன்று ரவியின் அக்காவுடைய பிறந்தநாள் என்பதால் அவன் தன் அக்காவுக்குப் பிறந்தநாள் பரிசாக ஒன்றை வாங்க புத்தகக் கடைக்குச் சென்றான். அவனுக்கு ஆனந்தத்தில் சிட்டுக்குருவியைப்போல் சிறகடித்துப் பறப்பதுபோல் இருந்தது.

ரவி புத்தகப் பேழைகளில் பலவிதமான பொருள்களைக் கண்டான். ஆனால் அவனுக்கு ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை. கடைசியாக ரவி ஒரு விலையுயர்ந்த பேனாவைக் கண்டான். அதைக் கண்டதும் ரவிக்கு அதை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆசை மேலோங்கியது. அக்காவுக்கு அந்தப் பேனாவை வாங்கினால் அவர் பரவசமடைந்து உச்சிக் குளிர்வார் என்று நினைத்தவாறே அந்தப் பேனாவை வாங்க ரவி தீர்மானித்தான்.

ரவி பேனாவை வாங்க தன்னிடம் பணம் இருக்கிறதா என்று சரிபார்க்க தன் பணப்பையைத் திறந்தான். ஆனால், அதில் போதுமான அளவு பணம் இல்லை. இதைக் கண்ட ரவிக்கு அடி வயிற்றில் இடி விழுந்ததுபோல் இருந்தது. அவன் மனம் நொந்தான். அச்சமயத்தில், ஒரு பேழையின் மீது, ஐம்பது வெள்ளி இருக்கும் பணப்பை ரவியின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அந்தப் பணப்பை யாருடையது? அது ஏன் அங்கே இருக்கிறது? என்று ஆயிரம் கேள்விகள் ரவியுடைய மனத்தில் தோன்றின. ஆனால் எந்தக் கேள்விக்கும் அவனுக்கு விடை தெரியவில்லை. அப்போது அந்தப் பணப்பையை எடுக்கலாம் என்ற தீய யோசனை ரவியுடைய மனத்தில் வந்தது. ரவியின் பெற்றோர் திருடுவது தவறு. திருடனாய் பார்த்து திருந்தாவிட்டால் திருட்டை ஒழிக்க முடியாது என்று அறிவுரை கூறியிருந்தார்கள். ஆனால் அதையும் மீறி ரவி பணப்பையைத் திருடலாம் என்று முடிவு எடுத்தான்.

அந்த நிமிடத்தில், ஒரு பெண் ஓர் ஆடவருடன் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தார். “என் பணப்பை எங்கே?” என்று அவர் கத்தினார். தன் பற்களை ‘நற நற’ என்று கடித்தவாறே அவர் கோபத்தில் கடுஞ்சொற்களை மலைப்போல் அந்த ஆடவரிடம் மீது வீசினார். அந்த ஆடவரோ ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தார்.

இதையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்த ரவிக்குப் பணப்பையைத் திருட வேண்டாம் என்ற யோசனை வந்தது. பின் ரவி தன் நிலையைப் பற்றி நினைத்தான். அக்காவின் மகிழ்ச்சியே அவனுக்கு முக்கியம் என்பதால் அவன் மனது நல்லதைச் செய்ய இடங்கொடுக்கவில்லை. யாருமே இல்லாததை உறுதிப்படுத்த, ரவி அங்கும் இங்கும் சுற்றிப் பார்த்தான். ‘திரு திரு’ என்று திசைகள்தோறும் அவனது கண்கள் அலைப்பாய்ந்தன. யாருமே இல்லை என்று உறுதியான பிறகு, ரவி அந்தப் பணப்பையை எடுத்து தன் சட்டைப்பைக்குள் வைத்தான்.

“என்ன செய்தாய்?” என்ற குரல் ரவியைப் பெரும் அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியது. திரும்பிப் பார்த்தபோது, சற்று முன் பார்த்த பெண் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தார். இதைக் கண்ட ரவிக்கு அச்சம் ஏற்பட்டது. பயத்தால் அவன் மனம் படக் படக் என்று தாளம்போட, அவன் சிலைப்போல் நின்றான். அந்தப் பெண் ரவியை அணுகி, “திருடுவது தவறு. உன்னிடம் திறமை இருக்கிறது. உன் திறமையை வைத்து பொருளை ஈட்ட யோசி,” என்று அறிவுரை கூறினார். ரவி தன் தவற்றை உணர்ந்து அந்தப் பணப்பையைப் பெண்ணிடம் ஒப்படைத்து அவரிடம் மன்னிப்புக் கூறினான். பின் அந்தக் தவற்றை என்றும் செய்யமாட்டேன் என்று தனக்குள் உறுதிமொழி பூண்டான்.

இந்தச் சம்பவத்தைக் கட்டுரையாக எழுதலாம் என்று முடிவெடுத்த ரவி, தன் வீட்டை நோக்கி விரைவாக ஓடினான். இக்கதை, “உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்”

கவனக்குறைவு கற்றுத்தந்த பாடம்

என்ற திருக்குறளை நினைவூட்டுகிறது. பிறன்பொருளைத் திருடவேண்டும் என்று மனத்தால் நினைப்பது கூட தவறாகும் என்பதே இத்திருக்குறளின் விளக்கம் ஆகும்.

Ranjit Ashwath
6 Confidence

கனவு நனவாகுமா?

“இன்று சிங்கப்பூர் விலங்கியல் தோட்டத்தில், ஒரு பாண்டா ஒரு குட்டியைப் பெற்றெடுத்தது” என்று செய்தி அறிவிப்பாளர் கூறினார். அதைக் கேட்ட ராமுவுக்குத், தான் விலங்கியல் தோட்டத்திற்குத் தன் வகுப்போடு சென்ற நினைவுகள் வந்தன...

“இன்று நாம் விலங்கியல் தோட்டத்திற்குச் செல்ல போகிறோம்,” என்று ராமுவின் அறிவியல் ஆசிரியர் கூறினார். அவர் கூறியதைக் கேட்ட ராமுவும் மற்ற மாணவர்களும் ஆனந்தத்தில் துள்ளிக் குதித்து ஆரவாரம் செய்தார்கள். ராமுவால் தன் கண்களை நம்பவே முடியவில்லை.

அரை மணி நேரம் கழித்து, பள்ளி பேருந்து வந்தது. ராமுவும் அவன் நண்பர்களும் பேருந்தில் ஏறினார்கள். பேருந்தில் ஏறிக்கொண்டிருந்தபோது குறும்புக்கார ராமு தன் நண்பர்களின் பைகளை இழுத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய குறும்புக்காரச் செயல்களை அவனது நண்பர்களால் தாங்கவே முடியவில்லை.

பேருந்தில் எல்லோரும் அமைதியாகத் தங்கள் வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் ராமு மட்டும் அமைதியாக இருக்காமல் மற்றவர்களைத் தொந்தரவு செய்துகொண்டே இருந்தான். அவன் ஒரு மாணவியின் புத்தகத்தை இழுத்து அவளை வெறுப்பேற்றிக்கொண்டே இருந்தான். அவன் மட்டும் பேருந்தில் சிரித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து, அவர்கள் விலங்கியல் தோட்டத்தை அடைந்தார்கள். எல்லா மாணவர்களும் சுற்றும் முற்றும் எல்லா விலங்குகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் ராமுவை மட்டும் ஒரு சிறிய குரங்கு கவனித்தது. அவன் அதை நோக்கி விரைவாகச் சென்று தன் பையைக் குறும்புத்தனமாக அதன் முன் வீசிக்கொண்டு இருந்தான்.

அந்நேரத்தில் குரங்குக்குப் பசியாக இருந்தது. மேலும் ராமுவின் பையில் நிறைய உணவு இருந்ததால், பையிலிருந்து நல்ல மணம் வீசியது. அந்த உணவின் மணத்தை நுகர்ந்த குரங்கு, உடனே ராமுவின் பையைக் கௌவிக்கொண்டு மரத்தின் மேல் ஏறியது.

“ராமு! ராமு!” என்று அம்மா கத்தினார். ராமு மீண்டும் நிகழ் காலத்திற்கு வந்தான். அப்போது தான் கண்டது ஒரு கனவு என்பதை ராமு உணர்ந்தான். அவன் எப்போது கோவிட பரவல் நோய் முற்றிலும் முடிந்து, மீண்டும் மாணவர்கள் கற்றல் பயணத்திற்குச் செல்ல முடியும் என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். விலங்கியல் தோட்டத்திற்குச் செல்லும் தனது கனவு நனவாக வேண்டும் என்று ராமு விரும்பினான்.

Krishnakumar Sarvesh
6 Diligence

“கவனக்குறைவு” பற்றிய கட்டுரை நாளை என் மேசையில் இருக்கவேண்டும்,” என்று ரவியின் ஆசிரியர் கூற, பள்ளி மணி ஒலித்தது. “ஆசிரியர் கட்டுரை கொடுத்துள்ளார். என் ஆற்றலை வெளிப்படுத்த இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பு,” என்று நினைத்து புன்னகைப் பூத்தான் ரவி. கட்டுரை தலைப்பைப் பற்றிய நினைவுகள் அவன் மனத்தில் கிளர்ந்தன. பள்ளியிலிருந்து புறப்பட்ட ரவி வீட்டுக்கு முன்னோக்கிச் செல்ல, கட்டுரைத் தலைப்பை பற்றிய நினைவுகள் அவன் மனத்தில் பின்னோக்கிச் சென்றன. அன்று...

ஒரு திங்கட்கிழமை, பள்ளி முடிந்தபோது அனைத்து மாணவர்களும் சிட்டுக்குருவிகளைப்போல் தங்கள் வீட்டை நோக்கிப் பறந்தனர். அந்தச் சிட்டுக்குருவிக் கூட்டத்தில் ரவியும் அவன் அக்காவும் இருந்தனர். அன்று ரவியின் அக்கா,

‘முயற்சி திருவினை ஆக்கும் முயற்றின்மை

இன்மை புகுத்தி விடும்’

என்ற தெய்வப் புலவரின் சொற்களுக்கேற்ப, படித்து தன் தேர்வில் சிறப்பாகத் தேர்ச்சி அடைந்துள்ளதால் அவளுக்கு உல்லாச வானில் சிறகடித்துப் பறப்பதுபோல் இருந்தது. எனவே அவள் ரவியிடம், “நாம் உணவகத்தில் சாப்பிடலாமா?” என்று கேட்டாள். அதற்கு ரவி சம்மதித்தான். அவர்கள் உணவு கடைக்குச் சென்றனர்.

அங்கே அவர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்த உணவை வாங்கிக்கொண்டு ஒரு மேசையை நோக்கி நடந்தனர். தான் சூடான கிண்ணத்தில் சூப்பை வைத்துக்கொண்டிருப்பதையும் பொருட்படுத்தாமல், தன்னுடைய தேர்வைப் பற்றிப் புன்னகைத் தவழும் முகத்துடன் ரவியின் அக்கா நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அச்சமயத்தில் ரவியின் அக்கா வருவதைக் கவனிக்காமல், ஒரு பெண் மேசையிலிருந்து எழுந்தார். இதை ரவியின் அக்காவும் கவனிக்கவில்லை. எனவே அவர் ரவியின் அக்கா மீது மோதினார். அச்சமயம் ரவியின் அக்காவிற்கு அடி வயிற்றில் இடி விழுந்ததுபோல் இருந்தது. அந்தப் சூடான சூப் அவள் மீது சிந்தி அவளுடைய கையில் காயத்தை ஏற்படுத்தியது.

இதைக் கவனித்த அந்தப் பெண்ணுக்கு விவரிக்க முடியாத அச்ச உணர்வு அவருக்குள் மேலோங்கியது. “நான் அவள் மீது மோதினேனா? என்ன நடந்தது?” என்ற ஆயிரம் கேள்விகள் அவருடைய மனத்திரையில் ஓடின. பயத்தில் அவர் பனிக்கட்டியைப்போல் உறைந்து நின்றார். ஆனால் ரவியின் அக்கா வலியில் துடித்தாள். திடீரென்று அந்தப் பெண்ணுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. ரவியின் அக்காவிற்கு ஆறுதல் கூறிக்கொண்டே, அவர் அவளுடைய காயத்தைக் குளிர்ச்சியான நீரில் காண்பித்து, அவளுடைய வலியைப் போக்கினார். அச்சமயம் ரவியும் அக்காவிற்கு ஆறுதல் கூறினான்.

இதைக் கண்ட ஓர் ஆடவர், முதலுதவி பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆசுர வேகத்தில் ரவியின் அக்காவை நோக்கி ஓடி வந்து அவளுக்கு முதலுதவி அளித்தார். சிறிது நேரத்தில் அக்காவின் வலி முழுமையாக நீங்கியது. அதன் பிறகு ரவியின் அக்கா, அந்த ஆடவரிடமும் அந்தப் பெண்ணிடமும் தனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்தார். இனிமேல் தான் எப்போதும் கவனத்துடன் இருப்பதாக உறுதிமொழி பூண்டாள். இச்சம்பவம் அவளுடைய மனத்தில் கல் மேல் செதுக்கிய ஆணியைப்போல் மிக ஆழமாகப் பதிந்தது.

இச்சம்பவத்தையே கட்டுரையாக எழுத தீர்மானித்த ரவியின் மனத்தில் எல்லையற்ற இன்பம் பொங்கி வழிந்தது. அவன் தன் வீட்டை நோக்கி விரைந்து நடக்கலானான்.

Ranjit Ashwath
6 Confidence

நல்லுள்ளம்

வழக்கம்போல் நான் என் கனமான பையுடன் பள்ளியிலிருந்து வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவ்வேளையில் எனக்கு நன்கு தெரிந்த ஒரு முதியவர் திரு பாலா, சக்கர நாற்காலியில் வருவதைக் கண்டேன். மேலும் அவர் இடது காலில் ஒரு பெரிய கட்டு இருப்பதைக் கண்டேன். அதிர்ச்சியில் என் கண்கள் அகல விரிந்தன.

பின் பதற்றத்துடன் திரு பாலாவிடம் சென்று, “என்ன ஐயா நடந்தது? உங்கள் காலில் ஏன் இவ்வளவு பெரிய கட்டு?” என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு அவர், “நேற்று நான் என் காலை கடன்களை முடித்துவிட்டுப் பூங்காவிற்குச் சென்றேன். அவ்வேளையில் பொறுப்பு இல்லாத ஒரு சிறுவன் எனது இடது காலை இடித்துவிட்டுச் சென்றான். நல்ல வேளை! என் மகன் பாலுவுடன் பூங்காவிற்குச் சென்றேன். அதனால் அவன் எனக்கு உதவியாக இருந்தான்,” என்று அவர் கூறினார்.

மறுநாள் திரு பாலு எங்கள் வீட்டு கதவைத் தட்டினார். நான் கதவைத் திறந்தபோது திரு பாலு ஒரு வேலை காரணத்தினால் வெளி நாட்டுக்குச் செல்வதாக என்னிடம் கூறினார். மேலும் திரு பாலாவின் காலில் கட்டு இருந்ததால் நான் அவரைப் பார்த்துக்கொள்ள முடியுமா என உதவி கேட்டார். நான் ஒரு கணம் அதிர்ச்சியில் சிலைபோல் நின்றேன். என்னால் ஒரு முதியவரைப் பார்த்துக்கொள்ள முடியுமா என்ற கேள்விக்குறி என் மனத்தில் எழுந்தது. ஆனால் நான் திரு பாலுவின் கோரிக்கைக்குச் சம்மதித்தேன்.

இதன் பிறகு திரு பாலு அவருடைய அப்பாவுக்குத் தினமும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று என்னிடம் சொன்னார். முதல் நாள் திரு பாலாவைப் பார்த்துக்கொள்ள சிறிது சிரமமாக இருந்தது. ஆனால் சில நாட்களில் சலபமாக இருந்ததை நான் உணர்ந்தேன். மேலும் நான் திரு பாலாவுடன் நன்றாக பழகுவதை அறிந்தேன். திரு பாலு வெளியூரிலிருந்து வந்தபோது நாங்கள் ஒரு தாத்தா பேரன்போல பழகி வந்தோம்.

திரு பாலு, அவருடைய தந்தையை நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டதற்கு என்னிடம் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்ட நான் அவருக்கு உதவி செய்ததற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். மேலும் நான் என்னைப் பற்றி நினைத்தபோது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

சில நாட்களில் திரு பாலாவின் இடது கால் குணம் அடைந்ததை அறிந்தேன். அன்று முதல், நான் எக்காரியமாக இருந்தாலும், அதைத் தயங்காமல் சவால்மிக்கதாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். எந்தவொரு காரியத்தையும் சமாளிக்க முடியுமா என்ற கேள்வி குறி இருந்தாலும் அதைத் துணிச்சலுடன் எதிர்நோக்க வேண்டும் என்ற பாடத்தை நான் கற்றுக்கொண்டேன்.

மனச்சாட்சி கூறும் அறிவுரை

அன்று விடுமுறை நாள் என்பதால் ராமுவிற்குப் பள்ளி இல்லை. அவன் அதிகாலையிலேயே எழுந்து தன் நண்பர்களுடன் காற்பந்து விளையாடினான். நீண்ட நேரம் ஆடிய அவர்களுக்குச் சோர்வாக இருந்தது. வியர்வைத் துளிகள் அவர்களது முகங்களில் மின்னின. “இப்போது என்ன செய்யலாம்?” என்று பாலா ராமுவிடமும் தன் நண்பர்களிடமும் கேட்டான். “என் வீட்டு அருகில் ஒருகடை உள்ளது. அதில் குளிர்பானம் இருக்கிறது. அதனைக் குடித்தால், நம் தாகமும் சோர்வும் நீங்கும்,” என்று உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட நண்பர்கள் சரி என்று கூறினார்கள். அவர்களுடைய பொருட்களைத் தூக்கிக்கொண்டு கடைக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

பேருந்து எடுக்க வேண்டியிருந்ததால், அவர்கள் பேருந்திற்காகப் பேருந்து நிலையத்தில் காத்திருந்தார்கள். சில நொடிகளில் பேருந்து வந்தது. கடையில் என்ன வாங்க போகிறோம் என்ற கேள்வியுடன் நண்பர்கள் எல்லாரும் பேருந்தில் ஏறினார்கள். அந்நேரத்திலயாரோ ஒரு முதியவர் பேருந்தில் ஏறினார். ஆனால், பேருந்து பலாபழுத்தைக் கண்ட ஈக்கள்போல கூட்டமாக இருந்ததால், எந்த நாற்காலியும் காலியாக இல்லை. செய்வதறியாத அந்த முதியவர், பேருந்தின் ஓரத்தில் கைப்பிடியைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றார். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட ராமு மனம் வருந்தினான். அவனும் அவனுடைய நண்பர்களும் மீதமிருந்த ஐந்து நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருந்தார்கள். ராமு தன் நாற்காலியை அவருக்கு விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான். ஆனால் அவன் தன் கால் வலியைத் தாங்க முடியாமல் நாற்காலியில் அமர்ந்தவாறே தன் நண்பர்களுடன் பேசினான்.

அப்போது, அவனது மனத்தில் ஏதோ ஒரு குரல் கேட்டது. “ராமு என்ன செய்கிறாய்? அந்த முதியவருக்கு உன் நாற்காலியைக் கொடு!” அந்த குரல் சொல்லி முடித்த நொடியே ராமுவுக்கு இன்னொரு குரல் கேட்டது. “ராமு நீ நாற்காலியை அவரிடம் கொடுத்தால் உனக்குத்தான் கால் வலிக்கும்,” என மற்றொரு குரல் கூறியது. ராமு எந்தக் குரலின் பேச்சைக் கேட்பது என்று தெரியாமல் திகைத்துப்போய் நின்றான். திடீரென அவனுக்கு தன் அம்மா கூறியது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. “நம்மால் இயன்ற உதவியை எல்லாருக்கும் செய்ய வேண்டும்,” என்று அவன் அம்மா கூறிய அறிவுரை அவன் மனத்தில் எழு, ராமு முதியவருக்கு தன் நாற்காலியைக் கொடுக்க முடிவு எடுத்தான்.

அவன் நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து முதியவரை நோக்கி விரைவாகச் சென்றான். “முதியவரே, என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்! நீங்கள் நீண்ட நேரம் நிற்பதைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டேன். என் இருக்கையில் அமருங்கள்,” என்று கூறினான். இதனைக் கேட்ட முதியவர் ராமுவிடம் நன்றி கூறினார். பின் அவர் நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டார். இதனைக் கண்ட ராமு மிகவும் பெருமை அடைந்தான்.

மறுநாள் பள்ளிக்கு ராமு சென்றான். பள்ளி முதல்வர், “நேற்று தொடக்கநிலை ஆறில் படிக்கும் ராமு, ஒரு முதியவருக்கு உதவி செய்திருக்கிறான்!” என்று கூறியதைக் கேட்ட ராமு ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினான். அவன் இதை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. பிறகு அவனுக்கு மேடையில் ஒரு அன்பளிப்பு கிடைத்தது. ஒரு நற்செயலால் இவ்வளவு பெரிய விளைவு ஏற்படும் என்று ராமு அன்றுதான் உணர்ந்தான். அன்றிலிருந்து தன் அம்மா கூறியதுபோலவே தன்னால் முடிந்த உதவியை எல்லோருக்கும் செய்து வந்தான். அவனைக் கண்டு மற்றவர்களும் தங்கள் செயல்களை மாற்றிக்கொண்டார்கள். மேலும் ராமுவிடமிருந்து பல பண்புகளைக் கற்றுக்கொண்டார்கள்.

நண்பர்கள் ஆற்றிய உதவி

கதிரவன் காலையில் எழுந்து தன் பொற்கரங்களை உலகிற்கு நீட்டினான். காலை பொழுது புலர்ந்தது. பாலாவும் ரவியும் ஆருயிர் நண்பர்கள். அவர்கள் சிறு வயதிலிருந்தே நகையும் சதையும்போல் பழகினார்கள். அன்று பள்ளி விடுமுறை நாள். “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என்ற பழமொழிக்கேற்ப ஆரோக்கியமாக வாழ, அவர்கள் இருவரும் பூங்காவில் மெதுவோட்டம் ஓடினார்கள்.

அங்கே மற்றவர்கள் மிதிவண்டி ஓட்டிக்கொண்டிருந்தனர். சிலர் பட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்தனர். வேறு சிலர் பாலாவையும் ரவியையும் போல மெதுவோட்டம் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். திடீரென்று படார் என்ற சத்தம் ஒலித்தது. திரும்பிப் பார்த்தபோது, பாலாவும் ரவியும் ஒரு நபர் சாக்கடையினுள் விழுந்ததைக் கண்டனர். அதைக் கண்ட அதிர்ச்சியில், அவர்கள் பனிக்கட்டியைப்போல் உறைந்து நின்றனர்.

சாக்கடையின் திசையை நோக்கி இருவரும் அசுர வேகத்தில் ஓடினர். அந்த ஆள் அனலில் இட்ட புழுவைப்போல் வலியால் துடித்து அலறினார். பாலாவும் ரவியும் அவருக்கு உதவிக்கரம் நீட்ட முடிவு செய்தனர். அவர்கள் தங்களது முழு பலத்தையும் திரட்டி அந்த நபரைச் சாக்கடையிலிருந்து இழுத்தார்கள். அவருடைய காலிலிருந்து ரத்தம் ஆறாக வழிந்ததை அவர்கள் இருவரும் கவனித்தார்கள். அவர்களுடைய கண்கள் அதிர்ச்சியில் அகல விரிந்தன. அவருக்கு எவ்வாறு உதவி செய்வது என்று பாலா யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்கு எந்தவொரு யோசனையும் தோன்றவில்லை. மறுபக்கம் ரவியோ பொது தொலைபேசி நிலையத்திற்கு ஓடி மருத்தவ வண்டியை அழைத்து, உதவி நாடினான். இதனைக் கண்ட பாலா, அந்த நபருக்கு ஆறுதல் கூறினான். அப்போதுதான் அவர் எப்படிச் சாக்கடையில் கால் இடறி விழுந்தார் என்று தெரிய வந்தது. அவர் மிதிவண்டியை வேகமாக ஓட்டி நிறுத்த முடியாமல் சாக்கடையில் விழுந்தார்.

சில நிமிடங்களில் மருத்துவ வண்டி வந்தது. மருத்துவ பணியாளர்கள், அந்த நபரைத் தூக்கி தூக்குப்படுக்கையில் வைத்தனர். அந்த நபர் பாலாவுக்கும் ரவிக்கும் நன்றி கூறினார். மருத்துவ வண்டி அந்த இடத்தைவிட்டுச் சென்றது.

மனதிருப்தியுடன் நண்பர்கள் இருவரும் பாலாவின் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். வீட்டுக் கதவைத் திறந்த நொடியே பாலாவின் அம்மா இருவரையும் கட்டியணைத்தார். இருவரும் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தனர். அவர்கள் குழப்பத்துடன் நின்றனர். அப்போது பாலாவின் அம்மா, “உங்களைப் பார்த்தால் எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது. நீங்கள் ஒரு நபருக்கு உதவியதாக எனக்குத் தொலைபேசி மூலம் அவர் கூறினார். மேலும் அவர் உங்கள் இருவரையும் பாராட்டினார்.

‘ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக்கேட்டத் தாய்’

என்ற திருக்குறளுக்கேற்ப நீங்கள் இருவரும் நடந்துகொண்டீர்கள். இதைவிட வேறு எந்தப் பெருமையும் எனக்கு இல்லை, என்று ஆனந்த கண்ணீர் மல்க பாலாவின் அம்மா கூறினார். அன்றிலிருந்து பாலாவும் ரவியும் தங்களால் இயன்ற உதவியை எல்லாருக்கும் செய்து வந்தனர்.

Krishnakumar Sarvesh
6 Diligence

ACKNOWLEDGEMENTS

To Our School Leaders,

Mr Eddie Foo (Principal)

Mdm Siti Suhaila Binte Sapihe (Vice Principal)

Ms Chong Huey Leng (Vice Principal-Admin)

Thank you for your guidance and support to our WOW! Publication.

WOW! Publication Team

Mdm Chen Jing Ting (Advisor)

Mdm Zhao Yijin (Chairperson)

Mdm Majidah Ramli

Mdm Liu Ying

Mdm Hussain Thasveena

Mdm Siti Maisarah Rosli

Vetting Team

Mr Matthew Chua

Mrs Ho-Tan Soon Hui

Mdm Noor Azleen Binte Sarbini

Mdm Cheng Siew Kim

Mdm Normanisha Binte Sarmani

Artwork

Mdm Siti Saleha Binte Zainal Abidin (Illustration)

Mrs Raja-Loke Shu Fen (Illustration)

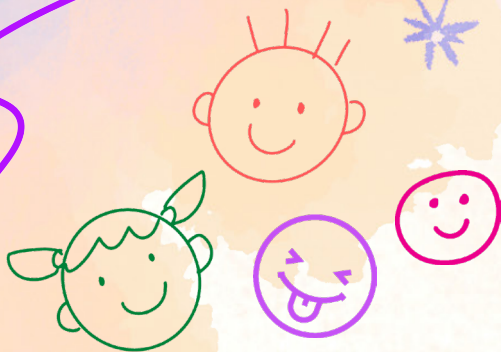
Art Club members:

Lee Jungwon (4 Confidence)

Kim Soyeon (4 Diligence)

Raaina Kausar Dey (5 Brilliance)

Kim Ui Ran (5 Brilliance)

EVERYONE'S A TALENT

WEST VIEW PRIMARY SCHOOL

